

בקה"ת
ספר

הוצעת והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ט

נ"א

נפש טובה על התורה

דברים מתוקים. מדבש וניפת צופים. שבעתים מווקקים דרושים לכל
חפציהם. ושכר טוב לעושיהם. הוד והדר פעלם. נזלים מפה דובר
מישרים, אשר נאמרו ברבים. ה"ה הרב המאור הגדול המפורסים בצדקתו
ויראתו בתורתו וחסידותו כש"ת מו"ה **פינחס נפתלי זצלה"ה** יליד
נאמבין יע"א מקום זריחת השמש רבינו המפורסים בעל **מגן אברהם**
וצוקלה"ה. והיה מתגורר פה ק"ק **חוסט** ושם מנחתו כבוד זכותו
יעמוד לנו ולורע ורעינו. למען נצליח בכל מעשה ידינו. עד שיבוא משיח
צדקנו לנאלינו. במהרה בימינו. אמן.

ינעתי כי מצאתי ברוב רחמי וחסדי. לעשית נחת לאמורי וצוקלה"ה ע"כ העתקתי
והבאתי לביהר"פ. שינן עלי זכית אבות. להעשית עמי לטובה אית בני ותלמידו
הק אברהם יקותיאל בורב המחבר וצל.

נרפס אצל ה"ה הרבני הנגיד מו"ה **מנחם מענדיל ווידער נ"י**
מ.י.ס.ינעט.

בשנת ב'ש' נפש טובה יגל לבכם לפ"ק.

הסכמת אדמו"ר הרב הגאון הקדוש צו ליכא קדישא חסידא ופרישא אקסקלריא. המאירה איז האלקים כבוד קדושתו מו"ה **יוסף מאיר** שליט"א זי"ע זק' ספינקא י"ו

בא לפני ה"ה הרבני המופלג בתורה מו"ה **אברהם יקותיאל** וסראני חדשי תורה על התורה ונור אציו הרב המופלג בתורה החסיד המפורסם מו"ה פיינחס נפתלי סת"ם ז"ל. וכונה דברים ראיתי זו והנה ערבים ונחיים כאישים וניחוחים ודעתו להביאו לבה"ד. וזיקש מאתי להסכים על ידו ע"כ אבקש מאת אחיו בני ישראל להיות בתווכי נפשו של בן המהצר שיוכל להוליך ונחשבתו אל הפועל להגדיל תורה ולהאדירה וז' יצרך אחכם בצרכה נשולשת. צבני סמיכי. וחיי אריכה ומזוני דויהא. וכתתי נעות קדושה צ' ר"ב וממני יראו ידידי וכן יעשו. ולראי צאתי עה"ח לכבוד התורה ולוודי יום אי לקדר צדוך תהי' מכל העמים תרח"ם לפ"ק ספינקא

ה"ק **יוסף מאיר** בלחאמו"ה **שמואל צבי** זללה"ה

סימו גם ישמור היש"צ"ת שמונו צקיה ופסקו הכ"ל
שהוא חרופה ליסורין הצחין מחמת עונש ומזכירין
את האדם שיעיז את מעשיו ועי קיום שניהם
דהיינו שמירת שבת ואמירת תהלים בכוונה מוכ"ס
מורה יכללו ומחלוקתיהם ייבטחו ויהי אך כיוצ
לישראל שוב ראיתי צק' אגרא דבלה להגאון הלזיק
מוהר"ל ז"ל שבי דהק"ת והפסקו הכ"ל הוא תהלים
ותשובה ודפח"ח והוא כקילורין לעינים לדברי הכ"ל
שבי אבי העני וצורך ה' שכוונתי נעט לדעת הקדוש

וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא וכו' ויתא
צמד"ר אעפ"י שאלו נחו חלקיהם של אלו
לא נח אלא וצני ישראל פרו וישלכו וגו' ויבאר
לפענ"ד לפי מ"ש חכז"ל [ביצומים ק"ד] שאין השכינה
שורה על פחות משני אלפים ושני רבבות וישראל
אלה דווליו לפעמים דאחד וישראל שקול נגד כמה
[סנהדרין ק"ג] ופרשתי דזה מ"ש צמורא [צרכים
ל"ה] כתיב והי' נקשר צנ"י וגו' וכתיב אשר לא
יחד ולא יקשר וכו' כאן צעושין רלש"מ וכו' ופרשתי
דצעושין רלש"מ יש להם נקשר כי אפי' צאם הם
נעט השכינה שורה צחוכם ולא שקול אי' מהם כנגד
כמה ועד"ז פירשתי הכחוצ ונשארם נחתי נקשר
וכו' שזה הוא צרכה כי יהיו עובדים רלש"מ ויהיו
הנחתי נקשר חסודים כששים ריבוא ופי' שיהא הנחתי
נקשר תחת אשר הי' לריבים להיות ככוכבי השמים
לרוב כי לא שומע היינו צעעה שלא היו ערל"מ
היו לריבים להיות ככוכבי השמים לרוב להשלים ונחין
ששים ריבוא וכו' אלז עכשו יהי' די להשראת
השכינה צמתי נקשר ג"כ והצן והנה ידוע גדול
חשיבתם ויורדי מלרים כי השכינה השלימה לשצעי
נפש וצורתי הי' הנחתי נקשר חסודים כששים ריבוא
וכו' ולא זזה השכינה מהם חכן לאחר שחתי הלזיקי
האלו הו"א כי לא שרתה השכינה צחוכם ופסקה
מהם לכן אמר המדרי אעפ"י שאלו נחו חלקיהם
של אלו לא נח תח הכוונה שאלה פסקה מהם והוא
צצחיקה מיתה כידוע אלא צחיקה אופן שרתה השכינה
צחיקה לזה נקיים וצנ"י פרו וישלכו וירצו וגו' והי'

ואלה שמות צנ"י הצאים ולרימה א"י איש וציוה
צאו אמרתי לפרש עפ"י שחמכז"ל (צ"ק)
מגינה דף ה') כל שאינו צהקת פנים אינו נהס
כל שאינו צוה"ל לכול כו' והוא עפ"י מ"ש צסס
לדונ"ר הגאון צעל אמרי איש זלוקל"ה לפרש אמרם
ז"ל כשהוא שוחק לוור הדק היעצ היינו כשהוא
שוחק כשהוא מייסד לאדם לוור הדק דוהס זה
והדקו ומיקרו כדי שיעיז נעשיו. היעצ הדק הוא
קוש"י את אדם העיז מפני מה לוקה ומיקרו לזה
צא ומתקן מפני שהקול יפה לצעמים והקצ"ה נחלואה
לחפלתו ודפח"ח ושי"א ואל"כ לעולם צנ"י הנה מעונים
וח"ש כל שאינו צהקת פנים אינו נהס והצן. והיו
לפענ"ד ואלה שמות צנ"י הצאים ולרימה דצנ"י הנה
הצאים צמילר צין כך וצין כך. אך דיש למלוא מור
ורפואה ללאת מן המילר דאם היקורים הנה מחמת
שהקצ"ה נחלואה לחפלתו תפלה ותחמוכים ירצה
ומיקורין יתא ואם הוא מואותן שנענש על חטאיו
הרי תשובה ונע"ע כחריס צפני הפרעניות והנה
שמירת שבת היא קגולה נפלאה לחשובה כי כן אמרו
רז"ל כל השומר שבת כהלכתו אפי' עובד ע"ז כדור
חנש ומחלן לו והנה ודאי אין הכוונה דע"י שמירת
שבת לצד ימחלו לו אך דע"י שמירת שבת הוא צא
לחשובה ככונה או אפשר דכל עוד שלא קצ צלז
שלם שיהא תשובה אמיתות ח"א לו לשמור שבת
כהלכתו ואם הוא שומר שבת כהלכתו דייקא ודאי
כבר נכנע לצו ולא ישוב עוד לכקלה. והנה הק"ת וון
ואלה שמות צנ"י ישראל הצאים הוא ת"ה ל"ה וק"ת
מן מלרימה חת"י נקצ"י איש הוא אחרות ה"ש צ"ת
והנה אמרו חכז"ל לדיקים תחלתן יקורים וסופן שלום
יצוה מוצא הפסקו ואלה שמות צנ"י ישראל הצאים
מלרימה דצוה הם ככרין שהם צנ"י כשהן צוולר
וצמולק כצוואר לע"י אלז זה אינו לעולם רק וקופן
קופן דייקא שלום דאם יקיימו מה שמונו צקוף
הפסקו דהיינו ת"ה ל"ה שיהא תפילה ותחמוכים
שהוא מור להולא מולר למי שהקצ"ה נחלואה
להפלתו דהרי אף אם עוצ לו חמיד לפני ה' ישוך

זהם ששים ריבוא כו' צמנות חשפי' שלא היו אז בארצות.

מה שנלעג' לתרץ דברי התרגום אשר הוא לכאורה להיפוך דברי רש"י על פסוק ויבן פרעה לכל עמו לאמר כל הצן הילוד כו' הציא רש"י צסס המדרש זו ציוס חשפי' על הוולדים גזר כו' והתרגום מפורש כל צרא דיתיליד ליהודאי צנחרא כו' עש"י חשפי' שרשיתו צצעלי התוספות עה"ת שפירשו על ויעש להם צתים הכוונה כאשר ראה פרעה כי המילדות אינם עושים פקודתו להרוג כל צן הילוד וגוי עשה להמילדות צתים אלל עבדיו שעבדו ישיגו עליהן שיעשו פקודת המלך עכ"ל וזה ראי' להתרגום אלל ונקודס לכן דהיינו קודם שראו האלעגניני שהיום נולד וישיען של ישראל ה"י הפקודה ופרעה כי ישיגו רק עבדיו על המילדות אשר הם אלל צתיהם טעשה להם פרעה אלל זו ציוס גזר על כל המולדים דהיינו על כל עמו לאמר שכל חשפי' יאמר לאחרים דהיינו גם לולדים אחרים אשר דרים צכל ארץ וולדים ועל זה צא להוציא ח"י לאמר כידוע כל הצן הילוד [כמוצא צתרגום דילוד ליהודאי וכו'] הילודה תסליככו והו דברי רש"י אף עליהן גזר זו ציוס פ"י חוץ מעבדיו אשר עשה צתים להמילדות שישיגו עליהן כאמר לע"י עוד זו ציוס גזר על כל עמו וק"ל.

חודש ה"א"ב"ב

ותחמול עליו ותאמר וילדי העצרים זה עיין בארבעה"ק וי"ל דהנה צכלי יקר כתב הא דלא ידעו האלעגנינים צצירור יען כי חנו ילדמו אשר היתה ישראלית גמורה. וצת פרעה גידלמו שהיא היתה נכרית גמורה ע"כ לא ידעו אם וישראל וכו' והנה צאחר יום אשר לזה פרעה לכל עמו חשפי' ידעו אז צצירור שכל אחרת ילדים אשר נשברו להיאר עד היום מהעצרים על חנם הושלכו וק"ל ואולי ה"י אחרת יום שאלה אחרת צת פרעה אחרת היום שראו האלעגנינים שהיום נולד המושיען וכו' וה"י זו ציוס הגזירה גם על העלמים. לזאת כשראח נער צוכה והצירה שלא נולד היום לזה ותחמול עליו ותאמר וילדי העצרים זה היינו זהו המילדים שהסליכו רק מהעצרים ומחילא כולם נשברו ע"ש צטעות והצן. לרשע למה חכה רע"ך ויאמר וי' שמוך לאיש כו' ויאמר כו' אכן נודע הדבר ועיין צרש"י שכי' הרמח"ל נקרא רשע ואעפ"כ הוא

חמ"י הלא לא נזכר גם הרמח"ל יד נקרא רק והנה שכי' חשפים עצרים כלים אלל הרמח"ל יד וואן דבר שמי' ואולי וי"ל דהוכחת צרש"י ז"ל ודלאמר ל"י למה חכה ולא אחר למה הכית מזה הוכיח צרש"י ז"ל דכבר הרים ידו להכות ואף שעדיין לא חכה אחר רק מכיון שכבר הרים ידו להכות קראו רשע. וי"ל עוד דהנה אחרו רז"ל חין שלום יולא מחוץ מריצה כו' והנה אף כן שראה אותם כלים ידע דהסוק יה"י שיכו זה את זה ע"כ אחר רשע למה חכה ולא אחר למה הכית לשון עזר רק צלשון להחל דהיינו סקוף ומריצה חסא שחכה את רע"ך. אף וי"ל דצאמח משה לא ידע עם וי' היא הלדק יען כי שמוע אותם כלים ולא ה"י צתחילת המריצה וידע כי צודאי האחד לדק צדינו והשני הוא המרשיע לכן כתחכם משה ויאמר לרשע היינו הך שהיא הרשע סופך חסא שחכה את רע"ך אך לא ידע וי' הוא אכן כאשר ענהו האחד מהם וי' שמוך לאיש וכו' וזה הצין כי הוא הרשע ולזה אחר ושה אכן נודע הדבר היינו עתה ידעתי וי' הוא הרשע ועם וי' הוא הלדק.

וזה לך האית כו' צווליאך את העם ומולדים תעצדון את האלקים כו' עיין צקי נחלת יעקב להגאון מליקא זל"ל מ"ש צזה לפרש הפסוק צסס הרמז"ס ז"ל ועש"י דרכו כ"ל צהקדמות דברי הישומח ושה צמ"ש צפי' משפטים על הפסוק ויענו כל העם קול אחד ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע וחוכן מדבריו הקדושים לפי שכבר שמוע ישראל מפי הגבורה אכני ולא יה"י לך ואח"כ כאשר שמועו דברי ושה צדברו אליהם ולפי שה"י שכינה מדברת מחוץ גרונם ומחילא שמועו מפיו אחרת הקול ששמועו מפי הגבורה וידעו שכל כי השכינה היא מדברת מחוץ גרונם וי"ש ויענו כל העם קול אחד הכוונה דאמרו דהיא היא הקול של משה כאחרת הקול ששמועו מפי הגבורה אכני ולא יה"י לך וא"כ דברי משה דברי ה' המה ולזה אמרו כל אשר דבר ה' אפילו מגרונם של משה נעשה ודפח"ח ושי' וא"כ ה"י למשה אחרת ומופת כי הוא שליח מאלה ה' דהרי השכינה מדברת מחוץ גרונם אלל לא נודע ולא ניכר המופת הזה רק אחר שכבר שמועו מדברות מפי הגבורה ואז נודע למפרע כי שליח נאמן הוא לשולחו וזה שאמר וזה לך האית כי אכני שלחתיך זהו לא יה"י ולא ידע רק צווליאך את העם ומולדים ותעצדון את האלקים" על סהר הזה ותשמועו קול אלקים חיים

ויקם לך הקצ"ה גורל ולדק מצטל וא"כ היו מוכרחין להיות עוד צגלות וא"כ משה לא יכול לצוא לא"י כי אם הי' צא משה לא"י לא הי' אפשר להיות עוד גלות ולזה אמר הקצ"ה למשה אשר שאמר למה הרעות א"כ אין אתה רולה צקושי השיעבוד ע"כ עשה תראה אשר אעשה לפרעה אצל לא מה שאעשה למלכי מצרים אע"כ ע"י זה פגע מרת הדין במשה שלא יכנס לא"י ורחמים צעזור זה הי' לישראל שהיקל וזה העבודה נעט והיו וידבר חלקים מדידי מעתה אל משה ויאמר אליו צצצל בני ישראל אשר אמרת לי למה הרעות וגו' ועתה אני הי' לרחס עליהם להקל עצונתם. לזה שפיר התחיל צחקים ומקיים צה.

נ"ל לומר כוונת רש"י מ"ש על וארא וכו' פרש"י וארא אל האצות והוא תנ"י וכבר האריכו המפורשים ואלו צני רש"י צה ולפענתי אפשר לומר כוונת רש"י לדברי צצל העורים שבי וארא וי ארא ששה פעמים הראה הקצ"ה עליו אל האצות ואליו ששה פעמים לשון וירא ג' צצצצצ צ' לילחק א' ליעקצ והיו ארא אל כל האצות לא וי צצצצצ צ' לילחק וכו' אלא כמ"ל.

וגם אני שונעתי את נעקת בני ישראל אשר נלכסו ונעצדים אותם וילד דומהכחצו משנע שחרע להם רק מה שוללים ונעצדים אותם אצל אם ח"וה אחרת הי' ונעצדים אותם לא הרע להם כי כ וזה לי הבא וכו' ועיין צצ' דגל מ"א מ"ש צצצצצ זה ח"וה פירוש הי' לו צימי הצעש"ע ז"ל ופירושו צצצצצ עי"ש דפח"ח ואני אחרתי לפרש צצצצצ פירוש הפסוק וגם אני שונעתי את נעקת בני ישראל אשר נלכסו ונעצדים אותם דלעקת צצ"י הוא אשר עוצדים אותם צצצ"ח לנלכס כי לא הרע כל המקיס והאלרנניות אשר נחוצים ליתן להם וגם נח שוולרנחן להיות כנענין תח"י כ"ז היו וקצלים עליהם צצצצצ צצצ רק מה שהיו מוכרחין ללמוד לשונם וצפצצ ילדים הקטנים לעיני אלן קדשים כי קושעים והם צצצצצ ונלנצצצצ וגם נחמת שצריכים להאחרות עם כברים צצצ וירשים וצצצ ונחיתים וגם לא מצני חונו ואצוציו הקדושים ואין ונחיתים דיל שום ילד ישראל רק מה שהוא כיוול על זאת יש לצבות ולהתחונן צקיל יללם הי' ירחם עלינו צצצצצ ויושיענו על פלישתינו. וזה שאמ"כ ואזכיר את צריתי כי ר"ל היהודים נופלים כ"כ עם מדרגתם כי אין להם יותר הכירות רק ע"י מה שחם צצצצ צצצ

חיים מדבר מתוך האש וא"כ יראו כי זה הוא ג"כ הקול של משה מו"ס יהא כודע להם כי אנכי שלחתיך. וי"ר צפצצצצ עוד כי אנכי שלחתיך וכו' צצצצצ הי' יכול לומר כי אני שלחתיך אצל לשי האומר לע"י כי מזה ראו כי הוא קולו של משה והוא רק מציצות אנכי ולא הי' כך כשנע כל זאת והקצ"ה הי' התחלת דבורו על הר סיני צצ"י אנכי וכונו שדקשו חכו"ל על חיצות א"כ"כ"י "אנא" נפשי "כצצצ" "הצית ומחילא לא הי' יכול לומר אני כי אלא לא כשנע כל זאת וזה שאמר לך האות כי אנכי דייקא מציצת אנכי הי' כך אות כי שלחתיך וק"ל.

חודש ה"א"ב"ב

ויאמר חלקים אל משה אה"י אשר אה"י וכו' וי"ל עפ"י מ"ש צצצצ נחלת יעקב הכ"ל לפרש מ"ש ושמונו לקולך ואמרנו חכו"ל הוצא צצצ"י מכיון שחומר להם לשון זה ישמענו לקולך שצצצ סיונו זה חסור צידם שצצצצ זה הם נגאלים פקוד יפקוד וכו' וכו' הוא ז"ל הכוונה דכשם דלעתידי יש שני קלים צצצצ ואחישנה כן הי' גם צצצצצ מלכס דלם לא זכו כו' אם הי' אפשר להם להחמשהה היו ארצו ואלות שנה עס אצל אם היו זכין וכו' ומשום דלא הי' להם אפשר להחמשהה ע"כ נגאלו קודם הזמן ולזה הי' הסיונו פקוד יפקוד הי"י צ' פקידות אחישנה וצצצצ זה ש"ל שרנו הקצ"ה למשה שאמר לו אה"י אשר אה"י פירוש אה"י עתה היינו אחישנה אשר אה"י וזה שראוי להיות צצצצ כי נחמת כי א"א עוד להם להחמשהה לכן לריכס להיות הגאולה עתה.

סליק פ' שמות

פרשת וארא

וידבר חלקים אל משה ויאמר אליו אני הי' והכ"ל צצצצצ צצ' דהנה משה צצצצ הקצ"ה לדבר ואמר למה הרעות לכם הזה וצצצצ איתא צמפורשים כי קושי השיעבוד הי' לעוצה לישראל כי הי' ונלכס הזמן אשר על פי הי' יקצצנו ואם הי' קושי השיעבוד צצצצ ונלכס הזמן היו צצצצ לא"י ולא היו לריכין גלות עוד ומחילא גם משה הי' יכול לצוא לא"י אצל לאשר אמר משה למה הרעות ומחל צצצצ הוקל העבודה ע"ד וחצור אומר

קודם שהוא צר ישראל וזהו ואזכור את צרתי צרתי
דייקא שהצניח לנו והיי' לצרית עולם שזה הסיוון
לא תמוע ואלתנו לעולם.

הוא

אהרן ונשה אשר אחר ה' להם וגו' ויל"ד
למה לא אחר הם אהרן ונשה אצל הכי
משמיענו כי לגדול האחדות שהיי' צניהם והיו כגוף
אחד לזאת הנה הוא וק"ל והקדים אהרן לנשה
כח"ש הכתוב וראך ושונח צלצו. לא כמו שהיי' ונשה
סבור שאהרן יקפיד עליו ואדרבה אהרן שמה בגדולתו
של נשה לכן הקדים לאהרן לא כן הם המדברים
אל פרעה כיו הוא נשה ואהרן כי נשה אומר איך
ישמע אלי פרעה ואני ערל שפחים ואם כי ה' אומר
לו מי שם פה לאדם וגו' ואנכי אהיי' עם פיד וגו'
אצל רלה בגדולת אהרן והיי' מילא שאלתו וא"כ
נשה גרם צוה האחדות ע"כ הקדים נשה לאהרן שם.

וי"ל

עוד לפי זה שפרשו המפורשים כפל הלשון
לכה ואשלחך וגו' עש"י דברי האר"י הקדוש
בפסוק את מי אשלח וויי' ילך לנו ושורש מהדברים
ובקילור נמרץ דהשליח מהקצ"ה הוא רק לעוצה אצל
לרעה אין שליחות מהקצ"ה כי מלתו לא תלח הרעות
לזאת גזר אומר את מי אשלח דהוא לעוצה ווי' יתי'
שליחתו אצל וויי' ילך ועש"י משמע ע"כ כתי' אח"כ
וילא רוח מלפני ה' ויאמר הכני שלחוני פיי' לעוצה
היי' רולה להיות שליח לחיקונא. והנה ג"כ היי' צי'
דברים ושליחותו אי' לעוצה ישראל להוליכם מחמת
יד מלרים. ואי' לרעות לפרעה לרדות אותו בכל מיני
יסורים ולזה כפל ג"כ הכתוב לכה ואשלחך והצנ'
[ועיין צפ"י שם לפנים מהגאון רא"ז מרגליות ויל"ל
הנרפס אלל המומשים וק"ל] והנה צנוה"ק והוצא
צצ"ש אחרון מ"ש צוה"ש פ' קרח על פסוק צק
וירע ה' אחר נשה גבולות חלק ה' צעולמו אור
ציוס וחושך צלילה כשם שאין אדם יכולין להפוך
יום ללילה כן כיו' וכן מוצא המדרש הזה צרש"י שם
צמקומו רק צשינו קלח ופ"י הכ"ל דהכוונה דהכהנים
הם מומדת המקד ולכך הם מקריצין הקרצנות לירד
השפע מלד המקד והלויים הם מקטרגי דגבורה, ויום
הוא חסד כדכתי' יו"ם ילוח ה' חסדו וכו' ולילה
הוא דין ע"כ אז שליחות המוציקין כידוע זה כשם
שא"ל לכם לעשות מאור חושך כך אי' אפשר לשנות
גם שיהרן לא יתי' כהן שהרי הוא מומדת המקד
וא"ל לכם להשתמש בכהונה כי נשתמכם הוא מלד
שורש הגבורה כמבואר במפורשים.

והנה באות יש להפליא צוה דהרי פינחס הרב
נשיא שבט ישראל ואעפ"כ היי' כהן אצל
באות אחרו חכז"ל [זכאים ק"ח] לא נחבון פינחס
עד שהרב לזמרי והענין נראה לי באות כן דלא היי'
אפשר לפינחס להיות כהן כ"א ע"י המעשה הזו
כשעשה כי ע"ע היי' נשמתו מדת גבורה אך אחרו
כשהרב פינחס לזמרי פרחה נשמתו שהיי' מומדת
גבורה וככנס צו נשמתו נדב ואזיהוא אשר שרשי
נשמתם היי' מלד מדת החסד לכן אז נעשה כהן כי
אעפ"י שנראה כי פינחס עשה נעשה גבורה עם
זמרי אצל היי' כילו חסד ורחמים גמורים לישראל
כמבואר בקרא פינחס צ"ח כיו השיב את חנותי ויעל
צמ"י ולא כליתי את צמ"י כיו וצוה הציאו הספרים
הקדושים לשרש פינחס בן אלעזר הכהונה פינחס
שהיי' עד עתה צ"ח ואחר הריגת זמרי נעשה בן
אהרן הכהן ומש כמבואר לע"י כי נכנס צו נשמת
דכ"ח. אצל באות ולינו דאהרן שהיי' כולו מלד
החסד היי' שליח לפרעה להוליח את צמ"י מומרים
זה היי' רעה לפרעה וכמו כן שוב מלינו כי נשה
היי' שליח לישראל להוליח מומרים אף שהיי' מומדת
הגבורה אך די' דהרי אחרו חכז"ל [זכאים ק"ח]
על הכתוב הנה אהרן אחיך הלוי שראוי היי' אהרן
להיות לוי ונשה היי' ראוי להיות כהן רק מפני
ססירצ צשליחות נחפך הענין. והנה לא מלינו
צו"ס ונקום אלל נשה ואהרן שילח נשמתם אחר
ססירצ נשה צשליחות ונחפך מלדש ושורשם שנאמר
שאל נכנס צהם נשמה משורש אחר ויל"ל אז דנחלה
כך נבראו צשמה ששרשה מומדת שניהם היינו מדין
ורחמים או שנחפך צהם אחר נשמה משורש
הדין ולאחרן נשמה משורש החסד.

ובזה

יוצן הוא אהרן ונשה אשר אחר ה' להם
הוליחו את צמ"י וזהו היי' לעוצה ישראל
לכן הקדים את אהרן כי צו נחבון ונחלה חלק
הנשמה משורש החסד ונשה עמו שהרי גם לו היי'
נשמה משורש החסד וע"כ אחר הכתוב הוא אהרן
ונשה אשר אחר וכו' ואחירה הוא רכה. ואח"כ
אחר הם המדברים דיצור הוא קשה הוא משו"ל
הקדים כאן לנשה מאחרן כי נשה היי' לוי ואהרן
עפל ליי' שהרי אף צו היי' חלק נשמה אשר שרשה
מלד הגבורה וצוה מוצן היטב וקרא הכתוב לאחריו
ויהי ציוס דצר ה' וכו' ועיין רש"י מה שפירש ע"ז
ולתכל' יצוא כמין מומד דמה שהקדים את אהרן
לומדת החסד ואת נשה לומדת גבורה זה היי' ציוס

נאמר זה אל משה בזה חסד עיקר החסד לא
הי' רק משה שלא הי' זהם אחדות אלל חס הי'
באגודה אחת ולא היה זהם דלמורין באמת לא הי'
לריבין לזכות חסד וא"כ מצוה הזוהר שהתחלנו
זה אל משה וקשה למה לא נאמר לך אל משה
ולריך לומר משה השכינה הי' מדצרת מחד גרונ
של משה וקשה למה יל' כד' שיתקיים ואנכי אללך
גם עלה וקשה הא ח"א עדין עוד להוליאם דהא
עדין לא הי' מכות חסד ועי' מתוך הזוה"ק דכל
מכות חסד לא הי' אלל בשציל חלוקת לבס אלל
אשרי ועוז הי' להעם יודעי תרועה הכוונה חס הי'
יודעין להתחבב עליוס באמת וריעות כי אז לא היו
לריבין לחסד ורק באור פניך יהלכון מוולרים.

ובאופן אחר אחרת לתרץ מפני מה אחר זה
ולא אחר לך וכי' עש"י דברי הצעה"ט
כבי' כשהי' אומר לו לצוה לציחו היה אומר לו זה
וכשהי' אומר לו לילך אליו המימה הי' אומר לו לך
והוא חמי' לפענ"ד דהרי צוכות ערוז ג"כ כתיב
הנני יולל המימה ולא כי שם לך גם צוכות צרד
דכתיב השכם צצוקר והתילצ כו' והרנצ"ן כי דלום
לו הש"ת ג"כ להתרות צו צעה"ט שהוא יולל המימה
וג"כ לא כי שם לך ולא כתיב לך אלל אלל מכות
דס ואולי י"ל דכוונת צעה"ט צוה האופן דהנה אלל
מכות דס כתיב לך אל משה צצוקר ולא כתיב כן
אלל ערוז וצרד וטעמא צעי ואולם י"ל דקושיא חדא
מתורץ בצצרהה דצמנות דס לא כי השכם ופרעה
קדם והלך לו אל המים ועי' למה הי' למשה לך אל
פרעה ונלצת לקראתו על שפת היאור למען ידבר
עמו דבריו פנים ח"פ לא כן צוכות ערוז וצרד
דשם כתיב השכם, ומחילא משה השכים והלך אל
המים לפני פרעה לא כן צוכות ערוז וצרד הלך
פרעה אל משה וא"כ יפה כיון הצעה"ט צלשונו
הטוהר כשהי' אומר לו לילך אליו המימה היינו
כשאמר הקצ"ה למשה לילך אל פרעה המימה היינו
צמכת דס שהי' אז פרעה שם מקודם ומשה הלך
אליו שם כתיב לך אלל צוכות ערוז וצרד שטום
הקצ"ה להשכם ולקדם לפני זה פרעה שם לא
כתיב לך.

ואולי יש ליטע דברי צעה"ט בפשיטות דהי'
קשה לצעה"ט מדוע באמת צוכות לפרדע
דבר ארבע כתיב זה ולא כן צוכות דס ערוז צרד
ואולי ק"ל לצעה"ט כמו שפירשו המפורשים דתיצות
זה היינו בא עמי אל פרעה דהיינו שהי' השכינה
מדצרת

דבר הי' אל משה בארץ מולרים דלז כצר הי' אהרן
מוכן לכהן ומשה לכו' אלל בהחללת דברי הי' אל
משה אז הי' באמת הדבר להיפוך דלז הי' אהרן
ראוי להיות לוי ומשה הי' ראוי להיות כהן, והדברי'
נחמודים לדעת.

הנה אנכי וכה צוטה אשר צידי וכצר מדקדק
היבטח משה דהאי אשר צידי הוא מיוחד
וכי דצע"ז דף מ"ה ח"י דדרך עוצדי עי' ליתן מקל
ציד העכו"ם והוא לרנצ' שהוא רודם בכל העולם
כולו ולכך אומר משה אשר צידי לוור דהמקל צידו
ולא ציד העצו"ז עכ"ל דפח"ח ואני הוספתי נוסף
דאי לא הוי כתיב אשר צידי הי' המשתמט דכח
בהמקל אשר ציד היאור דהיינו דהוא יכה להמטה
אשר על המים ע"כ הולך לפרש דכח עם המטה
אשר צידו וק"ל.

כל"ק פ' וארא

בא

ויאמר הי' אל משה זה אל פרעה וגו' ח"י
צוה"ק ר' אצא פתח אשרי העם יודעי
תרועה הי' באור פניך יהלכון והוא חמי' ומה
שייכות זה לזה ונ"ל לפרש דהנה המפורשים כחצו
הטעם למה נאמר זה אל פרעה ולא אחר לך אל
פרעה לפי שהשכינה הי' מדצרת מתוך גרונ של
משה. ולהצין למה באמת הי' השכינה מדצרת
מתוך גרונ אפטר לוור הטעם צוה דהנה מלינו
שהש"ת אומר ליעקב אל תירא מרדה מלרימה כי
אנכי ארד עמך וכי' ואנכי אללך גם עלה ולאמת
הי' הצחירה ציד פרעה חס ירלה להניחם לחירות
מתח"י בכל עת אז יהא נגמר הקץ והזמן עש"י
התי' שהי' המפורשים צוה ח"כ חס צפעס אחת
יהי' רלון פרעה להניחם חפשי מיד אחר שיאמר
לו משה ח"כ ח"ו לא יקיים המאמר ואנכי אללך
גם עלה לזאת היתה השכינה מדצרת מתוך גרונ
ח"כ לעולם ותי' שיתרלה פרעה יהי' אז הכל עי'
הקצ"ה כצצודו וצעלמו והנן זה. והנה עדין יקשה
דלמה היתה השכינה מדצרת מתוך גרונ עד מכות
חסד דהא הקצ"ה הצטיח לא"א ע"ה ואחר כן
ילאו צרכוש גדול ועי"כ הי' מכות חסד קודם
יליאחס בשציל הדלמורין שהיו זהם ומחו צג' ימי
אפילה וכל זמן שאילו היו קיימים לא היו יכולים
ללאת צרכוש גדול וא"כ עד אחר מכות חסד למה

מדברת מחזק גבורו שיש והלך משה עם השכינה ואך זה יתכן כשהלך משה אל בית פרעה י"ל להלכה השכינה עם משה לא כן כאשר שלח הקצ"ה את משה אל הווי' צעה שיכל לפרעה לנקבו חין זה מכבוד השכינה ללכת עם משה וע"כ שם אומר לי שילך משה צעמו ואין כוונת הצעמ' על הלשון שאמר לו צלשון כך רק שאמר לו שילך צעמו וזה הלשון באמת כתיב שם או כך או הילכ' דהיינו צעמוך חלך ואני לא אהי' שם עומך לא כן צמכות ל"ד"א כתיב זה כי השכינה היתה עמו ומיכרם וזה דעת הרמז"ן דגם ההתרחק על מכות צדק ה"ו צעה שיכל המיונה לחלץ אחאי לא כתיב שם זה וקיימא הסוד והרמז"ן בזה צדקא שיעתא.

בא

אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו' י"ל צענין אחר ומפרש"י עפ"י וואי שראיתי צק' יצין שמועה שחמה למה פעם ה"י התרחק דהיינו צמכות דם לפרעה ה"י התרחק וצמכות כתיב לא ה"י שום התרחק וצמכות ערוב דבר ג"כ ה"י התרחק וצמכות שמין לא ה"י שום התרחק וכן כולם ע"ז האופן דוק ותשכח ותמה צק' הכ"ל על מה שלא ראה מ"י שהעיר בזה ליתן טעם על קדר לצבא ולי' נראה ליתן טעם לצבא ע"פ וואי שראיתי צק' צבא מים חיים עת"ה עת"ה וואמר ה' לא ישמע אליכם פרעה כו' ומשה ואהרן עשו את כל המופתים לפני פרעה וגו' עיי"ש מ"ש כי ג' מכות ה"י ע"י הקצ"ה צעמו ודרש ל"י ומה דכתיב רבות מופתים כפיכ"י מופתים שנים רבות שלש הוע"כ הצטיה הקצ"ה למשה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתים דייקא ככ"ל ור"ל הש"ס להכות את פרעה צ"י מכות ולפי"ן כוכל לומר כי על השאר מכות ה"י בדרך להתרחקותו כי מהמח שהיו כנגד משה ואהרן כי לביכים מלקיה ששהא ראוי להשתלט והבן וה"י הצחירה צידו הן או לאו אל על הג' שהכה הקצ"ה לחייו שם לא ה"י שום התרחק כי קמ"י שחיא גליא וקיל לזאת יציא על כוון זה אל פרעה כי עתה לריך לציא לפרעה להתרחקותו כפיכ"י והתרחק צו כי לפיכך לא גלי' כי אני פ"י אלל אני איכני לריך להתרחקותו הכבדתי את לבו למען שתי אחתי אלל צקצ"י וג' מכות אני צעמ' וזמן להכותו כדברי הצבא מים חיים הכ"ל ועל זה לא ה"י לריך להתרחק והבן.

חודש ה'א"ב"ב

אני כי אני הכבדתי את לבו למען שתי אחתי אלל צקצ"י עפ"י מ"ש דהנה משה אחר צתפלתו למה ה' ימרה אפך צעמוך אשר הוללת מחמיל ובתצו המופתים להמליך משה עליהם לפני שהיו צמלים זמן רב והמלרים היו עוצרי ע"ז לזאת למדו צמ"י מופתיהם ובטענת השר של מלרים הללו והללו וכו' ובמה מכות הכה ה' בהם עד שאמרו ה' הלדיק וכו' ותיכף כשקר המכה שבו לחולתם ולא הודו בהודאה גמורה עד כי נגע בהם יד ה' צים סוף כמאמר הכתיב וידעו מלרים כי אני ה' צהכדתי צפרעה צרכצ"י ופרשיו ואם כי באמת נהרלה ונחפ"ס הקצ"ה להפלת משה כי באמת חס להו לזרע"י להצחכא לתיעד כזאת לולא שהיו זמן רב בזה צמלים אלל אחתי צמ"י וואי"ע חין זה תירוצ' כי הקצ"ה הוא היודע הכל שיציב מלרים גרמה להם זאת אלל האיומות יאמרו שהקצ"ה כשא' להם פנים אלל לאחר שיסמנו כל האומות כונה מכות ויטורים שקצבו וולרים ולא אזו לשלחם מואת יו"י כודע לכל כונה מקילקלים ורעים צמעייהם היו המלרים וכמה היו מדוקים צע"י שלהם וא"כ ממילא גם העם ישראל שהיו שריון צמכות זמן רב חין וזן התימה עליהם אם עשו מה שעשו ובמליכת משה עצורם שכליו לחלות הקלקל' צמקלקל היינו על המלרי' ששהו צמ"י ישראל צמ"י ור"ל הקצ"ה היודע הכל ומה שעמיד להיות וידע מזה ג"כ וכמאמר המדרש והוצא צפ"ד על פסוק ויאמר ה' ראה ראיתי דהקצ"ה ראה וידע שייעשו צמ"י המעט הזה וה"י כל האיומות והמופתים והמכות אשר עשה ה' למלרים ה"י רק לעוצה עמו צמ"י כי יראו ויצינו כולם הא"ך היו המלרים חועאים בנפשותם ומזה ילמך לימודי זכות על צמ"י כאמור לעיל וז"ש הכתוב לפי שלמשה ה"י קשה לענין מה הכה ה' את פרעה ועמו מכות גיולות וצחללים רעים כאלה ואם כי היא הכבד ע"ז עליהם הלוא כבר גזר ה' ועצורם וענו אחת כקוסיות הרמזים ז"ל ואפשר שלא הועצ צע"י משה ח"י הרמזים כאשר לא הועצ צע"י הרמז"ד ז"ל גם על ח"י הרמז"ד קשה הלל לצ' מלכים ושרים הוא ציד ה' אכן האלשי"ך הקדוש וכן הוא צלש"ק על פסוק וירעו לבו המלרים פ"י שעשו אחתו רעים וחועאים וכל מה שהרעו צמ"י ה"י רק צעור שלמדו להרע מולרים והו' כי אני הכבדתי את לבו למען שתי אחתי אלל צקצ"י היינו מה שיאמרו

להכביד על האדם לאחר מי חתה ומה עצודתך ומה צבח יליד חשה לעצוד לה' חלקים חיים בשמים ומועל וכמה חלפים ורצוצות ונשנושים לפניו ומה יועיל עצודתך אך צלחת כתיב חכי דבא וקרוז הי' לכסצרי לצ וכל עוד יותר שהאדם שפל צעיניו ויודע בעלמו כי אין צידו מעשים להחלית פני הי' וקומו בן עוד יותר ונחמנו סקציה על האיש הזה ונחמנו צחניה אך זהו נחמדו השם לרחם על צריותיו אשר יקראו צלחת ולהושיעם מכל לרה ויגון חף אס אינם כדאי אך איך יציו חוש לרעות ולחנן פני יולדו אס צידו מעש אין רק עפ"י שהוצא צמפורסים פ"י הכחוצ פותח את ידך דהיינו שהלדיק הדור פותח ידו של הקציה וע"י מעציע לכל מי רלון היינו צעת שהלדיק הדור עומד צחפילה ע"י יעלו חפילה כל נצצרי לצ אשר ראו צנפסס כי אינם כדאי להושע ולדעתי זהו כוונת ונחמנו [צרכות ח'] ע"פ הן אל כציר לא ינאק דאין הקציה ונאקס הפילה רצים כי אס רצים יתפללו וכל אור"א ונקוט לעזרה ע"י הרצים שנותפללן וצווחים יהא נענה והוא צווחו לא יושע כי אין לו וע"י אז הקציה עוזרם.

וזה כ"ל דפרעה הרשע הקשה את לבם [דפרעה הוא הער"ף והקליפה] צחלות לבו עצדו את הי' חלקים דהיינו להעצוד לריך שתי' לפני מלך הגדול הגבור והנורא ע"כ וי ווי ההולכים הכוונה רולה חכי ללחות מי הוא אשר יציו צנפסו לגשת אל הקודש כי הוא ראוי לעצוד את הי' ע"כ הסי' לו משה צנערינו וצוקינו ע"ד שחמרו [צבוכה נג] דצעי' שצחם אוננו אשרי זקנתיו שבפרה על ילדותיו והלדיקים ונעיקרל אוננו אשרי ילדותיו שלא ציישו את זקנתיו יסיינו צנערינו שהזקנים ילכו צחם לצקוף ככ"ל וגם לחיפכא והצן והכוונה שכל אור"א יסמוך על זכות חציו הנערים על הזקנים והזקנים על הנערים וגם אס אין די צמדה זו צצנינו וצצנותיו ע"ד עשה למען תשצ"כ ואס עוד אין די גם צחם צלחנו וצצקנו ע"ד אדם וצחמה חושיע הי' אדם צרכות צחמה ולזה הסי' פרעה ראו כי רעה נגד פנינם הכוונה לפי דצריך צעלמו כ"א מודה כי הוא רעה ואינו כדאי לעצוד לה' חלקין ע"כ לבו נא הגברים מי שהוא בצר צגוצן צצוחו דייקא כי חותה ר"ל עצודה זו לעצוד על סמך ולדקת אחרים רק אחס מעקשים אלל הקציה צוחר רק צמי שיש לו צעלמו מעשים עוצים והכו ויגש אחרם.

אח"כ ח"ל"ה חלקיק וכו' וכ"ז הי' רק שהכל יודו כי רק נפחא ישיבתם צמלים עשו מה שפשו והי' העוז יכפר להם צעצור ח"ל.

ויאמר עבדי פרעה וגו' הערס הדע כי חצדה חללים כ"ל לפרש עפ"י מ"ש האר"י ז"ל על מה שאוננו צני הנציחים צצית אל וכן צני הנציחים אשר צירחו אל חלישע הידעת כי לוקח היום הי' את חלונך ונעל ראשך ויאמר ידעתי גם חכי דהצצר לכחורה פלא אס הם ידעו היחנן שלא ידע חלישע חונם הכוונה כי הנציח אשר יולק על ראשו שהן הנצורה ונוננו מולקת לנציחים אחרים ע"כ הנציח הוא אשר יולק הנצורה על ידו הוא דומה ללצ של האדם בין האצרים שהוא מת לאחר ויתת כל האצרים וכל האצרים הקרוצים יותר ללצ הם נוחים צמאחר יותר כידוע, בן הוא הענין צספע הנצורה ונכנציא הגדול יושג וקודם להקרוצים יותר לו חצל הסתלקות ונכנציא יושג להחזיקים צמקודם יותר מהקרוצים לזה אוננו צני הנציחים אכחנו החזקים מאליו ואלן מרגישים הסתלקותו ע"כ שאלו חותו כי הוא יותר קרוב צונדת הנצורה לאל"י אס גם הוא מרגיש אס קרוב קילו כ"כ [ועיין צילקוע חלישע פ' ויגש חות ע"ו] והנה ג"כ שבי' שהיו ישראל צח"י וינקו מהם גם המלכים וכמזכר צח"י פ' צסלה חצל ציחיתחם כאמר וינללו את מלרים וא"כ כל מי שהי' לו חיה ינוקס קענה מ"שחאל היו מרגישים כי הגיע עת וזמן לאח ישראל מוחס חצל פרעה שהוא הי' העיקר הקליפה וכמו שח"י כי פרעה הוא הער"ף גם שריו הקרוצים חללו לאס לא הי' עוד כ"כ כרגש למו כי קרצ קילס חצל כאן צרכות חרצה צר החחילו גם השרים הקרוצים אל פרעה להרגיש כי קרובה גאולת ישראל והם יכלו צעשן לזאת צקשו מפרעה לשלוח כי ע"י ישר צחם עכ"פ עוד נועט חיות ח"ל"ה"ק אשר הי' צחם ולזה אוננו לו הערס הדע היינו כי צר ההגישו שקרוב העת כ"כ אשר גם פרעה לריך להרגיש חצדת חללים ע"י אשר הגיע גאולת ישראל.

ויאמר חליתם לבו עצדו את הי' כ"י מי ווי ההולכים וי"ל דהך לבו עצדו את הי' חלקים הוא כמיותר דלא הול"ל רק מי ווי ההולכים וצפיקו של אחריו ויאמר משה צנערינו וצוקינו נלך הול"ל נערינו וזקנינו ילכו וכן צצנינו וצצנותיו הול"ל צנינו וצנותינו ילכו. והכ"ל דהנה מדרך ח"ל"ה

אורח ואלה פני פרעה כי לפי דבריהם יוכל ללמוד להם ישועה צוה שהם עומדים נגד פרעה והקצ"ה יערוך מעשיהם נגדו וילדיקו מעשיהם לזאת ויגרש אותם והצן.

ויעל

הארצה על כל ארמ"ל וינח צבל וינח זיוס מלרים א"י בצעה"ט ואידך וינח זיוס השציעי ונלמד שנה הארצה בשבת י"ל עש"י וי"ש צ"ר פ' י"ז דשבת טען לכולם נחת צן זוג וכו' והשיב הש"ת כנכ"י יהיו צ"ז והנה צאונת הדבר פלא הרי מקרא ואלא דיבר הכחז חס לא צריחי יומם וילילה כו' א"כ לריכין ללמוד צבל יום ויומו וגם לילה ללילה יחיה דעת וא"כ אחי הוי כנכ"י צ"ז לשבת דווקא אך האמת חס כי מקרא ואלא דיבר הכחז והגית צו יומם וילילה זהו למי שחורחו ארונתו חונם המון עם הערודים כל ימי השצווע על המחי" ועל הכלכלה ואינם יודעים לעסוק בחורה לעולם ומוכרחין לשכור להם איש שילמוד עוה"ס ולהזכירם כי לא על הלחם נצדו יחי' האדם והמה נאספים יחד לשמוע דברי חלקים חיים את הדרך אשר ילך האדם השפוט כל ימי השצווע ואת המעשה אשר יש עליו לעשות וחי צהם עליהם אומר הש"ת שהמה צן זוג ליום השצת שבת מלכתא כי ציווי החול אינם פנוים להתאסף ולדרוש את ה' ואמרו חכ"ל [ע"ז ג'] וי שטרח צע"ש יצוא ויאכל בשבת ומשל זה משלו על עוה"ז ועוה"ב כידוע ומגורא הנ"ל ומהודרש והנה כי כן גם הכנכ"י לריכין להעריה עלמון צע"ש ומהו העריחא יומם ילוח ה' חסדו לקום צע"ש קידם אור היום לוור תהלים לחן ולצקש ולקצו על מה שעצר ולצקש על העתיד כי יושך ה' חסדו עלינו ולהיות נושא חן צעיעי הכלה שבת מלכתא כידוע ולאשר כבר עשו מלוח אחת ומלוח גוררת מלוח שוב יוכלו ורואי להם להתאסף קידם זמן ונחה לשיר ולומר בקיל נעים אף יפה שיר השירים והשלישי צקדש ע"ז לא יקשה לו לילך לשמוע חורה וחי רצם והחזו האשולש לא צוהרה ינחם [וקיוונם ח"ח"ש שהיו ציווי משה והמש"י והתרגום חשש ששט ומתפאר צנוכין שלה ויש לרמוז צקרא הראיני את מראיך השמיעני את קולך פ"י כי כבר שומעתי קולך צאמירת תהלים ושה"ש אז ומראך נאום צצואל לביהמ"ד להלימוד צש"ק] וזוה יש לפרש ולרמוז וי"ש דהמעשה וי גור צאמיר וי יסכון צהר קדשך הולך תמים ופועל לדק ע"ד שאמר הכחז מה טעו אהליך יעקב ומשכנותיך ישראל ופ"י דקאי על צתי כנסיות וצתי מדרשות דמקום אחרית

תהלים וכן שה"ש הוא צאמיר יעקב צביהכ"כ והצן משא"כ לימוד חורה הוא צצמיר וזהו משכנותיך ישראל והצן וי"ל פ"י הכחז וי שיהא גר צביהכ"כ או צצית המדרש שצא לתהלים ולשה"ש ווי ששכון צהר קדשך דהוא לימוד תוה"ק והצן על זה נוכל לוור ולקרוא צסס הולך תמים ופועל לדק לא כן וי שמואל צמקום העינות צקאשפעעוה"ז או צמקום ריקודים ומחולות צזאה"ל עליו קשה חס הוא הולך תמים ופוע"ל מה לכהן צצית הקצרות ע"כ מחיוצ על וי שהוא מוכנה להו"ת ופוע"ל שלא ישכח שמו וזכרו לפלס דרכיו שיהיו צחזקת מחוקקים ואם כי כל ימי השצווע צעה"צ טווד צעסקיו וזה שאמרו חכ"ל כל השומר שבת כהלכתו אפי' עובד ע"ז היינו דהעצודה על הפרנסה שורה לו כי אם ה"י צועת צאונת צה"י ה"י צעזרו אעפ"י כיון שצצצת שהוא מורה על אחדותו ית"ש ונותן אל לצו לעשות הכל ע"ד העוז והישר לקיים צבל דרכיך דעהו מוחלין לו והנה עיין צס' בפש דוד דב' וחי דכתיב לארצה אין וולך שישלוע עליו א"כ אין לו שום הכנעה צפני שום צעיה ואעפ"י וינח צבל וינח מלרים וינח זיוס השציעי ג"כ כי מודה כי ה' עליון על כל הארץ ע"כ מזה ה"י לפרעה ללמוד קו"ח ומהארצה שיהי נכנע ופני הש"ת וע"כ נלקס מדה ככ"ו ויעל הארצה וכו'.

עו"ל

המשך והמקורה עש"י דצרי הרנוצין ז"ל שהציא צסס ר' חננאל וועת עתרת משה רבינו ועד עכשין אין ארצה ומפקיד צבל וינח מלרים ואם יפול צה"י ויצא ויכנס צצבל מלרים אינו אוכל וכל יצול הארץ כלום עד עכשיו וכו' וע"ז כאשר שיחו צבל כפלאותיו עד כאן לשון הרב. ע"כ צא לנו הארצה להרמות נפלאות השם. והנה ידוע כי גם יום השבת מורה לנו על גדולות ונפלאות הצורא ויום השבת הוא אור מופת כי לה' הארץ ומלואה וכי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וציוס השציעי שבת וינפש וצוה יצוא המקורה לנכון וינח צבל וינח מלרים וא"כ לא נשאר ארצה אחד אפי' צדוהו"ת כו"ש הרנוצין ז"ל מזה יש לנו לספר נפלאות הצוית"ש ע"כ וינח זיוס השציעי כי גם יום השציעי הוא מראה על נפלאות הצוית"ש כאמור לע"י

הורש ה"א"ב"ב

דבר

לא צלחני העם וגו' וא"י צנורא [צרכות ע'] כדי שלא יאמר אותו לדיק וכו' והקושיא דוב

פרשת בשלה

וַיְדַבֵּר צִלְחַן פְּרַעֲה וְגו' א"י צמדרש והוצא גם צ"י"ו מאן לוח ווי משה לוח ווי שלא יכנס לארץ והוא חמ"י וכל לפרש עפ"י מ"ש צמדרש וחור ושמש דהטעם שלא הכהיגם הקציה דרך ארץ פלשהים הוא לפי שהלך עמיהם הערצ רצ ומשה עשה כן מעלמו לקחת העיר מצלי שלל פי ה' כי קצר צדעתו כזוה יתרנס כבוד ה' כי גם העיר יתאחד עם ישראל להיות עבדי השם ונאמח אינו כן כי כל מי שהוא נראה להקפח צמדרש צמדרש להיות נאחד והם לריבין לצדוק אחי' אם הוסי כצרו כ"א חיו שחיו כזה האופן אז אומרים לצדק לא עוז ולא די שאיש כזה אן עוזר וקיי"ע צמדרש השם אלא אדרבה מקלקל ומצלצל עוד את העיזדים להיות חמ"ד חננד לעושי הטוב והישר וחצר לאיש משחית להיות עמו צעלה אחת ומזה הטעם לא הכהיג ה' אותם צדק קרוב שיצאו מיד לא"י כי ידע ה' כמה יקלקלו וישחיתו גם את צמ"י עמם אשר לזה הכהיגם דרך המדבר כי אז צמדרש מלחמות עמלק והכנעני יחזרו העיר לנאמח עיין צמדרש כי נעמו. וזהו פ"י הפסוק ויהי צלחן פרעה את העים היינו ששלח גם העיר ולא נחם אלקים ד"א פלשהים דהיינו הדרך שכל הארץ נוסעים שם וממלרים לא"י והטעם כי קרוב הוא שנאמר לצני ישראל עם קרובו דרלון הש"י"ת לעשות עוזה לצמ"י שהם עם קרובו והטעם עוד על מה שלא הוליכום דרך שם כי אחר אלקים פן ינחם העם כו' דהיינו ע"י שלא ילכו דרך פלשהים הם מוכרחים לילך דרך העמלקי והפחד ומורד המלחמה יסובו העיר מלרימה וממילא ישארו ישראל צלצל ולא יהי עמיהם משחית ומקלקל להקרים מדרך הישר וכי צמל"י אעפ"י לא רלו הקציה לאמר צמדרש לנחש שיהפך אותם מפני שהצמירה נחונה ציד האדם ולאשר יחפון יענה אצל כלון הצורה ית"ש לא ה' סיקצלה. וא"כ י"ל כראות משה שהקציה לא הנהיג אותם דרך פלשהים הצין הכוונה מזה שלא עשה שפיר צמח שקרוב להעיר אצל לא ה' יכול לדחותם ג"כ כי מי זה אחר ותהי ה' לא לזה לו להרחיקם וכזכר את אשר אומר לו ה' למען שתי אותהי אלה צקצרו לתלות צמער כמ"כ ר"ש פ' צא וצמדרש א"י אם אעברה נא אתה מצקס קלח נא צמל ועיין צמ"י צין שמועה פ' שלח דפח"ח. א"כ י"ל דאז

הרבי

ידוע אם לא יאמר אותו לדיק איננו לריך לקיים צמדרש. וליכ דלכאורה אינו מוצן מ"ש וישאלו איש אחת רעהו ואשה אחת רעותה למה ה' המלוה דייקא צמללה ולא ילא כ"א צמלו ואין לומר דהקרא קאי שיצאלו מהמלרים שהרי צממה מקומות צמ"ס מועטיין בכרי מרעהו [ואף ש"ל דקודם ויהי הכנרי נקרא גם רעהו זהו דומק דמשתמע צמילין דמשתמע מיעשה בקראו צמ"י ועוד לפי פשוטו קשה האיד קיים ואח"כ ילאו צמרכס גדול אם הוא של מלרים] לזאת כ"ל דודאי שאלו צמ"י מהמלרים כ"י אומנם לא נודע לאצרכם אם ישאר הכרכס צידם לזאת לזה ה' אל משה שאמר שיצאלו ישראל מהמלרים ישאלו שוב אותן הדברים גופ"י הישראלים זה מזה וא"כ יהי ידוע לאצרכם שהכרכס ישאר צידם דלכ"כ אין השואל רשאי להשאיל והשואל שלא מרעהו הוא גזון גמור איד לזה ה' שיצאלו איש אחת רעהו ואשה כו' אלא ודאי על אופן שיסתקע כל אלה צידם ואת שלחם שאלו איש לרעהו וק"ל.

ושמרתם את המלות ורש"י הביא מאמר ר' יאשי' אומר אל תהי קורא את המלות אלא המלות כ"ל עפ"י דברי האר"י הקדוש דהנזכר מושהו חמ"ד צמקא צמח הוא שלא יחמא כו' והנה אומר חמ"ל צמקא שבר מלוה מלוה ואם כי הנזכר מושהו חמ"ד צמח שלא יחמא אצל אינו צמח שיוכל להזהר מושהו חמ"ד ועל זאת יתפלל כל חסיד שאם תצא מלוה לידו לא יחמילנה ויעשה כל האפשרות לקיים המלות והקציה ימנעוהו לצלי יכשל צמשהו חמ"ד כ"א ה' לא ישמור שוא שקד שומר כמקופר מועשה רצ צמ"י הצעשי"ע הקדוש זלוקלה"ה זי"ע ועכ"י וא"כ אחד נוקיי"ע חזירו כי אם ישמור כל המלות יעזרהו ה' לעוז וישמרהו מושהו חמ"ד ואם צמח לא יכשל צמשהו חמ"ד איכ כצר נקל לו שלא יחמא והחילוק רק ההתחלה מי הוא שלריך להיות המתחיל והקציה אומר שובו אלי וגו' וכנס"י אומרים השיצבו ה' אליך וגו' ור"ש ר' יאשיה אל תהי קורא ושמרתם את המלות דהיינו שהקציה יתחיל והתחלה לשמור מושהו חמ"ד אלא הוי קורא את המלות אם תהי נזהר בכל מלוה כו' וכנ"ל אז חוכל לקרוא ושמרתם את המלות וישמור לצל תכשל צמשהו חמ"ד וזהו רק אם ושמרתם את היום הזה לדחותיכם חמ"ד עולם היינו דלעולם בכל השנה תשתדלו שלא להחמין המלות אז תזכו לושמרתם את המלות ע"ד שובו אלי ואשיבה אליכם.

השר ש"מ הללו והללו כ"ו ע"כ ישראל מי שהי' צמדלנות ישראל לוח ווי כי ידעו כי ירצו לפשוט הע"ר ויחטיאו גם הרבה מצני ישראל ד"קא והי' ש"ס חלקינו עם עוצדי השם צלחת ומעשה ידינו כוננה עלינו.

חודש ה"א ב"ב

ויגד למלך מלרים כי צרח העם ומה שיש לדקדק עיין באזה"ח הקדוש וכל לפרש צומעט באופן אחד ומדבריו הקדושים דהנה ידוע דפרעה ה"י כופר גדול ואף אחרי שכבר הורה צה"י חזר וכפר אס נמלא לו חיזה קיצה רק שיוכל צומה לחלות ולכפור כל דהיא שוב ה"י כופר בכל והנה ראה וידע כי הוא מוכרח להניח את ישראל ללאת מולרים הכל כאשר אמר משה ולא כמו שאמר אישיו וידע צנפשו כי הי' חלקי ישראל ומלך עולם אצל אחרי אשר ראה כי גם העם דהוא הע"ר צרח ומנו שוב נחפדק לצו בקרצו וחשצו אס אמת כל הענין ואס כי הוא חלקי ישראל אצל מה לו להע"ר כי הם אינם ש"יכים להקצ"ה וקצר צדעתו וצקצרתו כשם שכפה הקצ"ה איתו שיניח את ישראל להלך מאלו למען עצוד איתו כמו שאמרנו כלכה נזחמה לה' חלקינו בן מהראוי ללוות גם להע"ר שיחזרו לעצוד לחלקי מלרים אצל כאשר ראה כי לא נעשה ומחצתו ומזה ראה והצין כי גם הי' חפץ צהע"ר שיעצדוהו א"כ כיון שגם הי' חפץ צעם אשר היו עוצדים ע"ע לחלקי אחר בן מהראוי לו לכוף גם לישראל שיעצדו לחלקי מלרים וז"ש ויהפך לצב פרעה ועצדיו אל העם פ"י ונח שראו שהעם דצקו עלמן לעצודת ישראל והי' חפץ צדבר בן הי' דעת פרעה לזה נחפדק ואמר מה זאת עשיתו כי שלחנו את ישראל ומעצדנו היינו מעצוד את ווי שהם עוצדים וכפירוש השל"ה הידוע וק"ל.

ויאמר

את רכצו ואת עמו לקח עמו יל"ד מה שייכות זה לזה האקרות רכצו ללקיחת עמו ועוד יל"ד על דפירו ויקח שם מאלות רכצ צחור וכל רכצ מלרים א"כ למה כלל כאן ואת עמו כקושיות רש"י על וכל רכצ מלרים וק"ל. כראה לי לצא"ר דרך פשוט דהנה אמרו חכז"ל [סנהדרין כ"ע] קהדי שיקרא לאוגריהו זילי פ"י מפני שהצעה"צ צעלמו ידע שהן אנשי דמיוס ומרמה וכן אמרו צקסדהרין פ"ע כך הוא סיפוי של צדאי אפי" אס אימר אח"כ אמת אינן אמיינים לו ורש"י פירוש על ואת עמו לקח עמו ומשכס דצדרים וכו' צואר עמי ואני

הרגיש משה כי המה לו לשטן ולמכשול ועל ידיהם לא יוכל לצוא לא"י כי שחת עמך והצן ויתא ראשי ע"ס והצן ע"כ על זה לוח משה ווי עד צוא מלך המשיח צצ"א וק"ל.

ובלכתך

בדרך הזה נקל להצין מאמר חכז"ל [תענית כ"ו] לא הי' ימים עוצים לישראל כע"ר צלצ וכו"ה יל"ד למה דוקא ציונים ההם וציון הזה יל עפ"י דברי ס' חורח אמת שפ"י על מאמר הזה דהנה ידוע כי לוח ס' הוא לוח החומשה עשר צלצ צ"ת. והוא עגול ושוה בכל סביבותיו דודאי לקרצ את הרחוקים ומעצדות השם הוא דבר גדול אצל לפעמים הוא קרוב להפסק ורחוק משכר צלס המקפתח הוא לחצן ננף ולקין מכאוב לבית ישראל ומעריד ומעכב גם הקידומים מהעצודה אצל לאחר יום הכפורים אשר אז כל צר ישראל מקצב צודאי עניו לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי החורה והמלות אשר נלמדינו ומחשבה טובה הקצ"ה מלך למעשה וא"כ אז אפשר לישראל להיות צלוהא חדא אי איש אשר יש צו ודת ענוה צלחת ח"ו לא ענוה פקולה גם לאיש כזה יוכל לדבק אהו עמו כי מי שיש צו עניויות הוא שיה לכל נפש והיא כמו לוח סמ"ך ששיה צוה לכל לוחיות למעלה ולמטה בן האיש שיש צו ענוה הוא שיה ג"כ למעלה צעיני חלקים ולמטה צעיני אדם והוא לא הי' ימים עוצים לישראל פ"י לא היו ימים טובים שיכלו להדבק איש אל אחיו לישראל ואעפ"י הי' צומדגת ישראל דהוא מעלה הגדולה והרוממות כידוע אלא צלס הוא כחומשה עשר צלצ פ"י כלות החומשה עשר צלצ [הוא ר"ת צלצ"ק צ"ת] הוא לוח הסמ"ך השוה כאמור לע"י והצן אז וכו"ה"כ לאחר שחזרו צחצוה וקצלו עליהם עול החורה והמלות אז יוכלו להתאחד ולוורר לדבק עוצ. וצזה יל עוד הטעם שלוני הצורא ית"ש ולקחתם לכם ציום הראשון פרי עץ הדור כ"ו וידוע דרבות חכז"ל ולקחתם שיהא לקיחה תמה ומשלכם ועם האמור לע"י שאחר יוסכ"פ אז כל ישראל צדצקות אחד יוכל להיות ע"כ לוח הי' אז ולקחתם לכם שאז יוכל להיות הלקיחה תמה והצן וזהו ציום הראשון כיום הראשון שנקרא העולם וכדאי ראשון לחשבון עונות והצן ועם זה תוכל להצין ג"כ מה דאי צומד"ר ויהי צשלכ כ"ו כ"ו שנאמר ויהי אינו אלא לרה מי לווח ווי ישראל לווח ווי פ"י כי הרגישו כי אין ראוי וכנון להתחצר עתה עם העם ששלח פרעה וכמו שטען צלחת

בקרל ואת כל עמו לקח עמו ש"י מהם לא עיכב כי היו כולם כאחד וע"ז חשב כי יוכל להרע לישראל וזהו פירש"י קרב עלמו וכו' אם תדקדק תמצא עודף שם הוי"ה צ"ל הלשון "ופרעה" "הקרי"צ המצוא בקרל וצ"ל פרע [ע"ק כידוע וק"ל] קרב כמו שדקדק רש"י ז"ל היל"ל פרעה קרב אלל הכונה שקרב עלמו לשם הוי"ה הכוונה בחיות "ופרעה" "הקרי"צ ע"י שה"י לו אחדות עם עמו כשם שהאלים הם עשה עצירה ונחמק מזה השם בצורה ואם הציא קרבן הוא נחקרצ בחזרה להש"י ע"כ הוא קרבן והצן כן גם ע"י השלום נחשב כמו קרבן וזהו ופרעה הקריצ ע"י שקרב עלמו לעמו ע"י הקריצ קרבנו כנ"ל ופיר' חסידים הצה"ר הקריצ קרבן לה' והצן וזהו פירש"י הקריצ את עלמו וקדם לפניו ע"י שפעה שלום עם עמו ע"י קידם לפניו צ"ל ישראל וזהו לפניו, שיהא הוא יותר צומעלה וישראל ע"כ כח"י אח"כ וישאו צ"י את עיניהם דהוא לשון הסתכלות ברחמים שהצינו שיקרב עלמו לשם הוי"ה לזאת וילעקו צ"י אל ה' דהוא ג"כ שם הוי"ה וזהו ש"י צמוד שמו פ' כ"ח אמר ר' צרכ"י יפה היתה הקרבת פרעה לישראל ונחמה לומות ותפלות ולזה נתקיים שומר ה' את כל אהביו ואת כל הרשעים וכו'.

הודש ה"א"ב"י"ב

ויאמר ה' אל משה וזה חלעק אלי דבר אל צנ"י ויסעו ובאלש"יך הקדוש דקדק האיד מלינו שעמד משה בתפלה. וליכ פ"י הכתובים דהנה כתי' וילעקו צנ"י אל ה' היינו עצור תשועה ה' אך תיכף ומיד חזרו וזה ואמרו מה זאת עשית לנו וכו' והשיב להם משה החילצו ואלו את ישועה ה' פ"י מדוע זה חזרם ממה שבקשתם בתפלה מדוע לא תחילצו בדבר זה שלא לבקש רק שלא יתחלל שם שמים ח"ו וממילא תושבו גם אחס וזה שאמר להם משה ה' ילחם לכם ואחס תחישון ולכאורה ה"י די באמרו ה' ילחם ואחס תחישון רק הכוונה כנ"ל ה' ילחם לכם דהיינו שלא תלחמו רק צט"ל ה' וזה יהי' כל מלחמותיכם שלא יתחלל שמו אלל ואחס היינו צט"לכם תחישון ולזה אמר ה' למשה וזה חלעק אלי הכוונה למה זה חלעק על צנ"י מה שהם לוועקים ודואגים על עצמם ואינם שמים על לבם לדאג עלי דבר אל צנ"י ויסעו היינו עיקר דיבורך ותפלתך יהי' רק צט"ל צנ"י שיקצו ולא

ואני לא אחנהג עמכם כשאר מלכים וכו' והנה המלכים צדדי לא היו מלחמים דצרי פרעה שיקיים דיבורו כי כמה פעמים אשר שמעו ואלו כי הצטיה למשה ולחסן סיניא את ישראל מלחמים כאשר הרע לו מאוד המכות כשצאו צחוקק עוז עליו ואח"כ כשהקיל לו הקשה את לבו ולא אזה לשלם לזאת ה"י עתה מוכרח פרעה לעשות ח"זה דבר אשר מהענין הזה יתאמת אללם כי יקיים ועתה דיבורו והנה צלחת יש להפליא למה ה"י לו לחסור את רכבו צעלמו ולא היה אל אחד מעצדיו שיאסרו את רכבו כי כן ה"י והראוי כי גם מלך אחד צודדי לא יאסור את רכבו צעלמו אלל הוא הדבר אשר דברנו כמו שהציא רש"י על ואת עמו לקח עמו שהצט"ח שהוא לא יתנהג עמכם כשאר מלכים וכו' אלל מחמת שה"י נחזק צע"הם לשקן ע"כ הוא המאסר רכבו צעלמו כדי להרחיקם כי יקיים דיבורו ועתה כי לא יתנהג עמכם כשאר מלכים כי גם זאת אינו מדרך שר מלכים שיאסרו הרכב צעלמן וזה שפיר ויאסור את רכבו ע"י שאסר את רכבו צעלמו ע"י ואת עמו לקח עמו.

חודש ה"א"ב"י"ב

ופרעה הקריצ ויראו מאוד וילעקו צנ"י אל ה' י"ל ע"ד שפ"י וירא יעקב מאוד וילר לו כי ה"י לר לו על אשר ה"י ירא ונחמו וכן ג"כ שמתחלה כח"י וצ"י ישראל יולאים ציד רחם צ"י שום פחד ומחלום כפל פחד עליהם ע"כ וילעקו צנ"י אל ה' והצן.

עו"ל ופרעה הקריצ ופירש"י היל"ל ופרעה קרב מהו הקריצ הקריצ ח"ע ונחמאן לקדם לפניו וכו' עכ"ל יל"ד על הלשון הקריצ עלמו היל"ל קדם לפניו או נגש בו ע"כ כ"ל למה רצו ראו וכוון דהנה צמד"ר א"חא על ופרעה הקריצ שהקריצ את לבן לאציהן שבשמים לתשובה הכוונה שקרבן לה' וא"י צצעה"ט כיון שצא לפני צעל לפון הקריצ קרבן לה' וזהו ופרעה הקריצ הקריצ את קרבנו ויש לתמוה ומה ה"י לו להקריצ קרבן לה' ולמה לא הקריצ לע"ז אלל דצחמת ידע פרעה כי אם ישראל הם צאגודה אחת ועושיין רלש"י אז ח"ן כל ח"מה ולשון יכולה לשלוט צהם אפי' הם עוצדי ע"ז ג"כ ח"ן הקצ"ה ווענישם כמ"ש חצור מלכים אפרים הנח לו ע"כ הוכרח פרעה להצטות ג"כ צאגודה אחת עם עמו כמו שמוצא

וחמת חסדי השם עליו אינו יכול לומר שירה ורק יכול לגיל זקרוז חזל אשירה לה כי גמל עלי דהיינו שהי' הישועה בזכותו אז יוכל לומר גם שירה. וז"ש הקצ"ה מעשי ידי טובעין צים פ"י מה שנעצו המלרים צים הוא רק מלידי וחסדי אשר עליהם כי צדין לא זכו ישראל עוד כי הללו והללו וכו' אי"כ אין להם חלא לשמוח חזל לומר שירה אי"כ להם משא"כ לצקוף כחצי ויחמינו זה וצמשה עצדו וא"כ כבר הי' צידם זכות האמונה ע"כ כאשר חס"כ אז יסיר משה וצנ"י כו'.

והמים להם חומה וכו' ואח"כ מלינו חמה חלא וי והנה מורי הגאון צעל אי"כ זל"כ כתב צזה והוא צק"י אמרי יוסר מעום דבתחלה היו הישראלים נרדפים מהמלרים ע"כ אף שלא היו ישראל כדאים לעשות להם נק מ"מ והאלקים יקש את הכרדק כחצי חזל אח"כ שכבר נעצו המלרים שוב לא היו צנ"י נרדפים ע"כ כחצי חמה לצקוף עי"ש. דפח"ח. ועפ"י דרכו צקודש י"ל עוד עפ"י שכי צק"י קול יעקב צמגילת איכה על המדרש חלמלא זכיתם הייתם קוראים חציאמו ותעמיו עכשיו שלא זכיתם אהם קוראים חזא כל רעתם לפניך ותוכן מדצרי שלפעמים אף הם האדם מלד עלמו לא זכה צדין הקצ"ה החפץ צהלדקו מעריך מעשיו לנגד מעשה אחרים ולנגדם הוא לדיק וכמאמר הרפתחת לאל"י עד עתה הקצ"ה רואה מעשי וכו' אמנם ודאי יותר עוב אס האדם זוכה מלד עלמו עי"ש חס"כ י"ל ג"כ שכל זמן שהיו המלרים עומים הקצ"ה רואה מעשיהם ומעשי מלרים עי"כ זכו שיעשה להם המים לחומה חזל אח"כ כאשר כבר נעצו המלרים וירדו צמלולות ים וישראל לצדם עצרו הי' להם המים לחומה כי הכל הי' אז רק מחסדי השם עליהם.

י"ל עוד והיא דצאמה אי"כ כי כל טענת עוזא הי' על הללו והללו כו' חס"כ אס יעשה הקצ"ה נק ויעצרו גם הישראלים וגם המלרים כיון שלא נעשה נק לאלו יותר וחלו מה הוא איכפת ל"י לעוזא ורק עיקר טענתו הי' מפני מה אלו כילולין ואלו נעצוין וא"כ צראשונה כשנצקע הים שפיר כחצי חומה כי אולי גם המלרים יעצרו צחוד הים ציצקה חזל אח"כ דכחצי ויבוצו המים כו' ולא נשאר אחד מהצאים אחריהם צים ואעפ"כ וצנ"י ישראל הלכו ציצקה וכו' ע"כ אז והמים להם חמה ורא"י גדולה לדצרי מהתרגום יבוכתן דאף שאחר שכבר נעצו המלרים היו עוד הצנ"י צחוד הים דעל חומה

ולא ימחה חיו שם ישראל וישראל צעלמם כדאי לעשות להם נק כי ע"י טענת משה שאין להם לחלות רק צצציל חילול השם הי' מקום לצעה"ד לומר מה נשתנו אלו וחלו וכאשר צאמה טען עוזא שער של ים לא כן דצר אל צנ"י ויטעו כי אין שום מקום לקטרג עליהם כי כדאי הם ע"י האמונה שהחמינו צי וכפרש"י.

ואתה הרם את מעך אי"כ צצעה"ם עוד צי אי"כ צמקורה כשופר הרם קולך. ועוד ויאמר הרם לך גצי אלישע כשף הצרול י"ל עפ"י מ"ש ציע"ד על כשופר הרם קולך כי יסעי' הנציה נענש על שאמר צחוד עם טמא שפתים חכני יושב ואין למוכיח להגיד רק מה שליו לו השם חזל לא שיוסיף מדיל"י וזהו כשופר הרם קולך כשם שהשופר שאינו חוקע מעלמו רק אס חוקעין צו הקול הזה רק יולא ולא מוסיף השופר כלל מעלמו כך הנציה לא הי' רשאי להוסיף על דצרי הקצ"ה והנה אמרו [סוכה כ"ג] אס פגע צך מנוול זה משכהו לציה"ה. אס צרול הוא כיווח ואס אצן הוא מחפולץ והיינו ע"ד צראתי יל"ה"ר צראתי צצלין והוא התורה וע"ד אשרי האיש כו' וצמה יכלל מכל חלה גמר הכחוצ כ"א צתורת הי' חפלו ורק זה האיש אשר יוכל לללח היל"ה"ר והנה אמרו על שקוק הוי כל למא לכו למים היינו התורה שנקראת מים מה מים הולכין ממקום גצוה למקום נמוך כו' וזהו שרמו שם שהצרול כפל למים וע"י הנציה צנועם מוקריו עלה. וזהו הרם את מעך דהוא מורה על המנהיג אשר צידו המטה חזל צציה חופן יהי' ע"י אמר הרם כשופר קולך ולא חסע"א צלסונך כי עי"ז אף הצרול [אדם קשה כצרול הכוונה] יהיה לו חיקון אס יצוא צמים יהי' אף למעלה כסיה"י לצו ועיניו לשמים וק"ל.

ולא קרב זא"ז כל הלילה איתא צמגילה דק יו"ד צקשו מלל"ה"ש לומר שירה וכו' מעשה ידי טובעין צים ואח"כ וצקשין לומר שירה ועיין צצלה"ה שכי דהחקרון הי' שלא אמרו שירה מוקדם שהי' להם להאמין שיעצו המלרים צים. חזל יס להפליא דמאי שייכות שירה המלחכי שרת לישראל ואפשר לייסצ דצריו הקדושים דהכוונה כיון דכל העולמות נצראו רק צצציל ישראל חס"כ רלו המל"ש לומר שירה על ישועות ישראל ואמר הש"י"ת דזה יעורר עליהם חטא ועין צמה שלא החמינו מוקדם ע"כ אין למה"ש לומר שירה. ולפי דרכו צקודש י"ל ג"כ מ"ש וא"י צחקיד צעמתי יגל לצי כו' דאס האדם נעזר רק

זה על דברי רבו הרי הוא מאמין 'שכנינה וקריה' שלא נקרא חולק על השכנינה שהרי דבר זה חכמים אמרו שהחולק על רבו בחולק על השכנינה והם אמרו שהמאמין בדברי חכמים הוי כמאמין בשכנינה ולר' להניח דעת רבו שהוא יחיד נגד דעת רבים הוא חכמיכ הרבה ומאילא נכונים דברי הצנעני וק"ל. ולולא דברי הצנעני ה"י כ"ל לפרש המסורה עפ"י מ"ש צבי קדושת לוי זל"ל על ויאמרו זהו ובמשה עזרו שעד כאן לא האמינו שיכול אדם לצוא למדרגה ומחזה שדי יחזה אלז עתה שראה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל התחילו להאמין שיכול אדם לצוא למדרגה גדולה כמשה ודפח"ח וי"ל מה שלא האמינו עד עתה הוא לאשר היו כשרשים צע"י כמאמר השר של מלרים הללו והללו כו' והם לא האמינו כי ידבר אלקים את האדם וחי ורוא עז"ר רם על כל גוים ה' ואומרים שאין זה כבודו לדבר עם האדם אשר הוא עלול למיתה ואף וחי היינו המלאכים שהם חיים אין כבודו לדבר עמם וכמאמר פרעה וי' ה' אשר אשמע בקולו פ"י וי עוד צע"י ה' כמיוי ואעפ"י אשמע בקולו פ"י שידבר עיני הש"ת היושב בשמים מועל גם אני לא זכיתי לשמוע קולו וזאתה כחצו כי צה מועטין כבוד השם כי לדבריהם נמלא שיש צעולם העליון אשר הש"ת מוצר עמם אשר אינם קטנים צמעות אלל מועט מהש"ת וזאתה אל וי תדמיני ואשוח יאמר קדוש לכל הנצחלים אפילו המלאכים העליונים וצני אדם התחתונים הם צסגנון אחד נגד הש"ת לפי ערכו וכבודו וכן צמקום גדולתו שם אתה מולל ענותנותו והש"ת המסורה ויאמרו זהו ובמשה כי ע"ע דברו זה ומה ה"י הדיבור ובמשה שומע הוא מועט קטן במדרגה מה' ולו נאזה להש"ת לדבר עמו וזהו וידבר העם באלקים ובמשה כפרש"י שם השו עבד לרבו וק"ל אלז עתה אלל הים ראו כי ה' הוא האלקים בשמים מועל אין עוד ובמשה עבדו כי משה ג"כ הוא רק כעבד נגדו וק"ל.

ובזה כ"ל לפרש המדרש שהציא צפנים יפות אס צמשה האמינו זהו לא כש"כ איכ למה נאמר ובמשה והוא דודאי אס האמינו צמשה שכל מה שעשה הוא עפ"י לוי השם איכ תציח זהו מיותר דהא האמינו צמשה שעשה הכל עפ"י ה' איכ כבר האמינו זהו שהוא כל יכול ועושה לכל המעשים וע"כ דהפ"י בקדושת לוי דזכו עתה לראות ה' וראתה שפחה וכו' ע"כ ידעו שפיר

חימה הראשון פ"י ומיח קרשון כמו כשורין דמן חלת מלח מילין מייניהון ובחמה צתחל לא פ"י רק ומיח להן כשורין מייניהון ואס אין השיעור על הגוזה י"ל דצתחלה שכןכו ישראל צחך הים כל סים וחקלם לקלה ה"י להם כשורין ואולם אחיכ כשצלו המלרים אחריהם צים איכ שוב לא ה"י להם המים לחומה רק מוחקים ישראל ולפניהם לא כן לאחריהם צמקום המלרים כבר שבו המים איכ כל עוד יוחר שקרבו הישראלים לקלה השני נחקטן החומה ע"כ ח"א לתת שיעור לאורכה.

והשלישי צקודש י"ל עפ"י מ"ש מפי אדמו"ר הגאון מו"ה ש"ס זל"ל לפרש המדרש ח"ת חומה אלל חימה והוא לפי שהולרכו לחומה כעת ולעתיד כתיב והדריך צנעלים פ"י שיעצרו צרגליהם ידע הים כי עדיין אינם ראויים לגאולה ע"כ ה"י להם חים לחימה עכ"ל דפח"ח ואיכ י"ל דצתחלה כתיב חומה כי השר קצר שגם המלרים יעצרו אחריהם וע"כ לר' חמה ואין חמה על ישראל ואולם אח"כ כאשר ראה השר של ים שהחומה לא כלרכה רק צסציל ישראל כי מלרים נעצו וא"כ ישראל אינם כדאי ע"כ נחפסך עליהם לחימה כי הצין כי גם ישראל לא נגאלו צלדקתם רק מרחמי ה' שה"י עליהם.

כי ה' נלחם להם צמלרים עיין רש"י וי"ל עוד כי הנה כבר הכו צמלרים צעשר תכות וה"י המכות קשים להם מאוד מאוד ואולם עתה כאשר קרבו אל הים שנאמר וינהגהו בכצדות ועיין רש"י ז"ל אמרו המלרים כי זה שנלקו צמלרים לא ה"י קס"ה להם כ"כ כמו עתה וז"ש כי ה' היינו מדת הכחמים נלחם להם צמלרים לא כן עתה נגע צהם הדין צחקפו וי"רא ישראל וגו' ויאמרו זהו ובמשה עבדו אי צנעני"ע צ' צמקורה הכא ואידך וידבר העם באלקים ובמשה לומר לך כל החולק על רבו בחולק על השכנינה והמאמין בדברי חכמים כמאמין בשכנינה ע"כ ולכאורה הול"ל והמאמין בדברי רבו כמאמין בשכנינה כרישא דכתוב. כ"ל דהאמת אין החיוב על האדם להאמין בדברי רבו כי גם רבו רק אדם וקדוץ מחומר ולא אלקים הוא ואדם עלול לטעות ואולי עשה רבו וכן שאקיר לאדם לחולק על רבו רק אחרי אשר כבר דרש וחקר אחר דברי רבו עד שידו מוגעת ולא מלא צשום אופן מוקום לתרץ דבריו והוא מאמין בדברי חכמים שדעתם הוא שלא כדעת רבו איכ הרי הוא מאמין אז בדברי חכמים אף שחולק צעצור

כי חפץ חסד הוא ומגדל רחמי וצננותו הוא מראה עלונו לצריותיו איב פשטא וכס"כ שהשם נראה למשה וא"כ למה נאמר וצמחה.

ימינך ה' נאדרי צבא ימינך ה' תרעץ אויב

ע"פ מ"ש אדמו"ר הבאון המפורסם בעל א"ח זלקלה"ה כונת הבחיב עד מהי עוזך צבאי ותפארתך ציד לר עש"י מה שחמרו חז"ל הן הן בצורתיו הן הן נוראותיו והנה אס הקצ"ה עושה חסד עמו וזוהו הוא מראה כי אהנו רק עם קדשו אשר צמר צנו מכל העמים צודאי אז הוא לשם ולתפארת ונראה גודל מלכותו ואת יקר תפארתו לעיני כל

העמים כעוז לנו אכן אף אס חיו אין לנו עושים רלונו אשר אז הוא צהבנה לייקר אותנו כאז המייקר את צנו וכאשר האריכו כל המפורשים צוה אשר היקורים על הסעא הוא עוצה וחמד גדול עלינו ולא מלד הנקמה חיו וכאשר ציאר אדמו"ר הגאון הכ"ל ז"ל פסוק כל הממלה אשר שומי צמלים וכו' כי אכי ה' רופא'ך היינו כמאמרו אס אשים אכי ה' רופא'ך היינו רק לרפואה יהי המכה ולא נחמת נקמה חיו אך מ"ה גם אז כיכר גודל חסדו והסגחתו עלינו וע"ז אמרו הן הן בצורתיו וכו' וזה שאלו מתפללים ע"ד מתי עוזך צבאי פי' עד מתי אחה מראה עוזך צוה שאלו צבאי ותפארתך נודע לרבים ע"י שאלתו צ"ד ל"ר ולנו מתפללים עוררה בצורתך וקנאתך על הגוים כי זאת יהי תפארתו. וזוהו יומתק פי' הבחיב ימינך ה' נאדרי צבא ופי' רש"י ימינך הנאדרת צבא הוא המשצרה ומלקה להאויב ב"ב והכוונה דודאי אף אס חיו הקצ"ה והנהגה עם צני בהסתרות פנים וצוה"ד מ"ה הן הן בצורתיו אצל אין כ"כ נודע גודל מושלתו לכל דהא יל לבעל מלומר הצור והבורא צביל זה דאי בצורתו וא"י נוראותיו וכו' ורק אלו עם קדשו מרגישין כל זאת כי שה אחת צין כהן זאבים וחסדו תגבר עלינו מידי יום ויום אצל ימינך ה' נאדרי צבא דהיינו שכלל רואין ומעידין כי נאדר יד ה' צבא היינו ימינך ה' תרעץ אויב שמינך ה' תרעץ להאויב ע"ד עוררה בצורתך וקנאתך על הגוים.

ובזה כ"ל לפרש פסוק צמלים הללו את ה' כל גוים וכו' כי צמר עלינו חסדו וכו'

עש"י מ"ש לע"י שאלו מתנהג הקצ"ה עם צניו חיו צמדת הדין לא יכירו זאת רק דקי הראות וגדולים שצדקור המה יצנו כי הן הן בצורתיו וכו' לא כן אס יתנהג עמו צמדת הרחמים ומשפיע לנו כל עוז אז הכל ידעו ויצנו בצורתו ונפלאותיו כי אעפ"י שאלתו המעט מכל העמים אעפ"י יס לנו קיום כמוהם ולפעמים אלו ע"ד יותר צמלה מהם ויקום צנו ואחיה על צמותיו תדוך ומי פתי יסיר ויארר כי לא ה' פעל כל זאת ויש הללו וכו' שצמחו כל האומים צמח שגבר עלינו חסדו אז גם הם מתפעלים צדאי רחיות כי ה' אלקים צמחים מועיל ואין עוד ואחיה ה' לעולם ע"כ יאמרו הללו יה.

כי אכי ה' רפא'ך כנענ"ד צהק' לפרש הנוסחא מצרכת רופא חולי עמו ישראל דהנה צמס הגאון מהר"ל ז"ל אצדיק צאנהאט שומעתי כי אמרו צמ"י למה תקנו רפא'ינו צמתינית צביל מילה שניתנה צמתינית א"כ כל עיקר צרכת רפא'ינו הוא רק צישראל לכן שפיר אמר רופא חולי עמו ישראל ודפחית ופי' ואולי יתכן לומר עוד לפי מ"ש אדמו"ר הגאון ז"ל לדרשה לשבת חסודה שנת חקפ"ה [והוא אללי צב"י] ע"פ שהתחלנו ויאמר אס שמוע וכו' כי אכי ה' רופא'ך וההרגש מוצא אס לא יהי חולה למה לריך לרופא וצמקנהדין ק"א אמרו ואס אשום אעפ"י כי אכי ה' רפא'ך וכו' המרש"א דלפון כי לא אחא שפיר לפנינו ועיין צמ"י וציאור אדמו"ר הכ"ל דהנה ידוע כי צמלים היו המכות למעי התעולל צהם ולא כדי שיחזירו למעוז דלדברה הרי חיוק ה' את לצו וכבר האריכו המפורשים צעם הדבר לא כן צישראל אין הקצ"ה נועל צמיהם דרכי התשובה ליסרו חיו מלד הנקמה רק הקצ"ה מייקרו הוא כדי לעוררנו למען ישוץ אליו וינחל חיי עולם הצא כרופא הזה אשר הוא חוסך המכה למען יתרפא ויקיל הכאב וזהו אס שמוע השמוע וכו' לא אשים אצל אס לא השמוע אשים אצל לא על לד הנקמה והעוש רק כי אכי ה' רפא'ך צמכות הללו היולא לנו מדצרו הקדושים כי אין להאדם להתחנן לפני שופע דק כי לא ייקריהו רק יתחנן ליולו וידה על פשעיו כ"א ה"י וליאח על לד היושר לזכות נפש ההועלת ולנחלח אותו מהכחם צלהי יסורין אין ספק כי ה' העיז לא ה"י מנע הטוב ההוא מצר ישראל וזוהו דעת לנצון נקל פי' של רופא חולי עמו ישראל כי צמה שהוא יחש

מלחמות עמלק וזהו הכרח כי יקבלוהו כי גם הוא
ה"י צו עוז ועז מלך עליו ה"י החלק רע כהן מדין
וחלק הציב ה"י חותן משה והצן

וישמע יתרו כהן מדין חותן משה וגו' יליד
למשה יתרו כהן כי ה"י כהן מדין חותן

משה ועוד ה"י רש"י צמח המדרש מה כמורה שמוע וזה
ויוצן עפ"י רש"י ז"ל חותן משה כהן ה"י יתרו מחכבד

צמח חני חותן המלך ולעצור ה"י משה מחכבד
צמח שכלל וישב אל יתרו חתנו וא"כ י"ל דגם
יתרו שמוע זאת כי אומרים כהן מדין הוא חותן
משה פ"י שמי"חסיס לכהן מדין צמח שהוא חותן משה
ע"כ ויקח יתרו את למרה ואת שני בנ"י ולא שלח
למרה למשה כי משה יצא אליו יען כי משה גדול
מוחו לזאת הלך הוא אל משה וזה ש"י רש"י מה

שמועה שמוע וזה וק"ל

וישמע יתרו כו' למשה ולישראל עמו כי הוליד

כו' מולדים כ"ל למשה עפ"י מל"י שאלמו
חכ"ל דשלו משה דלעני רחמי אעל"ל דלחלל
אעל"ל לא לחקיימו לחלל"ל עפ"י שאלמו צמח
על פסוק כחפוח צעלי היער מה חפוח פרוי קודם
לעל"ל חף ישראל הקדמוי נעשה לנשמו עוד מל"י
לר"ל על פסוק גפן מל"י חסיע למח נשלו ישראל
לגפן מה הגפן הזה העל"ן חכסין על האשכולות
כך ישראל ע"ה חכסין על הח"ה וי"ל דהנה צמח
מל"י כמה פעמים שהקדים הכתוב ישכר לזבולן

ולפעמים בחיטוף. וי"ל הכונה דהנה כתי' צר"ה

צד"ל חלקים ואמרו דצרי"ח העולם ה"י צמח חמורה

שנקראת ראשית וצד"ל חלק העולם צמח"ד ובין ש"ה

ש"ה העולם חק"ס ש"ח עמו מה"ר וא"י צמח"ס

החירה דעם לדיקוס הקצ"ה חתנה צמח"ד [ע"י

צ"י חק"ס צמח"ה כך עלתה צמח"ה לפני מ"ש]

אבל עם ש"ה חק"ס חתנה צמח"ה. ולזה

צמח ח"ה ש"ה חק"ס צמח"ה צמח"ה גדולה ויותר

נוצה כמל"י הכתוב ויחן ש"י ישראל נגד ההר לזה

חמור כולם כל אשר דבר ה"י נעשה כמו ש"ה חתנה

כונה הצריחה שכל אחד צמח"ה יעקב צמח"ה אצל
ח"כ ה"י מוצא צ"י ואח"כ שאלמו קצ"ה חתנה
ושמוע ואת כל אשר יאמר ה"י חל"ך ושמועו ועשיו
זה ראה ה"י צמח צריחה העולם וע"כ הולך לשחק
חדת הרחמים ואמרו קוף כחיות דמל"ל להם חקנה
צמח שמונים לח"ה חכסיהם [וע"י מ"ש צמח
הגאון צמח"ס ז"ל ע"פ ותקע כף ידך יעקב] ואין
חק"ס פרכה לח"ה כי חס מה שמונים להם הצעלי

יח"ס מחל"ס ומח"ס [ע"י חמורה ולכך נקרא חש"י]
הוא הרפואה החמורית ח"כ זה הוא רק נעמו
ישראל הוא רפואה שלימה.

סליק פ' בשלח

פרשת יתרו

וישמע יתרו כהן מדין כו' צמח"ה מה שמועה

שמוע וזה קר"ס כרה"ל לי לצמח צמח"ה

הפסוק ויאמר יתרו ציד ה' וכו' עתה ידעתי כי

גדול ה' מכל כו' כי צד"ה אשר זדו כו' ולכאורה

לא ידענו מזה ההכרח לידע"ה. והכ"ל עפ"י מ"ש

המפורשים בפסוק רס ע"ל כל גוים ה' אצל אומרים

כי רק על השמים כדודו אצל חנו אומרים מי כה'

חלקינו חמניה לשבת הכונה חפ"י שהוא חמניה

לשבת חפ"י חפ"י לראות צמח"ה וצ"ח וזה

חלוק צ"י רס לגדול [ע"י צמח"י יוד"ל] והנה

יתרו אמר עתה ידעתי כי גדול ה' ח"י. חלוקה

ועד למעלה ומחל ידע זאת אצל חס שמוע חקריעה

י' סוף חרי נודע לו כי חפ"י חל"י צמח"ה

שהרי צמח"ה דיוו לצד"ה לישראל והם צמח"ה נעצו

צמח"ה וה"ס ראה חת ישראל ויכח חפ"י חל"י

שלא נעצו הישראל רק עוד וישב עליהם חת ח"י

ה"ס והנה צמח"ה עמלק כח"י ויהי ידיו חמורה

עד צ"י חמ"ס וכו' רש"י והוא חמ"ה חכ"ל ש"ה

חמלקים חמ"ס ח"י חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה

חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה חמ"ה

חלה מלד זכותם ורק מחמת חסדי השם ולזכר זה לזה לאכול מלח לזכרון כי בחציון ילדו מולדים ואין מקום להחמדות ע"כ יאכלו מלח לא כן בשנועיות שבצר קצלו ישראל החורה ונלעוו ללכת בדרכי ה' ויגיע עת זמן שיהא ראוי להם לנצות לצד דרכי ה' ע"כ נלעוו על שתי הלחם או והמלוח ה' שיהי חוץ תאמנה כי החוץ מורה על הגיאות וי"ל שזה רמזו בזה שבאו לאכול לחם עם חתן משה להראותו כי לא כל עת טוב ויפה להחמנה בענין כי יש עת לאכול לחם ולחם הוא חוץ שכתחמת המורה על הגיאות ד"ש עת לזה ג"כ אכל רק לפני האלקים היינו כנ"ל ויגבה לזו דרכי ה'.

ויבא

אחרון וכל זקניי לאכול לחם ובי' איתא במכילתא ומשה לתיבן ה"ך מלמד שהי' עומד ומשמש עליהן [עיין בילקוט חלעזר אורח כ"ב ערך סיום קעורה] וכ"ל המושך הפרשה עפ"י מ"ש החתים שיחורו לא ידע מהך קרא דרובא לאלקים יחרם, וע"כ אכלו הלחם והקדנות שרלה להקריב דלא חל עליו קדושה כלל איב באמת מה זכות ה' לו ליחור שוכה לאכול על שולחן אחד עם אחרון וזקני ישראל יש לוחר עפ"י דאיתא במד"ר ויקרא פ"ט הוצא בילקיא ערך ה"ל אורח ד' מלי דזכה האי בצרא דלא הוי צו לא משנה ולא במחל ולא אגדה ולא תלמוד אפי' מקרא לא ה' צ"י שיקעוד אלל ר' ינאי מושה דלא ה' צעל לשון הרע ולא הניח לעולם האנשים אשר ה' ציניהם מחלוקת וצלי שישם שלום ציניהם.

ונראה

לזה קמחה החורה הפרשה של ויהי מומחרת לכאן לחרך ג"כ למה זכה יתרו לקעוד עם חלדיקים האלו ד"ש לוחר טעמא דמשה שהי' דן יחידי הוא לפי שהי' ירא שאם יהיו ג' דיינים ויפסקו דין עפ"י צ' ומה חולי ילמית לשון הרע צעזור זה שיאמר הדין השלישי אני רליתי לזכותך ורק מה אעשה שהשנים רבו עלי, ועי"ז ה' מוכרח העם לעמוד עליו מן הצוקר עד הערב והי' כל היום מחלוקת ציניהם אכל יתרו לא חמד שום אחד מישראל לבבל לשון הרע וע"כ חשש על המושך זמן המחלוקת שציניהם כי דרכו ורלונו ה' למחר השלום ולזה זכה שאלל לחם עם אחרון וזקני ישראל.

וידי

מומחרת וישב משה לשעטו וכו' כל הפרשה לריכה ציחור ומה שנלעני"ד כי יתרו ראה כמה גודל ד"א שהי' אל העם כי משה ה' יושב

נחם. ואיכ ראשית הצריאה ה' רק בשציל חלדיק' ועי' העולם עומד זה הטעם שהקדומו ליששכר קודם לזנון. וי"ז אחר ג"כ מה משה פרי קודם לעליה וכו' אכל קיום העולם הוא כדשלתו וחס דאלמלא עליה וכו' ועי' שפיר אחר ג"כ מלכים הקיע דהעלין מוסין על האשכולות ולזה כשצרכם משה רבינו צצרכה עוה"ז וכן ה' צצרכה יעקב אביה כמו שפירש"י על עין יעקב שהוא ה' לקיום הציה"ז לזה הקדומו זנון ליששכר וק"ל וצפ"י יוצן המד"ר מה שמועה שווע וצא מ"ח שווע דמזה יש גם עניני עוה"ז כאמור ושפיר הקדים ואמר למשה ולישראל עמו כי משה רבינו כשאר כשהחלת הצריאה צראשית צרא חלקים והבן ואח"כ ולישראל עמו כי הוליה ה' את ישראל מולדים שהי' צרחמים והבן.

ויבא

יתרו עלה וצחם ויצא אחרון וכל זקניי לאכול לחם וגו' ל"א ולא אחרך בזה שיל"ד בפקוק כי מוילל יוצן עפ"י הציוור וכ"ל עפ"י דברי ר"ל והוצא צרש"י כי בשצח יתרו דיצר הכחוצ כי ה' יושב צכצודו של מולס ונדצו לצו ללחא אל המדבר מקום תהו לשמוע ד"ת והו עניות גדול באמת אפי' לא מלדס גדול כיכ כיתרו שיעשה כן וצפרט מיתרו אכל באמת אין החורה מחקיימת צצעלי גלוח וכמחמס ז"ל ע"פ הוי כל מלח לכו למים [תענית ז'] מה מים איכס יורדין אלא ממקום גצוה למקום כמוד חף ד"ת אינן מחקיימים אלא צו"י שדעחו שפלה עליו אכל י"ל מנא ידע יתרו כל זה אלא כשמוע זאת מקי"ס שלא קרע להם הים עד שהיתה יהודה לקדשו כי נחשו צ"ע קפץ להם עד חומונו ולזה כתיב וצ"י צחוך הים ציצשה והמים להם חומה מל"א ו' [עיין בבל"י] וגם צולחמות עולק כתיב ויוצב צך כל הנמשלים אחרך הוה אשר היו צעיני עלמס דציועא התחמנה וזה שהציא רש"י מה שמועה שווע וצא קי"ס ומו"ע שצ"י קטנותם וכו' לבל אלה ומכל אלה שווע יתרו ולמד מדה עניה לצוא אל המדבר.

ואם

אמנם כי גדולה מאוד מדה העניה ומדה הגלוה ר"ל הוא צקיפוך ומגונה למאוד כידוע מכל קה"ק אכל באמת גם מדה הגלוה לפעמים יש לה מקום וזמן וכמחמס הכחוצ ויגבה לזו דרכי ה' ואין לך אדם שאין לו שעה גם למדה הזו, ומה הטעם כ"ל שורה השי"ת לאכול מלח צליל הפסח כי מלה מורה על העניה כאשר כחצו כמעט כל המפורש' וצפרט צפ' עוללת אפרים לאשר באמת לא זכו לכל

העם מפני דוד המלך וא"כ אין לחשוך לדוד שהיראה אינה לשמה ורק כדי שיראו ומפניו ובהיפוך אם ישפיל דוד המעשה צפני כל ולא יעיל אם אימתו על כל העם הרי מזה ילמנו ג"כ שגם הוא לא ירא מפני העם כ"כ כי אופן יראת ה' היא אופן יראת העם וממנו וזהו שאמר לך אומר לבי מה שאני רוצה ואומר צקשו פני כי באופן זה את פניך ה' אצקש עכ"ל דפח"ח. והנה מוצא כי השני דברים שלמד דוד מאחיטופל ה' אחד מהם שלא לימוד ציחית רק צדיקות דברים ובמ"ש ר"י ז"ל הוצא צמדש על אומרם ז"ל איזה חכם הלומד וכל אדם ואינו אומר איך אשפיל כבודי ללמוד מזה האדם וכו' עיי"ש וא"כ כיון שמשפיל עצמו ולומד מכל אדם י"ל דלפי"ז יצא לו ג"כ קולא דלא יאמר לריך להיות לו מורא שמים כ"כ. והדבר ה' שלמד ממונו ה' שלא לכנס לביהמ"ד צקומו זקופה וזהו לגדל יראתו וקדושתו מהש"ת וא"כ יאמר מזה חומרה להעם שגם המה יהיו לריכין לירא מפני המלך והבן כי השני דברים הללו קוטרין אהדדי וזהו אומרם והלוא דברים כלומר אני הדברים שלמד מאחיטופל המה קו"ח פ"י אחד קל ואחד חומר ואין זה לימוד חסוד כ"כ דהרי קו"ח אדם דן מעצמו אף אם לא קבלו מורא לראת ג"כ דוד ה' לו ללמוד שלא לכנס לביהמ"ד צקומו זקופה ולהיות מורא שמים עליו ממה שראה יראת כל ישראל מפני המלך ואיך לא יחוש הוא ליראת המקום וכיון שכן אף בלימוד ההלכה לא יסוּך דוד על עצמו כי אולי מוטעה הוא והרי דוד צעלמו אחר מכל מלומדי השכלתי ואעפ"כ קרא דוד לאחיטופל צצביל לימוד צ' דברים לחוד רבי אלופי ומיודעי אדם כי הם רק קו"ח וקו"ח אדם יכול ללמוד מעצמו וזהו הכוונה ושללא למד. והבן.

דיוצא

לנו מהנ"ל כי יראת העם תלוי ציראת המלך מפני ה' ויראת המלך מפני ה' תלוי ציראת העם מפניו והנה צלמנו יקשה על משה כי הוא ה' העניו מכל האדם והאיך יושב משה לשפוט את העם ויעמוד העם על משה מן צדק עד הערב ולא חש על כבוד של ישראל רק מפני שמש"ה ה' מלך ישראל כמו שמוצא צקרא ויהי ציטורן מלך וגו' ע"כ למד משה מזה איך שחולקים לו כבוד העם שהוא רק יושב וכל העם כלל מן צדק ע"ע ואיך ילעזק הוא לנהוג כבוד צהש"ת וצוה צין תצין ואנכי עומדי צהר ארבעים יום וגו' שלמד הקו"ח מכאן וזהו ה' אתה לעם

לצדו וכל העם כלל עליו והתפלל על זה דומיין יש להם ד"א כ"כ לראת השיב לו משה כי יצא אלי העם לדורש חלקים פ"י יצא הוא לשון עמיד כי יודע כי הקוף הוא שהעם יצאו אליו לדורש חלקים לעמיד ע"כ הוא מתנהג עמוהם באופן כזה לאשר ידע כי יהי' להם דבר ע"כ כשאחד כבר צא אלי ושמעתי צין איש וצין רעהו ללמוד דרך ארץ לידע האיד לריך איש ואיש להתנהג צין האנשים ואח"כ והודעתי את חוקי חלקים ואת תורתיו כי ד"א קדמה לתורה וגם לומן לימוד ק"ו אם צין אדם לאדם לריך איש ואיש להתנהג צד"א קו"ח וצ"צ שקו"ח האיד לריך להתנהג לפני הש"ת וכמו שהציא רש"י על לומן תהי' יראתו על פניכם זו הצושה. — והשיב לו יתרו ע"ז לא עיז הדבר אשר אתה אחר דייקא עושה כי לך לצדק לא נאה ולא יאה לעשות כן כי נצול תצול גם אתה ללמוד כ"כ ד"א וגם העם הזה אשר עומד יכבד ומקצב עליהם ד"א כ"כ וזהו כי כבר מומד הדבר לא תוכל עשהו לצדק פ"י צמה שלא תוכל עשהו לצדק היתכן שאיש אחד לימוד למעם שיראו מפניו והדבר הזה ה' ראו לאומרו לאחרים שהם יאמרו להעם שראוי לירא מפניך ולזה הזהירו ה' אתה לעם מול היינו שזה צוה והזהרת אתהם וקודם את החקים ואת התורות ורק אח"כ והודעת להם להומנים שינוי להקהל את הדבר אשר [מוטל עליהם] שילכו צה ואת המעשה אשר [מוטל עליהם] שיעשו.

קרי צנו נראה לומר הכוונה מהי' אתה לעם מול האלקים דהנה א"א ז"ל הציא צחידושו למק' אצות צפ"ו מ"ג הלומד ממצריו פרק א' וכו' או ארת אתה וכו' שכן מלינו צדוד מלך ישראל שלא למד מאחיטופל אלא שני דברים צלצד וכו' והמפורשים כבר הוקשו האיד מוכח מדוד דאש"י ארת אתה ל"ל צו כבוד וציות קשה מהו הלשון שאומר שלא למד מאחיטופל וכו' והול"ל שלמד מאחיטופל שני דברים צלצד. ועוד יל"ד על יתרת הלשון והלוא דברים ק"ו ומה וכו' עפ"י ששמעתי צסם הגאון האמיתי צ"ל חת"ס ז"ל לפרט מ"ש דהמעשה [צתהלים כ"ז] לך אומר לבי צקשו פני את פניך ה' אצקש ותוכן מדבריו הקדושים דיראת דוד המלך לכגד הש"ת ה' כמו יראת העם ומגדו והיינו צלותו אופן וצלותו דרך אשר העם יצקשו פניו כן באופן הזה ה' גם הוא מצקש את פני השם. וצוה כל יתד ויתד שיצגדל יראת דוד מפני השם כן יגדל גם יראת

לעם ויול האלקים פי' כונו שאתה כוהג צהעם כן אתה לריך להיות כוהג גם עם הש"ת והען כי דבר יקר הוא צעזעה"ת.

חודש ה"א"ב"י"ב

אלה

הדברים אשר תדבר וגוי ופרש"י לא פחות ולא יותר ולולא דמיסתפינא הייתי אומר דל"ן כיונת רש"י לפרש כאן על תצות אלה הדברים רק לפרש ההתחלת הפרשה כה תאמר לבית יעקב ופרש"י אלו הנשים ותגיד לבני"י פירוש לזכרים והוא לבאירה חמ"י דאיפכא הוליל כה תגיד לבני"י ותאמר לבית יעקב אך באמת לענין קיום החורה כיון דבא"ה אי אפשר לכל אחד ואחד לקיים כל החורה כולה ורק נחמה ערצות וא"כ כיון שכל אחד מ"סרכל לריך לקיים כה"ת ודבר זה אי"א כאומר לע"י ע"כ אין מוקדם ומאוחר בחורה כיון דל"ן לומר דזה יותר משוצה מחצירו כיון דכל זמן של קיים כה"ת כולה אין לו להפאמר יותר מחצירו [ולפי"ז אף נשים בכלל הערצות כמובן ואולי יש לפקפק ע"ז] וזה שיש לכיון דבדברי רש"י לא פחות ולא יותר פי' ממש שאמרתי אלה הדברים אשר תדבר אל כל ישראל דהוא הערצות ורש"י פי' כה תאמר בלשון הזה והקדים נשים אף דכונה מלות שאין כוהגין בנשים וכל מ"ע שה"ג נשים פעורות צה הראה לנו הש"ת כי צקיום מלות החורה אי"א לחשוב לאחד יותר מחצרו ואין מוקדם ומאוחר וכל המוקיים נפש אחת כאלו קיים עולם מלא

וכל

העם רואים את הקולות פירש"י רואים את הנשוע יוצן עפ"י מ"ש בלפכ"י בשו"י את שצותיכם לעיניכם אחר ה' כי כעת באמת עיקר השמועה והאמירה שייך להאזנים וד"ל כי מחמת שהם שומעים האמירה וצ"ע לנו הנצי"א צ"ס ה' כי בשו"י ה' את שצותיכם לעיניכם אחר ה' פי' שלא תהא יותר השמועה באזנים רק תראו צעיניכם אחרי ה' וגם צומעוד הר קיני היו על זה הצחיכה וזהו רואים את הנשוע והען.

אני

וכל העם רואים וכו' רואים את הנשוע עפ"י דברי רש"י לעיל בפקוק אכ"י ה' אלקיך לפי שנגלה עליהם צ"ס כגזר מלחמה וכאן כזקן מלא רחמים וכו' אי"כ תראה כי גם כאן גילה הש"ת כבודו לבני אדם והנה הרבה מלות נלמנו קודם העונות הר קיני כמו שפ"י רש"י צק' ואחמקן ע"פ שומר את יום השבת לקדשו

כאשר לוך וכו' ופרש"י על כאשר לוך צמרה וגם ה' צידם ז' מלות דבני נח שה"י קבלה צידם כי ה' ליה עליהם לשמורם ועוד שאר מלות וה"י רק המלות להם מפי השמועה ולא על פי הרא"י כמאמר הכחוצ קול דברים אחס שומעים ותמונה אינכם רואים פי' כי המלות קבלתם רק כי האונחם כי משה כאמן לשולחו ואתם שומעתם בקולי צמה שאתם שומעתם בקולו של משה אבל ותמונה פי' ווי המלות אינכם רואים אבל כאשר נגלה אליהם כאן ראו צעיניהם ממה ששמעו רק ע"ע וזהו וכל העם רואים את הקולות פי' ממה שעד עתה ה"י רק בשמועה אבל עתה וכל העם רואים ושפיר כי רש"י רואים את הנשוע פי' ממי ה"י השמועה ראו אתה

חודש ה"א"ב"י"ב

אני וכל העם רואים וכו' רואים את הנשוע דהנה באמת קשה הלוא ידוע כי כ"ח שכתב העם הוא הע"ר והמדריגה הפחותה ע"כ מפני מה כחוצ כאן העם הלוא כאן היו צמדריגה גדולה שזכו לראות השכינה ואפשר לומר כי ע"י אונס נעשה ונשוע והוא צ' דברים וצדל"י נעשה הוא יותר גדול ונשוע כי עיקר מהשמועה הוא העשיה והנה באמת היו צ' מדריגות צענין זה ישראל והע"ר הבני"י צדל"י אמרו תצות נעשה כי זה היא העיקר כמובן וכל מה שילוח הקצ"ה הם מוקבלים עליהם שיעשו וממילא שייך אללם גם תצות ונשוע כ"א לא ישמעו מה"ת יעשו אבל הע"ר אמרו רק ונשוע פי' אם ישמעו את המלות ואם יעי"צ המלות צעיניהם אז ידעו כדת מה לעשות. והנה מה שזכו הבני"י ישראל לגילוי שכינה אין מהחמ"י כ"כ כי קבלו עליהם כבוד מלכותו בגוף ובנפש דהוא נעשה ונשוע והיו רואים לכל הכבוד הזה אבל הע"ר מאירה מקום זכו לכל זה אבל צומה שאמרו ונשוע ה"י עכ"ס אחתהא לקבלת מלות ה' כי צאם ישמעו אפשר שייטצו המלות צעיניהם ויצאו אח"כ גם לעשות וכמו שפרשו על ושומרתם ועשיתם ע"י"ש וזהו וכל העם רואים את הקולות שצא הכחוצ להשמיענו כי גם אש"י העם דהוא המדריגה הפחותה ג"כ היו רואים את הקולות וקסת מפני מה זכו המה לכל זאת וצ"א רש"י כמתרץ רואים את הנשוע פי' צזכותם שאמרו ונשוע זכו ג"כ לרא"י כאומר לעיל.

חודש ה"א"ב"י"ב

משפטים

וע"ז יבואר עוון כי כל השומר שבת כהלכתו חפ"י
עצ"ז בדור חנוש ונוחלין לו.

וזה הרמז שכל צאקרא הזה שש היינו צשעת
ימי הוועשה שנים יעצוד היינו שלריך הרצה
עבודה ויגיעה לתקן את החטאים המרומזים צתיצת
שנים ככל והו דווקא כי תקנה עצד עצרי דהיינו
שחט שבווד לקצול עבודה העצרים כי אז וצטיעית
לא לחפשי חנם כי לא די שאין לריך עבודה ויגיעה
לחשובו אלא חף זו שוואה לו להשתעב צשעת קודש
אצל זאת רק שייד צישראל אצל צן נח ששבת חייב
מיסה ולא שייד לוור אלו דצשעת ח"ל תשיצה ו"ש
אשר תשים דייקא לפנייהם לפני ישראל ולא לפני
עבד"ם דהא גצי נכרים אין שייד כ"ז ורק צישראל
אמרו כל השומר שבת כהלכתו ונוחלין לו.

מכה איש וות' וות' יונת תיצת מות לכאורה
נראה כמיותר והנראה לרמז צזה עפ"י
דצרי האור"ח הקדוש צפ' שופעים צפסקו כי תקרב
אל עיר להלחם עלי' עיי"ש דצרי כי נעמו ומחזיקים
מדצש וסובן דצרי כי הנשמה שולחה הנה למען
יתקן גם הגוף דרכיו לצלי תת כל כמו ותאווהו אל
הי"ה"ר וראוי לאדם ליישר דרכיו צאופן שגם הגוף
גם הנשמה יוכלו להתקיים והיינו ליהנות גם מעוה"ז
צאופן שלא יהא צההנאה שום נדכיד עצירה חיו
וזה כדי לקנות ע"י הנחת הגוף חיי עוה"ז וזהו אם
שלוש תענד ופתחה לך פ"י אם אחת תרלה
לעשות שלום עם הגוף והנשמה שלא יחלקו צדיעות
מעורצות לריך אחת להיות המוחיל עד"ר פתחו
לי פתח כפתחו של נחש כו' והו אם שלום כי
ופתחה לך הפתיחה לעשות תיקון הוא עליך, ואז
מוחיל כל האצרים והגידים והגוף יהיו מחזיקים
ציד הנשמה ויהיו לה לזקם ולעצד צכל אשר ילערך
הנשמה לעבודת השם כן תעשה לכל הערים הרחוקות
ש"ש לו שייכות עם הנשמה רק שנתרחק אצל עיר
שהוא מערי הגוים היינו גוף שאין צו שום כילון
קדושה דהיינו גופי הערצ רב אין לקוות מהם כלום
ע"כ אור עליהם לא תחיי כל נשמה עיי"ש דפח"ח
והנה תיצת איש מרמז על הגוף כמו שאמרו על
נשה איש חלקים מחליו ולמטה ה"י איש והצן והו
מכה איש פ"י שהוכה כ"כ הגוף ומת עד שמת שלא
ישאר צו שום כילון קדושה לזה לזה התורה מות
יומת ע"ד לא תחיי כו' דרק צאדם ש"ש צו עוד
חיוה לחלוות קדושה לזה לזה תוסיק וקראת חלי
לשלוש

ואלה המשפטים אשר תשים לפנייהם וכו' רש"י
ז"ל אלה פסל את הראשונים ואלה מוסיק
על הראשונים כ"ל כונת רש"י צפשיעות להנה
כתיב גם אלה תשכחה ואמרו רז"ל צצרכות
שהצטיה הש"ח שישכח ו"ש אלה חלקיך וכו' והנה
אט כי דינין נלעוו גם הצני נח אצל הם רק נלעוו
לסייג וגדר שאלמלא הדינין המוסריין להן והסבינו
עליהן איש את רעהו ה"י חיים צלעו לא כן הדינין
נלעוו צכי ישראל ופ"י הגבורה לא זאת צלמוד
שהם קיום העולם גם זאת היא שנקיימים מלות
הצורה ית"ש צנה שמוחזקים אותם כחקות הפסח
וכמשפטו והו ח"ל"ה פסל את הראשונים פ"י שאלה
צא לרמז לפסול כי צזה כחשו צנה שאמרו כל אשר
דבר ה' נעשה ונשמוע אצל ואלה מוסיק על ענין
הראשון והם הם עקרי התורה.

כי תקנה עצד עצרי שש שנים יעצוד וכו' כ"ל
לרמז עפ"י ו"ש צכלי יקר פ"י יתרו צפסקו
שש שנים תעצוד דקאי על עבודה ה' עיי"ש והנה
תיצת שנים יס לרמז על עוונות כוואמר הכחוצ אם
יהי' חטאיכם כשנים והנה אמרו חכז"ל [צצ"ק כ']
כל האומר הקצ"ה וותן הוא וכו' וצודאי הרצה
לריך האדם לעצוד את ה' וצכל כמו וכפשו לזענן
לתקן את אשר עיות ויגעתי ומלחתי תלויין ע"ד
דרשו ה' צהמלאו. ואולם קבולת השבת הוא לכפר
על עוונות שהם צשצ ור"ת כי עקרי מלות שבת
הם צל"ת ואף המעשה צהם הוא לענג נפשו ואולי
יס לפרש צזה הפסוק ששת ימים תעצוד וע"י עבודה
תעשה מלחכתך שעליך לעשות תשובה לתקן את
אשר פגמת אצל ציום השציעי שבת לה' חלקיך לא
תעשה כל מלחכה דהיינו כל המלחכה שלך הוא שלא
תעשה ציום זה שום מלחכה ואם שומר שבת כהלכתו
ואינו עושה שום מלחכה ונוחלין לו ע"ד שפרשו
המפורשים אף לא פעלו עולה דרכיו הלכו והשציתה
צצצת הוא כעוצד ומיגע עלמו צחצוה כל ימי
המעשה. וצזה יס לפרש צמ"ש צפ' ויקהל אלה
הדצרים אשר לזה ה' לעשות אותם ששת ימים תעשה
מלחכה כו' כי צשעת ימי המעשה לריך ליגע עלמו
הרצה צמעשה התשובה וחיו להחשול צכל מה דלפטר
לתקן כל אצד ואצד מה שנפגם וחתא צו וכן לזה
ה' שציום השציעי יהי' לכם קודש שבת שצתן לה'

נפש

משפטים

טובה

לשלוס אצל לא צאם הוא מות אז יומת עד"ר הכ"ל.

ואשר לא לדה והאלקים אנה לידו כו' כ"ל עפ"י מאמרים ז"ל [עצו"ז ד' והי'] לא היו ישראל ראויין לאותו מעשה אלא כדי להורות תשובה לרבים וכן אמרו על דוד לא הי' ראוי לאותו מעשה אלא כדי להורות ח"ל והוא ואשר לא לדה שלא הי' צדקה הילכ"ר ללמד אותם להקטין סיעצור העצירה הזו רק והאלקים אנה לידו ולמה זה וצא הכתוב כמתרץ משום ושמתי לך מוקם אשר ינוס שמה פי' הוא כדי להורות תשובה אף אם הוא כבר שמה ציד הילכ"ר יש לו מוקם לנוס ולהליל עלמיו מן הפרעניות ע"י תשובה וצד ורפא לו.

וכי יזיד איש על רעהו להרגו צערמה ומעם וזכתי ח"ל י"ל עפ"י וי"ש צפי' אפריון לפרש הוי' אשר שצטו אפי' עפ"י הראצ"ד שתי' לקושי' הרמז"ס דהעונש הוולרים הי' שנענשו צכ"י על ידם והוא ע"ד ונגלגלין זכות ע"י זכאי וכונאמר הילל על דאטיפת אטפיך כו' והנה פירשתי הכתוב צפי' מקצי ולא תקחו כופר לנפש רואה כו' לומר אשר הנרלה הוא צודאי רשע למות דלכ"ל האיד' כזדון שנהרג אלא אדרבה כיון שנהרג ע"י' ומקחואל הוא יותר חייב מן הנהרג כי כן דרך השי"ת לעונש את המחויב עונש קטן ע"י המחויב עונש גדול והוא וכי יזיד איש על רעהו לה"צ היתכן ותכלה ללמד זכות עליו שצודאי מאת הי' היתה זאת וא"כ אין לחייבו לזה אומר הכתוב ומעם וזכתי אמת כי הוא זוכה ושומע מדעתי ומרלונו אצל משום כיון שעשיתי זאת על ידו ומיילא מוכח שהוא יותר חייב מן הנהרג וככ"ל משם תקחנו למות היינו מושם מדע כי הוא חייב יותר מן הנהרג כי ונגלגלין חוב כו' וזכות ע"י זכאי.

וכי יריצון אנשים וגו' ר"ש אומר הרבה אזהרות יש כאן שנאמר כי יריצון אנשים והכה איש את רעהו אין דבר עוז ואין שלום יולא מתוך מריבה ועיין צפי' אגרא דכלה וי"ש צזה וי"ל עוד כי הוא לכאורה כפל לשון אין דבר עיז ואין שלום כו' גם מהו הלשון שאמר הרבה אזהרות ולא אמר כמה אזהרות ומה שח"ל דהנה צפי' תצור בפסוק כי יכלו אנשים כו' כי שם רש"י צסם הקפרי קופו לצור לידי מכות כמו שנאמר מיד ונכהו אין שלום יולא מתוך ידי מלוח עכ"ל א"כ קשה למה לי בצפל ולמה נאמר לזאת אומר ר"ש הרבה אזהרות יש כאן כי

צאמת יארע כמה פעמים אשר הריצ צין אנשים פרטיים וצודאי אין השלוס יולא מתוך ידי האריצה שקופם לצור לידי מכות אצל עוד זולת זה שהאנשים אשר להם הריצ הנה הראשונים שעלולים לצור לידי מכות מקודם זאת גם זאת אשר כל אחד ואחד מאנשי המריבה יש לו רעים ואוהבים נאמרים אשר דול"ק אהבה ואחיה וריעות ציניהם ועי"ז אשר תחזק השנאה והכאה צין המתחילים לריצ כמו כן יהי' הקוף גם והמתחזקים בצרית שניהם שיו' זא"ז וא"כ אין האי וכי יכלו יולא לאזהרה רק לאלו השנים רק אל כל אוהבים הרבים כי לצקוף יכו גם איש את רעהו אשר מעולם לא נלו זה עם זה והוא הרבה אזהרות יש כאן כי גם אין דבר טוב מתוך מריבה של שני אנשים אלו מלכד כי אין שלום יולא לפי אנשים הללו מתוך המריבה אצל גם אין דבר טוב יולא ומריבתם לאחרים כי לצקוף יכו איש את רעהו שהי' לו עד עתה לרע ואח נאמן ע"כ לריכין להתחזק ולהתאמן לעשות שלום ציניהם ערס יגלה הריצ צזמן שהצ' לדדים הם עוד אנשים ולא רשעים כי מיד שהתחילו להרים יד להכות זא"ז מיד הם נקראים רשעים והוא וכי יכלו אנשים ועי"ז אומר"ש הרבה אזהרות והצן.

וכי יפתח איש צור כו' צעל הצור ישלם כו' והנות יהי' לו כ"ל ציחור הפסוק הזה עפ"י הפסוק צור כרה ויחפרהו ויפול צסחת יפעל ישיצ עמלו צראשו ועל קדקדו חונקו ירד ע"ד אומר ז"ל צמגילה אשר הכין לו חנא לו הכין פי' כי אותו רעה אשר רלה הוון לעשות למרדכי צאותו רעה עלמיו נענש וכח"ש כי צדצד אשר זדו עליהם כהרגומו ואם יזדמן כי כבר עשה ומעשה להפסיד ע"י רשעתו לחצירו וודאי ומסלו ישלים ההפסד לחצרו והוא צור כרה וכו' ויפול צסחת יפעל פי' הוא צעלמו יפול צה והוקיף לומר ישיצ עמלו צראשו ע"ד הכתוב ושלם אתו צראשו דהיינו הקרן כן נמי ישיצ את אשר הפסיד לחצרו צסלימות והחונק שהי' רולה לעשות לחצרו על קדקדו ירד והוא שהכתוב מתחיה ג"כ וכי יפתח אי"ש צור אז כי יכרה אי"ש צור היינו האם יש הו"א ווי שהוא איש מיושצ צדעתו יפתח צור אז יכרה צור על חצירו ואף אם יזדמן כי הי' כבר פתח אז כרה הי' הו"א שלא יכסנו הרי הקוף ונפל שמה שהוא צעלמו יפול שמה ח"כ ווי שהוא עושה כן אי אפשר לקרותו צסם איש רק צסם שור אז חומר הרי צעל הצור ישלם כקף ישיצ לצעלו

נפש

משפטים

טובה סה

האיד עזירה גוע"צ ועוזרים ר"ל על צי לארץ שצחוק"ק.
והוא רחום יכפר. והצן ונשיא צעמך פרכס לפי
הדור וק"ל.

וי"ל עוד עפ"י וי"ש צמחא [תענית כי] מעשה
ברבי אליעזר בר"ש נזמון לו אדם אחד
שה"י וכו' ויחזר בו אלל לך ואומר לאומן שעשאי
כמה וכו' כלי זה שעשית בו נמלא מזה כל מי
שנחרעם על דבר אשר לא לקח האיש צמחיתו על
ה' תלונתו לא על האדם וכו' שאמר בפירוש משה
לקח ולכל עדתו לכן אחת וכל עדתך הנועדים על
ה' ואהרן מה הוא בו והצן והנה אמרו חכ"ל
[ע"ז ה' סנהדרין ל"א] הראה לו הקצ"ה ללדה"ר
דו"ד ודורשיו ומנהיגיו וחכמיו וקופריו ופרכסיו בו
א"כ האיש השועה אשר יחרעם על מנהיגיו הדור
כי לא ישרו צעיקיו לא על מנהיגיו הדור תלונתו כי
אם על ה' יזעק לבו וזה יש לרמוז בזה הפסוק אלקים
לא תקלל דוהי"ק ואלו שלא נקלל לאלקים וכי תעלה
על דעתך ש"סראל יקללו ה' ע"כ מפרש ואומר ונשיא
צעמך לא תאר היינו שלא תקלל הנשיא כי אז לא
עליו תלונתך כ"א על אלקים ודקדק באמרו ונשיא
צעמך ודרשו רז"ל צעושה מעשה עמך היינו אם
הנשיא נתמנה מחמת שהוא עושה מעשה עמך
אז אכ"י מלך לאמר אלקים הוא הרצ והדין לא
תקללו כי הנשיא מה הוא והצן אצל אם הנשיא
נתמנה רק מחמת עשרו או מחמת התמדת קריאתו
בספרי החילונים ובשאר המדעות יב"ה ימיו ושני
עליו לא נאמרה אזמרה זו ומזה לאורם כאמר
שם רשעים יקצ כמו שזכרנו להיפוך לבדק הלדיקים
שנאמר וזכר לדיק לצרכה.

מראתך ודומך לא תאמר צבור צניק תתן לי
ויש לפרש ציבור הכתוב עפ"י מוסר

השכל והוא צמח שקבלתי מפי מ"י הגאון בעל ח"א
ז"ל וכן הוא בכתבי קדשו על פסוק האתן צבורי
פשעי ופרי צעני חטאת נפשי ואמר איהו לפרש
הכוונה כי שני משכנות נוטל הש"ת מאתנו צעיקונו
הרבים או מיתת לדיקים. צי מיתת צנים קטנים
רחמנא לשון מכל צי"א וכמוצא בגמרא ובמדש"ס
ווי"ש האתן צבורי פשעי הכוונה זו מיתת לדיקים
[כי צבור הוא לשון חשיבות אף אני צבור אהבה
ועוד כהנה וכהנה] ופרי צעני חטאת נפשי היינו
מיתת צנים שהם פרי צענו של אדם ה' ירחם. אלו
דבריו הקדושים דפח"ח. והנה ידוע אם אדם פוגם
במ"ע הוא פוגם אז באחד מאבריו ואם פוגם בל"ם
הוא

לצעליו מה שהפסיד לו והמת ר"ל מה שרצה לגרום
לחצרו יה"י לו ע"ד אשר הכין לו חנא לו הכין ע"כ
יש ללמוד מוסר גדול מזה הפסוק להרחיק מלגרום
להפסיד את חצירו כי אין מפקיד לחצרו כנ"ל ועובר
על מאציד עלמו ר"ל רק לריק לקיים ואהבת לרעך
כמוך פ"י צאם אחת אהב לרעך ואין אחת גורם
לו היוק אחת גורם לך ג"כ כל העוץ שהוא זהו כמוך
ואהבת לרעך כי הא צהא תליא.

אם זרחה השמש עליו דמים לו בו כ"ל לפרש
הכוונה דהנה האלשיך הקדוש ז"ל כתב לפרש
ע"פ אם כסף תלוה את עמי את העני עמך פ"י
אם אחת קצר שאתה מלווה לו להעני משלך הרי
את העני עמך אלא שחלק העני הוא עמך ואל"כ
ע"כ עכ"פ לא תהי' לו כטושה והנה בגמרא דכתובות
ק"ז וק"ד הוצא מזהו של כלצא שצוה שלקטת
שעורים בו ומסיק שם בגמרא משהו דכדצעי למיעבד
לא עבד אף שהרבה בלדקה מ"י חשבין לפי גמלא
שיחנא לפי עשרו ה"י לריק ליתן יותר ע"כ צא על
צ"צ כל זאת וזהו אם זרחה השמש עליו דהוא משל
על ההללחה צאם שהללית צעיקי העולם ויש לו
עושר רב דמים לו צמח"י וכי הדמים שלו לצד הוא
הרי גם חלק העני צידו אשר עכ"ח שלם ישלם
היינו שיתן להענים חלקם כפי שחייבו התורה הקדושה
אם אין לו פ"י צאם תראה כי כלקח מומנו עשרו
והדור ואין לו אפי' הנלך לעלמו אז דע לך ומוכר
היינו דמנעם זה כתכר מאללו [ע"ין צו"א וי"ש
לעולם ימור אדם כל מה שיש לו] בגנבתו כי גנב
הרבה לעלמו ואם כי אחת ידעת כי פוזר נתן
לאציונים כדצעי למיעבד לא עבד ואם ה"י נתן לפי
עשרו ה"י אשריו צעוה"ז וצוה"צ.

אלקים לא תקלל ונשיא צעמך לא תאר כ"ל
דהנה ראינו צעיקינו כמה קשה כח
המחלוקת והאיד גבר השטן להעביר האש צין ישראל
קדושים והוא הרלושה שדוצר א"ש הפחות שבפחותים
צו וקלון על לדיק הדור וגם מסיקים להלדיק הדור
להצא"ש ריח אנשים יראים ושלמים ומופלגי התורה
ולקללם זהו רק מחמת השטן הרודק ציניסם ה'
ירחם וע"ז מרמו לבו הכתוב אלקים לא תקלל דהוא
אזהרה על הקהל ועל אנשים צע"ל שלא תקללו
את אלקים היינו להרצ והדין לך אני מזהיר צעמך
אתה הנשיא הוא הרצ והדין לך אני מזהיר צעמך
לא תאר שלא תאר את כנסי' ומזה תוכל להצין

זאחליך זאחלי של תורה דע"י עסק התורה של יששכר זבולן ונחמיה. והנה רש"י חזק פסחים וי"ט כשהייתי עם הארץ אם הייתי רואה ת"ח הייתי חושב כחומר וי"ל הכוונה דהנה יששכר נקרא חומר כחומר הכתוב יששכר חומר כו' והע"ה לגדל שנאמר להח"ח קורא אותו חומר כי לפענ"ד הח"ח צלל דעת כחומר הצלל צאנות גם התורה קראו חומר לאשר רוצן בין המשפטים ויע שכונו לקבול וי"ל דהתורה נחמיה את הקלינים צהעם אשר זהב כסלם לאמר כי תראה חומר דהיינו את הח"ח שנקרא חומר שנאך שאתה שאלת אותו ונמילל הוא ג"כ שונאך רוצן תחת השאו דהיינו שיושב ועוסק בתורה וחדלת מעצבו לו היינו שתחדול עליוך ונעצבו לא תעשה כן רק שתראה לעצור לו צכל יכלהך וגמר הכתוב עוצ היינו אם תעצבהו ולא תסמכהו ציוין לדיקך סוף תעצוב עמו גם אתה תהא נעצב עמו גם לו גם לך לא יח"י כי כל הללחתך חינו תלוי רק אם הוא יושב זאחל של תורה ויותר ומה שצעה"צ עושה עם העני העני עושה עם הצעה"צ וד"ר פ' צהר פ' ל"ד. ויוצן צזה מאמרם ז"ל [אצות פ"ג וי"ז] אם אין קמח אין תורה ואם אין תורה אין קמח הכוונה כי אם זבולן חינו נחמיה אם יששכר היינו אם אין קמח ונמילל אין צבם ציד יששכר לעסוק בתורה ואם אין יששכר עוסק בתורה ונמילל אין קמח לזבולן ולעמיד יקוים צנו ורלו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליוך דהיינוך הוא ליוויד התורה כי לא יעצוב ה' את חסידיו ולא ראיח לדיק נעצב [מע"ה שאינם מקמיכין אותם ולאצ"כ] וזרעו [פ"י זרעו של יעקב] מנקה לחם הוא התוס"ק הנקראת לחם ועושים את שלהם כי לא ירעצ ה' נפש לדיק והצן.

ויש לפרש צזה מאמרם ז"ל [צ"צ וי"ד] צמה תרום קרן ישראל צכי תשא דהנה מלינו שמה מקומות מראין שהחשיצות מוזבולן הוא דומה ליששכר וצכמה מקומות הוא וקדים את זבולן ליששכר אך האמת הוא כמו שכתבו הקדמונים דיששכר מפני שיש לו שכל להצין ע"כ הוא מציין מעלת זבולן שגם העשירות הוא מחת הש"ת וצודאי יש להאדם הזה אשר צרכו ה' צמעלת העשירות ח"ה מעלה ומדה עוצה לא כן זבולן אין לו כח ושכל להשיג מעלת יששכר שלימוד התורה הוא המעלה הגדולה לחזק חינו חשוב אללו האיש הלוויד וכדומה לו מעלת יששכר כקליפת השום וצפרע אם הוא

הוא פוגם אז צאחד ונגידיו כי הרמ"ח אצרים ושק"ה הגידים הם נגד רמ"ח מלות עשה ושק"ה הגידים הם נגד מלות ל"ת כידוע. ונמילל אין לך צעל ווס יותר אם כל זמן של שז האדם ותיקן את אשר עיית אכן אם שז הוא מוולל אז מה שפגם צעלנוה והנה אמרו חכמ"ל [צ"ח כ"ט] כל השערים ננעלו חוץ משערי דמעות והמה פתוחים לקבל הרולה לחזור צתשובה שלימה וז"ש ונלחתך היינו צאם תרלה למלכות עליוך ומסרוך אם פגמת צאחת מלצריך או מנידיך ומפלת להיות שלם ותמים עם ה' חלקיך הרפואה לזה ודמע"ך לא תלחר רק תשפור דמעות צכל לצ ונפש לפני צורחך מלין הסוגות עד אשר ישיצ ה' לרחמך כ"א ח"ו לא תעשה זה האופן ורפואה ח"ו צבור [דהוא ויתת הלדיקים] צניך תתן לי היינו ויתת צנים הקטנים ר"ל וה' יחזק לצציו לשוץ צתשובה שלימה וירחמינו כחומר ושז ה' חלקיך את שנותך ורחמך חנו.

ואפשר לומר כי יומי השוצצים ת"ת ומקובלים לתשובה על עון חז"ל. והנה צש"ע סוף סיוון תרפ"ה הביא המג"א שהמכה להתענות צש"ע שוצצ"ס ת"ת כו' והצלה"ט הביא צסם הארז"ל להתענות רק שוצצ"ס ולא יותר ומציא רמז ע"ז כי תקנה ע"ע שש שנים יעצור דהוא רמז על הששה שצעות שוצצ"ס וצצציעית ילא לחפשי והצן ולפי דברי ח"א ז"ל לע"י ג"כ נראה להציא רח"י שנהב רק עד ס' משפטים וזהו מלחתך ודמעך כו' ורמזו על עון המר הזה כידוע והנה ידוע דברי ר' יעקב עמודין ז"ל צקידור שלו דק וי"ע ע"צ ח"צ שהראה לדעת ח"ה סוד ה' לירליו שזומן לרציו צעל צ"י להציג דיני שופר צקיון תקצ"ו והוא הקי"צ צ"י שופר חף שלא תכחין לזה עי"ש וצציפולי דגליומו חקטו לוור ג"כ כי ידוע לכל ההוללות ז"ל ר"ל הוא עון גדול וממנו נצרא תשחיתים צבים ועי" הקיגופים והתעניתים צזו הימים הם מקובלים לאצדס ולהסרם התשחיתים האלו ע"כ נרמז התעניתים הללו צקי" תרפ"ה והוא האותיות הפרת להפיר עלת חויציו שנעשו על ידינו והצן

חדש ה"א"ב"ב
כ תראה חומר שנאך כו' ועיין רש"י דהך עוצה הוא לשון עצה כו' וצדקך הללה ר"ל עפ"י הכתוב שמה זבולן צלחתך ויששכר זאחליך דכל הללחות מוזבולן צלחתו למשא ומתן הוא רק כשיששכר

הוא עוד יודע ספר ויודע אותיות אחד א"ל לחבר
הוא צומעלה יותר מרצ וחבר, ומי ידמה לו ומי
ישיה לו כי תורה וגדולה נדמו צעיקו נדמו צמקוס
אחד כן ידמה לאיש אשר יש לו מעלת זבולן אצל
זולאי מעלת ישעיה גדלה עד מאוד וכאשר רלה
המן להשמיד ולהרוג ולחבר את כל היהודים מאי
כתיב גם ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ותפילת
מרדכי ואסתר וכינוס היהודים הוא הוא שהלילס.
ועיין צ"ך עה"ת צמקוס שצקוף תרומה שר"ת
וק"ת מ"ישראל" "ויקחו" "לי" הם אותיות לוי לשון
וילוי אליך עיי"ש ותצין וי"ל צה וזה שאמרו שאמר
הקצ"ה כבר קדמו שקליהן לשקליהן דהיינו המחלית
השקל שצזה ה"י מראה כי הוא רק חלי זה צעלמו
כדאי להלילס אצל אס צמקוס ה"י נותנים אל לצס
כי העיקר הוא התורה וצציל התורה נצרה העולם
והיו לוקחים ווקר ודאי אין שום אומה ולשון ה"י
יכולה לשלוט בהם והיו צמה יתרומם קרנס צבי
תשא את ואז יתנו כאל"ה מחלית השקל ע"ד ואלן
דאיהו זעיר איהו רב ועוד כשיתרומם קרן ומי
תשא את ר"צ"י והנן שידעו שהעיקר הוא הת"ח
צדור וק"ל.

וה"ש וישם אלהים אחרים לא תזכירו היינו דא"ל
להזכיר אותו כי אף אס מגידים ומזכירים
לו איזה דבר ומדברים צמקוס שבו הרי אזנים להם
ולא ישמעו אך דלישראל ה"י אפשר ח"י מקוס
לעשות כוואה"כ וכל העם רואים את הקולות ואמרו
ר"ל הוצא צרש"י שהיו רואים את הנשמע שחוש
השמועה שהוא אללינו צמקוס ה"י להם לציניהם
והיו רואים את הקולות א"כ יש ח"י מקוס לטעות
צע"י אף דפה להם ולא ידברו אולי עכ"ש ישמעו
דרך הפה לזה אמר ולא ישמע על פ"ך הגם שאהה
עושה לו פה לדבר צו אצל הוא לא די שאינו
מדבר גם הפה שעיט לו אלא אף לא ישמע.

וה"ש שיליש רגלים תחוב לי צמקוס כיון דכל הני"ל
מורה לאיש כי הוא רק כגר צמקוס וגם
המלה צא להורות ע"ש כי צמקוס ילאת והו"ל
כיון דלוחה התורה כל הני"ל זכר לגירות וכן חג
הקליב צבורי מעשיך דהציבורים ג"כ מורים ע"י כי
האדם רק גר ויש ארון על כל הארץ שהכל שלו וחג
האסף צלאת השנה ותחיל שנה חדשה וצרה"ש
יבתצון וכו' מי יח"י לזאת נחן לנו התורה עלה
עוצה שלש פעמים צמקוס יראה וכו' ודקשו חז"ל
צמקוס יראה יראה הכוונה צמקוס תעלה הני רגלים
לכחות . . . את פני ה' תזכה לצוא גם עוד
פעם אחרת וזאת נשמע מדקשות חז"ל והנן ואס
כי עזה תוכל לצוא לידי גצחות אצל כל זכור היינו
דזה ל"ל כל זכורך ומחצותך אל פני הארון ה'

הוא עוד יודע ספר ויודע אותיות אחד א"ל לחבר
הוא צומעלה יותר מרצ וחבר, ומי ידמה לו ומי
ישיה לו כי תורה וגדולה נדמו צעיקו נדמו צמקוס
אחד כן ידמה לאיש אשר יש לו מעלת זבולן אצל
זולאי מעלת ישעיה גדלה עד מאוד וכאשר רלה
המן להשמיד ולהרוג ולחבר את כל היהודים מאי
כתיב גם ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ותפילת
מרדכי ואסתר וכינוס היהודים הוא הוא שהלילס.
ועיין צ"ך עה"ת צמקוס שצקוף תרומה שר"ת
וק"ת מ"ישראל" "ויקחו" "לי" הם אותיות לוי לשון
וילוי אליך עיי"ש ותצין וי"ל צה וזה שאמרו שאמר
הקצ"ה כבר קדמו שקליהן לשקליהן דהיינו המחלית
השקל שצזה ה"י מראה כי הוא רק חלי זה צעלמו
כדאי להלילס אצל אס צמקוס ה"י נותנים אל לצס
כי העיקר הוא התורה וצציל התורה נצרה העולם
והיו לוקחים ווקר ודאי אין שום אומה ולשון ה"י
יכולה לשלוט בהם והיו צמה יתרומם קרנס צבי
תשא את ואז יתנו כאל"ה מחלית השקל ע"ד ואלן
דאיהו זעיר איהו רב ועוד כשיתרומם קרן ומי
תשא את ר"צ"י והנן שידעו שהעיקר הוא הת"ח
צדור וק"ל.

לא תעם ונשפט וכו' כל הפרשה ומחמישי ועד
פ' שטי לחצורם כל הענינים אשר נראים
לכאורה כענינים ויפירדים ואכתוב צקליור נמרץ
עפ"י הקדמה קטנה וזה הוא דאדם לריך לידע
דהוא רק גר צמקוס וכיון שהוא רק גר א"כ אין
חילוק צינו וצין עני שצענייס ולזה הכתוב אמר
ל"ת נשפט צציוכ צציו וא"כ אז צולאי ראו להתרחק
מדבר שקר כי מה לו לשקר אפי" צמקוס ירויה ע"י
השקר וצפרטי כי האמת אינו צמקוס אס יח"י לו
תועלת מהשקר שרולה לומר ואח"ל שולאי ירויה
צעצורו אצל זאת אינו צמקוס על כמה זמן יהנה
מהשקר הזה ישמאל יראה השקר רק צעיקו אצל לא
יוכל לעשות עמו כלל שיסבב על ערש דוי ל"ע
וצפרטי כי קרצ קילו מכל אדם ועומדת המיתה
מלאחוריו צכל עת ועונה וקרצ שיסבב למולדתו ולזה
לוחה לנו התורה ונקי כיון שעתה נקי הוא עיין
רש"י וכיון שעתה כגר אין לך לדון על לאחר זמן
ומזה העניס עלמו ולדיק אל תהרוג דכיון שילא
מצ"ד זכאי והרי אין לדיון אלא מה שעיניו רואות
וכבר דנו אותו האיש לכך זכות צולאי הדין דין
אמת ואס צמקוס הוא חייב כיון שילא מצ"ד זכאי
צאוחו שעה אמר הכתוב כי לא אלדיק אס צמקוס

נפש

משפטים

טובה

רק שכל חיותך יהי על כל שתזכה עוד לראות
א"ם האדון ה' וגם שהאדון הוא ה' ואתה רק כגר
בארץ ולזה לא תזבח על חוץ דם זבחי כי החוץ
מורה על גזרות כמזבח צדק ומזה הטעם צעלמו
לא ילין לבקר חלז חגי כי מי יודע מה יולד יום
ולזאת חטוף צעור לילה להעלות חלז חגי. ומזה
הטעם אמר הכתוב ראשית זבוכי לדמותך תציל
צית ה' אלקיך כי הוא האדון וכל הראשית שלו
הוא כי הוא ראשון לראשונים וסאדם הוא אחרון
לאחרונים [צמד"ר ריש פ' תזריע] וזה אומרים לו
אתה קדומה למע"צ ואם לאו א"ל יתוש קדומך
שלשול קדומך עי"ש וכל זה תראה אתה האדם
כי אתה רק גר וכל רגע אינה שלך א"כ אין לך
לעצור אף לבשל גדי בחלב אמו מעפ"י שאינו לריך
להתצטל זמן רב כי כך הוא ומכש"כ להדר אחר
חלב אחרת שהוא זמן יותר כי בכל רגע אתה מוכן
ומזומן כי יקראו לך לשוץ למקום מולדת אשר אתה
לריך לתת שם דין וחשבון על כל ונעשך והתנהגותך
ומקור וקיומו הוא טהור.

את

חג המולות תשמור וכו' כי זו ילאת מוולדים
יולא ייראו יפני ריקס ר"ת יפ"ו ר"י י"ס
וענין הרמז כ"ל עפ"י וי"ש צפסר צני יששכר דקי
עולה יותר מהי הוא ל"ה וזה ויאמר ה' וי"ל ל"ה וי"ן
והנה הגזירה ה' ועצדום וענו אותו ארבע מאות
שנה וכך שנה היו לריבין להיות צולרים ובאמת לא
היו אלא רד"ו שנה וחסרו ק"ץ שנה ואולי גמר
זאת בזירת המן והמלך אחשורוש ה"ו וי"ה וי"ל ל"ד
ג"י ק"ל וכבר כתבו הקדמונים לרמז וי"ש קלתי
צח"י מפני צנות חת דלזה רמזו צמגילה אות ה'
מחור ואות ה' מותכתוב אסתר שהם גדולים משאר
האותיות שצמגילה שראתה הגלות הזה כי אמותיו
ה' נצילות וזה צהוליאך את העם מוולדים ותחמר
ק"ל שנה תעצדון את האלקים כשיגמרו הקץ והיינו
צנכ פורים ע"י המלך והמן שצגי כנז"ל ורק אז
קצלו התורה צרלון והצן.

הנה

אכני שולח מלאך לפניך לשמך צריך
ולהצילך א"ה אשר הכינתי י"ל הכוונה
דהנה היל"ה"ר מורה את האדם שילך אחר תאות
עוה"ז וגם לפני עוה"ז לריבין אף שהם הולכין
לאצדון כדברי הרמז"ס ז"ל דאלמלא היו העולם
משוגעין ה' העולם חסר והיו הכני שולח
מלאך לפניך לשמך צריך כי הוא מורה דרך לעוה"ז
אלל יש עוד מלאך והוא היל"ע שמוציא את האדם

לחיי עוה"צ אשר לפון ליראיו והאי ולהצילך לדעת
קאי דלעיל הנה אכני שולח מלאך וכו' וכך הסכת
הכתוב וגם הכני שולח מלאך להצילך אל המקום
אשר הכינתי אל רב טוב אשר לפני ליראים ואמר
הכתוב השמר ומכני עפ"י וי"ש ע"פ לפתח חטאת
רוצץ פ"י ועתה שיחזיל האדם ללאת מועדי אמו
תיכף נכנס צו היל"ה"ר אשר רוצץ שם וממתיין
שילא שיהי לו צוה לכנוס וזהו לפתח חטאת הוא
היל"ה"ר רוצץ והצן א"כ היל"ה"ר זקן אלל האדם
והיל"ע הוא צא ל"ג שנים והוא אחריו והצן וזהו
השומר ומכניו שאתה לריך ליהרר רק מולאך שצא
לפני המלאך הצ' היינו מיל"ה"ר ואעפ"י
ושמך צקלו גם מולאך הקודם ע"ד צכל לצבד
צשני לריך שלריך האדם לעצור את הצוית"ש צשני
לכיו אל תמר צו אין זה תמורה אם תעשה גם
מיל"ה"ר יל"ע ומכש"כ אל תמר צו היינו שאל תחליף
היל"ע ציל"ה"ר והצן כי לא ישא לפשעכם היינו אם
לא ישא לפשעכם להראות לפני הש"ת עוונותיכם
ומתאחבים לא ירגז על זה כי שמי צקצבו כי ידוע
כי שמו הוא קמ"ל וחסד אל כל היום וזהו נעשה
לו קס חיים כי אם שמוע חשונע צקולו פ"י ציל"ע
ועשית כל אשר אדבר ואז ואינתי את אויבך ולרתי
את לריך ע"ד שאמרו אלמלא הקצ"ה עזרו לא יכול לו.
ומעתה לא נפלת ולא רחוקה הוא להצין
כוונת הכתוב ואכלתם ישן נשן וישן
מפני חדש תולידו לפי דברי א"ה ז"ל ולפי דברי
המפורשים שהיל"ה"ר נקרא ישן והיל"ע נקרא חדש
ובדואי לריבין לשמוע להיל"ע מעפ"י שהוא חדש
ולא להיל"ה"ר שהוא מלך זקן וכסיל וזהו ואכלתם
ישן כו' פ"י ואכלתם הוא לשון כליון דהיינו שהיל"ה"ר
אשר נקרא ישן תראה לכלותו ולצערו מן העולם
וישן מפני חדש תולידו פ"י שהיל"ה"ר הנקרא ישן
מפני היל"ע הנקרא חדש תולידו וק"ל וחד"ש זה
מומר מן התורה

חדש ה"א"ב"ב

ויבא משה וכו' ויען כל העם קול אחד ויאמרו
כל הדברים אשר דבר ה' נעשה יש לפרש
עפ"י מה ששמעתי מפי הרב הלויק מו"ה מרדכי
מנדבורנא שליט"א שאמר לפרש וצאו כולם בצרית
יחד נעשה ושמעו אמרו כאחד דהיינו שאמרו נעשה
ונשמע צכוונות שלריבין לכון צשונע ישראל כו' ה'
אח"ד וכיון שראו עלמם צמדרגה הזאת פתחו וענו
ה'

אומה ולשון יכולה אז לשלוט בישראל ובפרט כאשר הלכו ישראל דרכי ה' ושמו את מלות ה' וחוקותיו אכן אח"כ כאשר פקדו עול ה' ומעליהם והתחילו ללכת בדרכ אש כל הישר צעיניו ולא שנו פחד ה' לנגד עיניהם וייד ויזא עמלק וכדומה שאר העונות וזה ה" חסד גדול ואלה ה' אלקינו אשר קדשנו במלותיו ולונו לבנות בית כבוד ה' כי כאשר הרצינו לפשוע ולמורד צה' אלקיני וייד כאשר נתנו אל לבנו לשוב לפני ה' וזכחנו זמנים לה' וייד אין שנו ואין פגע לישראל וא"כ מה פיוס היו ישראל לריבין ע"י ליתן לכדעת המשכן הלוה ה" לעובדתם ואעפ"כ הפיסק הקצ"ה ק"ח צן צו של ק"ח הדוחקים את ישראל ונוטלים את ממונן שלא בדיון שסופן להיות צרעה

וזה ציור המדרש הנ"ל דבר אל צנ"י ויקחו לי תרומה להצתי אתכם אומר ה' הכוונה כי צוה שיה"כ דבר ויקחו צוה רמז לנו הקצ"ה כי אזהב אותנו וחס של חסרוננו וזה לזה בלשון פיוס ואמר ואמרתם צוה להצתנו למה לייך פיוס לזה הלוה בל"ה יתנו בל"ה ואלהבת לבס כדי שיחפצו על עונם ופשעם לזה צא הכתוב כמתרץ ואמר הלוה את עשו ליעקב כאוס ה' ואזהב את יעקב והכוונה כי דבר ה' לאזהב את יעקב אף את לריבין לקחת וזה לבנין המוקדש אעפ"י שהיה להם לחסד גדול כי המוקדש ה" נוסף עליהם ואין ידי עשו יוכל להם ע"י רק ישראל אז היו שלמים ושקטים כאחת אהבים אעפ"כ אומר ה' לומר להם בלשון פיוס על אחת כמה וכמה את עשו שנאמר היינו צעקה שהם דוחקים את ישראל ונוטלין את ממונן כי אז עונם גדול לנאמר כי אז אתן את עמי עשו שמונה ונחלתו לתנות ונדבר ואת קרן ישראל ירים עד למעלה ראש

אז יאמר לתרץ המדרש הנ"ל דהנה הגאון צעל מעשה רוקח בקצת פ' וילא כתב לפרש מאמרים כשהקול קול יעקב צצתי מדרשות אזי אין הידים ידי עשו מתגברות כי כל כחו של עשו אינו אלא צעזיל שכיבד את אביו ואת אמו לא כן יעקב שגבר מפני עשו אחיו ולא ה" יכול לקיים כיבוד א"א אכן הלוה אחר חכז"ל [צמגילה ט"ז] גדול ת"ת יותר מבידור א"א וא"כ אם יעקב עוסק צת"ת אין כח לעשו להתגבר על יעקב וזהו כשהקול קול יעקב דהיינו שיעקב עוסק צת"ת אז אין הידים ידי עשו מתגברות כי גדול ת"ת יותר מבידור א"א ודפח"ח

ה' אחד היינו שקצבו עליהם עול וחלכות שמים וקראו ק"ש ודפח"ח וכ"ל דזה ג"כ הרמז כאן ויענו כל העם קול אחד היינו צאתו קול וצאתו כוונה שאומרי אחד צוה הכוונה עלמה אומר גם כל אשר דבר ה' נעשה והצן.

ויבא ומה צחוק הענן ויעל אל ההר ויהי ומה צהר ארבעים יום וארבעים לילה יש לפרש עפ"י מאמר חכז"ל לדיקים תחילתן יסירים וסופן שלום לכן ע"י שצא ומה צחוק הענן מוכנה לחושך ענן וערפל המוכנה ליסורין ע"י זכה ויעל ומה אל ההר. אצל ויהי ומה ארבעים יום וכו' כמו שאחכז"ל [צמגילה י"ד] כ"ו שנאמר ויהי אינו אלא לרה ג"כ ה" לרה ר"ל עפ"י דברי רש"י [צפ"י כ"ח פ' ל"ב] כי צעק ומה כו' לשון איחור וכו' כי כשעלה ומה להר אחר להם לנסף ארבעים יום אפי' צא צחוק ו' שעות כקצורים הם שאתו יום שעלה ון המינין הוא והוא אומר שליומים ארבעים יום וליילה עמו ויום עלייתו אין לילו עמו כו' עכ"ל א"כ לפי הע"ר שאללם הוא קודם שלום שפיר ה" להם וקום לטעות שושקה עלה ציום כשה" אור המוכנה לטוב כמו שחזאר בקרא את האור כי טוב וחשבו זה ליום שלם וע"י עשו מה שעשו והצן וסופן היו יסורין ל"ע אצל ומה צעלמו ה" יודע שפיר כי לא ה" לילה עמו קודם עלייתו ולדיקים תחילתן יסורים המוכנה ללילה וסופן שלום ואלו שלא טעו והצן וזהו שיה"כ ויהי ומה ווי ע"י שמשקה ה" צהר ארבעים יום ואח"כ ארבעים לילה כחז"ל ע"י חזאר והחטיאו את צנ"י וה' יחיינו ויומים וציום הג' יקיונו ונח"י לפניו.

סליק פרשת משפטים

פרשת תרומה

וידבר ה' אל ומה לאמר ויקחו לי תרומה וכו' איתא במדרש הדא הוא דכתיב להצתי אתכם אומר ה' וכ"ל ציורו דהנה הצעה"ט כי ויקחו לי תרומה פתח דבר אל צנ"י בלשון פיוס כמו דברו על לב ירושלים צעזיל שה" צו חקרין כיס לכן ופייסם וא"י במדרש א"ר אברה ומה לעשות משכן כבוד וכפרה לישראל אומר דבר אל צנ"י לשון פיוס הדוחקים את ישראל ונוטלין את ממונן מה תהא עליהם עכ"ל והנה צמז"ק שציה"ק ק"ס וכבוד ה' ה" חוסף עלינו כל היום אין כל

שררה בשביל ליהנות ונומה אינו חלף כנוחף הזה שהוא נהנה ונומה של אשה וזוהי צמחה שאמר ועתה אם תשא חטאתם כו' והערה נפשו למות בשביל ישראל צודאי לא הנהיג נשיאותו חיו להיות לו שום הנאה מזה ועל אופן כזה יוכל האדם להיות פרוץ הליצור והמנהיג לריק להנהיג את צב"י כאשר ישא האומן את היונק אף שעושה התינוק כמה כלב וציונות להוריו, ודבר זה נלעוץ משה כאשר אמר הן צב"י לא שועו אלי ואיך ישמענו פרעה כחצי מיד אחריו ויזם אל צב"י עיין רש"י וזבלי יסורו התנוותם כי לריק לעשות המנהיג צלתי לה' לצדו ואם מניח את נשיאותו שצב"י שציווהו מזה קיוון שאינו עושה לש"ש כ"א ה"י עושה לש"ש לא ה"י משגיח על הציון כל דהו חבל צודאי גם על הליצור מזההוין ועומדין שיכבדו את ראשיהם ומנהיגיהם עי"ש צאריכות דפח"ח כי לקלר צלתי כאן.

ורזה נראה כי גם כאן הזהיר הש"י ע"ז והזכיר תיבה דבר שלא יצאו הגויון בגזירות רוחם וצורוע נטווי וע"כ השומיענו חכמ"ל צריש שקלים האיד ה"י קדר הגזייה צא' בחדר ה"י ושמיעין עהשיק וצט"ו צו שלמות יושצין צמודיה וצב"ה צו ישצו צמקדש וז' החחילו למשכן ועיין צתיו"ט דאין למדין מזה לפריעת צע"ח מוסר דהשקלים הם מלות גבוה ועב"י ה"י לאט לאט וצהתראות מקודש. והנה כתי' ומושיק דקה חבל אעפ"כ הרי צלדקה לריק להחחיל צפיוס א"כ [האומות] הדוחקים את ישראל ונוטלים את ממונם היינו שנוטלים מ"שכאל מה שה"י לריכין לתת לישראל אחר מאי תהא עליהם והוא ע"ד שתי המגיד מדיצבא זלוק"ל דצרי הקאזאק [ויצאו דצריו אי"ה צפ"י ראה].

א"י ויקחו לי תרומה [צדק"י לי לשמוין] מזה כל איש אשר ידבנו לצו תקחו את תרומתי וכו"ל עפ"י מה ששומעתי צסם דמו"ר הגאון מהר"ם שיק זלוקלה"ה לפרש מ"ש דוד המעשה"ש אשרי האיש אשר לא שלך צעלת רשעים וכו' כ"א צתורת ה"י חפלו וכו' ע"כ לא יקיומו רשעים צמספנו וכו' ותוכן הדצריו הקדושים דהנה יס צ' צחינות צעצודת ה' דהעיקר. הוא העצודה להכיר גדולתו מית"ש דלית אחר פנוי מיני' אשר ע"כ מהראוי ליראה מפניו ולאסוב אותו צכל לצ ובכל נפש. ויש עוד צחינה לצוא עי' לעצודת ה' כאשר ישא האדם ק"ו מהרשעים ועוצרי עצירה אשר לא יניחו ולא יסקעו כל ימיהם למלא תאות לבם ולא יעשו וכו' וא"כ ילמוד ק"

ודפח"ח ועיין עו"ש צספר הכ"ל מ"ש צסם המודרש כי היה לעשו גם זכות א"י ומי יאמר כי גדול יותר ח"ת מציבור א"י ומישיבת א"י והציא כ"א ישראל עוסקין גם בגמ"ח כי אז הנה צודאי יותר חשודים מעשו כי החנא קחסיצ כיצוד א"י וגמ"ח א"כ אוקי ג"ח כנגד ישיבת א"י ות"ת נגד כיצוד א"י וגדול ח"ת יותר עי"ש ותורה נחת. והנה איתא צמודש וכן הוא צצעה"ע כי תרומה אותיות תורה מ"י עי"ש ורש"י פירוש תרומה לשון נדבה שפירשו לי ממונס כו' וא"כ אם ישראל צצחינה זו למונדי תורה וגם גמ"ח אז הנה צמועלה יותר מעשו וזה כוונת המודרש כ"א תקחו תרומה הרי תורה וגם גמ"ח אז אהצתי אתכם אשר ה' יותר מעשו כי אף ש"ש צידו ג"כ שתי מלות ומ"י הרי גדול ח"ת יותר מציבור א"י

א יאמר על המודרש הכ"ל עפ"י מ"ש דמו"ר הגאון צעל א"י זל"ל צספרו אמרי יושר דרוש צ' לפרנקי הדור לפרש הילקוט פ' ואר"ה וידבר ה' אל משה ויזם זשה"כ האנכי הריתי כו' ויזם על צב"י אמר להם הוי יודעין שצני קרצנים הם מרחקין הם על מנת כן חה"י מקצלין עליכם שהן מקללין אתכם וקוללין אתכם צאצנים כו' עכ"ל והענין כ"ל להסביר דח"ו לחשוד ישראל שיעשו כן לפרנקתי ישראל רק דהענין הוא דהפרנק לריק לידע גדול שצרי צמה שזה להיות פרוץ או בצאי וצספרי איתא ואקח את ראשי שצטייכם משכחים צדצרים ואמרת להם אשריכם כו' שנקראו אחים ורעים כרם חמד ונחלה ולזן ורעייתו וכל לשון חיבה אשר ע"כ מוטל וחיוצ על הפרנק לעשות רק לעוצת הליצור והגצאי עם הליצור הוא כגוף שלם והוא צצחינה הראש והקהל צצחינה שאר אצרי האדם כל א"י לפי חשיצתן וכמו ששאר אצרי האדם הולכין אחר עלת הראש כי שם מונח השכל צמוח כן שקהל לריכין להחנהג עפ"י הפרנק והגצאי והפרנק המעיל אינוה יחירה על הליצור שלא לש"ש יורד לגיהנם וכידון לדו"ד והעעם כי חטא נגד הרצים וקסה לו לפייקס והצ' שאין הגיהנם מוחך רק איש ישראל שהוא צעלם מוצ ונפשו מוצה ורק מוצחן יש צו כחם לזאת די הגיהנם. ומזכנו חבל פרנק המעיל אינוה יחירה עה"ל שלא לש"ש הוא קיוון כי עלם תכונת נפשו רעה מאלד וגם לא ישיג כצוד צפעולתו כי לא יראו ממוני יותר מונה סיראים משרר ח"י רעה וצילקוט משהי איתא ע"פ כואף אשה חקר לצ כל המוקצל עליו

צב"צ של ק"ו איך מהראוי לעבוד את צוראלינו עצודה שלימה ותמה אשר עי"ז יזכה האדם לאור צאור החיים וצשרו ישכון לצנח אפילו לעוה"צ. והנה עי" צחיקה השני לריך ליטצ או לראות או לשמוע עכ"פ מועד ומלצ והליכתם של הרשעים כדי אשר עי"ז יצורר לו כמה מהעצודה והטורה אשר יעשו צנפסם למען הפיק זומם להיות להם לנחת רוח אפילו לשעה אחת הגם כי אחרי אשר כבר מילא תאוותו לצו דוי עליו וכמאמרם רשעים ומלאים חרעות ואשר מעט מהמעט שיוכל האדם לקחת מוסר מזה ויותר יס לפחוד לצל יכשל ויעשה כמעשיהם כי אין הילכה"ר שולט חלל צונה שעכיו ראות לא זו אף זו אם יזכה ויגבר על ילרו מוגיע גם לרשעים חלק מלדקחו כי עי" זכה להשכר הזה.

וזהו אחרי האיש אשר לא הלך צעלח רשעים ולא ה"י צומעומם וצמוצנותם ללמוד ק"ו מהם לעצודת ה' רק צתורת ה' חפלו וצתורתו יתגה יומם ולילה ועי"ז זכה להיות כעץ שחול על פלגי מים וכו' וכל אשר יעשה ילניה כי התורה חלומדינו להיעיז רק מנעשו לא כן הרשעים היינו אם ירלה לזכות לעצודת השם עי" הקיז מהרשעים ובכז"ל אז כ"א כוונן אשר תדפנו רוח כן אינו צטוח ללמוד מהם ומדרכיהם דרך לעצודת השם כי צקל יוכל להפתחות לעלחם ולמעשיהם הרעים ועוד ירויח צאם לא למד דרך עצודה להשיית מהם ירויח עי"כ לא יקיוו רשעים צומשפט ומעמלים צעדח לדיקים היינו דאז אם רק עפ"י התורה זכה להיות חרד לדבר ה' אז אין לרשעים ולהטעמלים שום הקוונה על ידי הלדיקים כי יודע ה' היינו שהקצ"ה אהב דרך הלדיקים [מלשון כי ידעתי] ודרך רשעים תלמד אהב הקצ"ה שילמדו ולא יהא זכרון להם וצפרע להחכם עם הכקיל וק"ל אלו דבריו הקדושים צומעט יותר צילור מונה ששומעמים.

וזהו כ"ל צילור הכחוצ ויקחו לי תרומה הכוונה האיש הרולה לפרוש עלמו ללכת רק צדרכי ה' יקחו היינו ילמוד לי לשוני פ"י מהתוה"ק וכמ"ש צעה"ט תרומה אחתות תורה מ' וזהו עיקר העצודה והוא צחיקה הראשונה שזכר לעיל והוסקי' הכחוצ לומר דיש עוד צחיקה דהוא צחיקה ה' שהזכרנו לעיל דהיינו מלח כל איש אשר ידבנו לצו פירוש ממה שאתה רואה האיד אנשים ומחמלים צכל כוחם למלאות חשקת לצבס גיכ תקחו את תרומתי שחובלו ללמוד גם מהם ק"ו האיד מהראוי להתאונן

צכל כמו ונפשו ומלודו לעשות ככל הכחוצ צתורת משה וזהו מלח כל איש אשר ידבנו לצו שדקדקו המפורשים ידבנו מצע"ל למימר ולהכ"ל י"ל אשר ידבנו כמ"ש צכלי יקר שהוא כמו ידונו לצו דהיינו מלח כל איש אשר אחרי שבצר מילא תאוותו ידונו לצו והוא מלח שומלים חרעות אח"כ ואעפ"י כ לא יכחו יומם ולילה וא"כ האיד רלוי לעצודת ה' אשר רק ההתחלה קשה והצח לער מסייעין אותו. **א"י** עפ"י מה שפרשתי פסוק לולא תורחך שעשועי וכו' [עיין צפ"י חלוח עי"פ ואחיה הקרב אליך ושם תמלחנו] וזהו ויקחו לי תרומה לי לשוני ותוכל ללמוד זה מלח כל איש אשר ידבנו לצו כי לצב האדם לעולם יחפון כפלים מונה ש"ש לו ואין אדם מות וחלי ת"צ וזהו ואת התרומה אשר תקחו מלחם זהב וכסף [מלשון כי ככסף ככסף] ונחשת היינו צין עשירים וצין ציונים וצין עניים כלם מיללים כי יוסף להם עוד ויקח ק"ו מזה כמה שיש לו להוסקי' אונן צתורה.

א"י דבר אל צב"י ויקחו לי תרומה וכו' איתח צומדק [הוצא צאהל יעקב וצכ"ס] למה נתנה פ' תרומה אחר מנפעים הה"ד עשיתי ומשפט ולדק וכו' ויוצן לפענ"ד עפ"י אמרם ז"ל [תענית כ"ט] ומשכנכם אדר מרצין צשומחה ומלח דלית לי דינח צהדי עכר"ס ישפטו אז עמו ויש לפרש עפ"י מלי שאלחכ"ל [צוגילה י"ג] גלוי וידוע לפני מי שומר וה"י העולם שעחיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהן לשקלי ויהיו דתן צא' צאדר משמיעין עהש"ק וכו' דהנה א"י צומדק כיון שצח הרשע עם המומן אור לו המולך הכסף כחון לך וכו' ציום ההוא כחון המולך לחשורוש לאסתר המלכה את צית המון ופ"י צו הקי"י עפ"י מדרשם ע"פ אתה כוננת מישרים ומשפט ולדקה ציעקצ וכו' אתה כוננת ישרות לאוהצ"ך צשציל המשפט שנתח להם הם עושין מרצין ציניהם והם צאין לדין והם עושין שלום ציניהם עכ"ל המדרש צפ"י הכ"ל. ואמר איהו לפרש כי לולא תוה"ק שאלסרה לנו הגזל והחיווד ה"י רלוי עפ"י ומשפט השכל להיות כ"ס אחד לכל הצוראים יחד ושתי"י יד הכל מושמטין צו צקוה וכן צכל שפע וצרכה צשעולם כמו הצהמות והחיות שאין עומלם חלל לפיהם ואת היותר יד כולם שווין צו וסצן צכל צאשר לחכמו עם צב"י עם קגלחו ית"ש חלק את האצן לכל שצט ושצט ולפי פקודיו להיות כל אחד אדון ומושל צכל אשר לו

אך דיש להקשות דהוא גופי קשה כיון דהכסף של ישראל הוא רק נשום דמשפט ולדקה נעשה ע"י היינו ע"י יעקב ובאומר נשפט ולדקה ציעקב אתה עשית אשר ע"כ שייך רק לישראל הכסף לחלוטין א"כ כיון שלא קבלו ישראל את התורה רק ע"י כפי שפסא עליהם ההר כנגית א"כ מה נשתנו אלו ואלו וכמוזכר קושיא זו בגמרי ובמדרש וכבר כתיב צפרי רבותינו לתרץ קושי זו עפ"י דברי הרמב"ם ז"ל על הך דכופין אותו עד שיאמר רובה אני והדברים עתוקים [ועיין צקול יעקב ע"פ קיימו וקבלו היהודים] וזוה מוצא הפ' ויקחו לי תרומה חף אם אינם רובים תקחו וזה צעכ"ח והטעם מאלה כל איש אשר ידבנו לבו היינו נשום דבלב ודאי רובה רק דהגוף מעכב וטעם אחד לנשפט צעכ"ח ולדקה לצעכ"ח דמהני לדעת הרמב"ם ז"ל.

אך ויקחו לי תרומה מאלה כל וכו' לפי מ"ש המפורשים אם כסף חלום את עמי את העני עוץ תוה"ת והענין כי העשיר הוא רב גבאי ה"דקה והוא ייחוסה לפרנס ולחלק לעניים ואומנם לחכמ"ל [כתובות ב'] המוציא אל יצא יוחר מחומש ולמדו בן יעקב אע"ה שאמר וכל אשר נתן לי עשר לעשרנו לך והנה יעקב אע"ה ודאי ה"י מחזיק עצמו רק לגבאי לדקה ואעפ"כ לקח לעצמו חרצעה חלקים ולא יותר רק חלק החמישי והו' דבר אל צ"י הכוונה צ"י של יעקב הנקרא ישראל ויקחו לי תרומה מאלה כל דהיינו מוספר כ"ל יקחו לעצמם ל"י צונספר לא פחות כי המוציא אל יצא יוחר מחומש והו' ויקחו ולא אמר ויתנו כי מי שהוא צדחניה זו אינו חושב עצמו כי הוא הנותן לדרבה הוא יודע כי המומן של אחרים הוא וכו' כן מלוא ה' עליו שיקח לעצמו חרצעה הידות חבל מאלה כל איש אשר ידבנו לבו] והאי מאלה כל איש נמשך למעלה ולמטה] פ"י מאלה אשר נדמה לו כי הכסף והזהב הוא שלו ואך מנצח לבו הטוב מפרש ממאורו חלק לשמים וזה תקחו את תרומתי שהוא רק אחת מן מ' או מ"י או מ"ס כדרך הנותנים. **אך** לתרץ למה נאמר ויקחו ולא אמר ויתנו וכו' עפ"י מ"ש צ"י אהל יעקב לפרש מולא שפתיך תשומר וכו' נדמה אשר דברת צפ"י היינו שזאת ה"י נדמה מה שדבר צפ"י חבל על הנתינה א"כ מוכרח הוא לקיים כיון שכבר דיבר צפ"י עיי"ש דפח"ח ע"כ אם נתן האדם מדעתי שייך לומר

לו לפי שהרבה דינים מחוי"ק חלו בזה כונו לדקה ומועדות לקט שכחה ופאה גניזה וגזילה וחלודה ועוד הרבה ואם ה"י יד כולם שזה צו לא ה"י שייך דין אי וכל הכ"ל כמלא יסוד היוסר שבין צ"י אדם להיות כל אחד מה שיט' לו לו ולא לאחרים הכל ה"י כדי להגדיל תורה. והו' אתה כוננת ישרות לאזהבך צעביל המשפט והלדקה אשר עשית ציעקב. והו' כוונה המדרש הכ"ל ישראל שלי הם והכסף שלי ולהם נחתי חלק ונחלה חבל אם הקצ"ה נותן לעבד"ם עושר לקיצה הידוע לו לא על העולם הוא נותן לו רק על זמן קלוב וכ"ז שהוא צידו ג"כ אינו שלו לחלוטין לחתו למוי שירלה רק שאם אין חפץ צו העבד"ם הרי הוא חוזר לבעליו ולא יוכל העבד"ם להתעורר בהכסף הזה [וזהו לדעתי פ"י הכתוב חקד לאומים חטאת] ולזה חרה אפו והש"ת על הון ואחשורוש ואמר רשעים כך אתם מוכרין שלי צבלי ישראל שלי והכסף שלי ואין לך רשות כ"ל להחזיק לעצמך חבל צאורך הכסף נתון לך כבר גליה דעתך שאיך חפץ צו וידך מוקולקת מומנו וא"כ לי יחזור שלי ואני אחננה לאשר אחפון והו' צ"ס שהוא נתון המולך אחשורוש לאסתר העולה היינו חיקף צאותו יוס ובאותו שעה שאמר הכסף נתון לך וקילק עצמו מומנו שוב אינו צדקותו ורשות אחרים עליה הוה ישראל אשר צעבילם נצח העולם והם זכו צו מנחה והאריך עוד שם צונסל ונוללה ודפח"ח.

ובזה כ"ל לפרש מאמר הכ"ל גלוי וידוע לפני מי שאמר וה"י העולם וכו' לפיכך הקדים שקליהן לשקליו היינו דבר עוד קודם שה"י שקליו כבר היו שקליהן של ישראל רק דלקיצה ידוע נתן הקצ"ה השקלים להמן על זמן ידוע חבל לא שיקנה צהן ישראל והיינו דתכן צאחד צאחד משהייעין על השקלים כי מומה שנותנים ישראל שקלים לכופר וזה מוכח דהשקלים שלהם דאל"כ הא"ך אפשר שיתכפרו צדבר שאינו שלהם אשר ע"כ מושכנס אדר מרבין צנמחה לאשר חיקף צהכנסת חודש אדר משהייעין על השקלים שזה מורה שנתן הקצ"ה את כספו לעמו ישראל וא"כ המועות הוה חמיד צחוקת ישראל ואף אם ידומן שהוא צ"ד הנכרי הרי הוא שלו רק על זמן חבל לוחר שהוא שלו לחלוטין א"כ וא"כ ישראל ודאי מולא מיד הספק ואין הנכרי ספק מולא מיד ישראל הודאי.

לי כו' תקחו את תרומתי והנחלה לי עשיתי שראיתי לפרש הכתוב כחון חתן לו ואל ירע לצדק צחחק לו דהוהוון שער וקודם שיתן הלדקה להעני יפריש וזה שרולס ליתן צמקום ויחיד ואח"כ כשיצא העני יתן לו המעשה הזה שהפריש אותה ויכזר להלדקה והעני לזה ויחמץ שכזר הפריש המעשה הזה אז אפשר יותר לקיים עיקר מלת לדקה שהוא ואל ירע לצדק צחחק לו כידוע וזה יהי ג"כ הוהוון צפוק שלפנינו דבר אל צמ"י ויקחו לי תרומה ולא כתיב ויתנו ויחמץ כי צמ"י הלווי ג"כ רק שיקחו המעשה ויפרשו לנקוד ויחיד ואז כאשר תקחו התרומה והעני צאופן כזה אז מוילא כל איש ידעו לצו לתת צלצ שלם ונכנס חפלה ורא"י לזה ופרש"י יפרישו לי ממונם נדבה וק"ל [ושמעתי כי צמ"י"ת כיונתי צזה לדעת הגאון מוהר"ל העליר זללה"ה צספרו תפוחי זהב ובהנתי

ועשי לי מקדש ושכנתי צהובם כ"ל לפרש עש"י דברי הגאון צפנים יפות ז"ל ע"פ הן עם לצדד יסכון העני כי מה דהאחדות שייך רק לעם ישראל לאשר כי שורש נשמות הוא ויהאין סוף צ"ה לצדו כחומר יעקב חזל נחלתו אצל צגוים לא יתחשצ האחדות יען כי שורשם ומוקדם מהחולות והם עלוים נפרדים ופרשתי צזה הפסוק שמוע ישראל יא"ח והצן גם הפסוק והאצת לרעך כמוך אני הי דהו העני שאתה לריך לאהוב את חצרך כמוך צלי שום פירוד יען כי אני הי ג"כ אחד יחיד ומיוחד והנה כתיב ולקחתם לכם כו' פרי עץ הדור וכ"ת ועש"י וע"כ ושמתם לפני י"ח והנה ידוע דברי רז"ל דהאחרונ מורה על ל"ג שיש צו טעם וריח וכו' ולזה הצו"ש שיתאגדו אלו צאלו ויתאחדו אלו צאלו ויתכפרו כו' כי צמ"ת לא מלא הקצ"ה כלי מ"צ לישראל אלא השלום והאהבה והאחדות וככ"ל כי אז הם תתאגדו אלו צאלו תכלו לשמוח לפני י"ח היחיד האמיתי והצן ומזה העניס כ"ל דמה שזיה הקצ"ה כאן שיחנו כא"ח כפי נדצת לצו למלאכת המשכן הוא ג"כ צאופן זה למען יתאחדו כל הלצות ישראל לעצדו שכם אחד וכן מלאתי להגאון צמ"י ז"ל צפירוש שפירוש כן צאוחו פסוק דעשיית המקדש מורה על אותו ענין שמוריך הדי מיינס שצולב עיין צו ותמלא דצט עכ"פ הי רלון הקצ"ה צזה למען יראו וידעו כי הוא הוא ליה עליהם אשר הן אעין עוצם והעין רע והצינונים הכל חסוצים אלאו וכאשר צמו עליהם הצעה"ע.

ופרשתי

לומר שנתן אצל אם חייב ליתן ומקבלין מומנו יחזר שייך לומר לשון קיחה שלקחו ממנו מה שמוחזר. יש לומר שהכתוב צעלמו ווהרץ לזה נאמר ויקחו לי תרומה ולא אחר ויתנו לזה קאמר הכתוב מלת כל איש אשר ידעו לצו וכיון שכזר נדצ צלצו [וכתיב כל נדיצ לצ וגמרינן בגמרא גמר צלצו מכין ת"ל כל נדיצ לצ עולות] ע"כ אני אומר תקחו את תרומתי דכיון שכזר נדצ צלצ הוא מוכרח על הכתיבה דהנחשצה הי כמעשה ומאז שחישצ הוי כאלו עשה את הווליה.

ובזה י"ל הוודע שחורה אני ונאווה שחורה צמעשה העגל ונאווה אני צמעשה המשכן דהנה צמעשה העגל כתיב וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה אהרן לשמלה צקוניהם ופירשו המפורקים והוצא ג"כ צק' חפריון וז"ל כי צגוף הענין לא עשה אהרן ויחמץ שהרי ייד אחר שצקשו להם ע"ז הרי הוא כאלו עשהו דצמ"י הקצ"ה וליפרה המחשצה למעשה דכתיב למען תפוש את ישראל צלצם אך כל זמן שלא עשהו אהרן לא הי הדבר מפורקט כ"כ וע"י שצעה אהרן העגל נחפרקם קלונס והוי לשמלה צקוניהם עכ"ל. והנה אם לא הי נחשצ אלא ע"ז ומחשצה כמעשה לא הי נחשצ להם לעוון רק ומעשה שהתחוו לה אונס כן גם נדצת המשכן לא הי נחשצ להם למולה רק ומעשה נתינה וז"ש שחורה אני צמעשה העגל ע"י דנחשצ המחשצה למעשה המעשה הרהור ח"כ מופני זה ונאווה אני צמעשה המשכן דג"כ נחשצ ומעשה המחשצה צלצ ליתן כמו שכזר נחתי.

א"י עשיתי שמועתי לפרש ויידדי המופלג מו"ה יחידא ג"פ [הוא הרצ המאווה"ג כעת צקמיה"י כו' המדרש הכני נותן לו את צריתי שלום צדין הוא שיטול שכרו עש"י דברי ההפלא"ה ז"ל [עין שם צמקומו לקמן דפח"ח ושי"י] וא"כ אך צנדצת המשכן ח"ל דהוי מוכרחים דהרי נדצת המשכן צזה לכפר על חטא כו' וא"כ שכיון שעל החטא לא היו מוכרחים מוילא גם על נדצת המשכן לא היו מוכרחים ופסיר אחא הוודע ע"י שחורה אני צמה"ע ע"י שלא הייתי מוכרח לעשות מוילא ונאווה אני צמעשה המשכן.

א"י ויקחו לי תרומה מלת כל איש כו' תקחו ח"ת וכזר דקדקו המפורקים על הלשון ויקחו ויתנו הוליל גם זולת זה קשה כפל הלשון ל"ל ויקחו

וּפְרַשְׁתִּי

זוה הכתוב צה"ש אפריון עשה לו הוולך שלמה כו' עמודיו עשה כסף רפודתו זהב כו' תוכו כסף אהבה דהנה הדורשי רשויות אמרו כי ז"ה צ"ח ר"ח "זה הסוד" צריא ו"כ"ס"ף ר"ח "כשרואה" סכנה "פוח וי"ח"ו"ש"ת ר"ח "כתיבת" מולה "מוסכן" שאומר "תנו ומוכלס לזה ה' לעשות לו מהס אפריון הרלון הזה תוכו כסף א"ה צ"ה [ג' אחד] כי ע"י הלידוף והדברים הללו יוכלו ישראל לדעת כמה וכמה רולה ה' שיאבצו זה א"ז ואז נקרא שם ה' עליהם וכנ"ל והבן ואז משרה ה' שכינתו ציניהם וזהו ועשו לי מקדש ומכל הנ"ל וכפרש"י וכל ה"ג דברים האמורים צענין כלס הולרכו למלכות המושכן או לצגדי כהונה אשר ע"י יצינו כי גדול השלום וכי לא ידח מומנו נדח ואס יעשו כן אז ושכנתי בחובס וק"ל וצוה יס לרמוז כי הר"ת מו"עשו "לי "מקדש "ושכנתי בחובס הוא חיצת צ"ש"ל"י"ם [כי הו' של ושכנתי הוא ו' העישוף] לרמוז דע"י השלום ישרה שכנתו ציניהם וק"ל.

אָיִר

ועשו לי מקדש כו' עש"י ו"ש צקו"י עשה"ש ע"ש ו"ס רצ"ס לא יכלו לכבות את האהבה כו' אם יתן איש את כל הון ציתו צאהבה צו יצו לו אצל צני עשו לי מושכן של יריעות עזים ושכנתי בחובס ובמדרש איתא עוד עתידים האומות לומר לנו נותנים כל מנומיוני צעציל התורה משיצ להס הקציה אפי' אם אחס נותנים כל מנומכס צעציל התורה צושה הוא לכס ע"י"ש וז"ש ועשו לי מקדש ואעפ"י ישאר להס עוד זכות ומעלה אשר המעלה הזאת יהי' כדאי לשכן בחובס, לא כן האומות כ"א יצנו מקדש לא ישאר להס שום מעלה יותר קלרתי למאד.

כָּבֵל

אשר אני מראה אותך כו' וכן תעשו ופירש"י ידוע וי"ל עוד עש"י ו"ש צהלקת המורה ויעש כן אהרן וצ"ש להגיד שצחו של אהרן ש"ש פ"י אעפ"י שהי' יראה ה' חופפת על פניו וכל גופי' מרתחא מומרא שכינה אעפ"י לאלס עלמו ללקת השמן צהמורה כן י"ל ג"כ ככל אשר אני מראה אותך דהיינו צעת שאני מראה אותך ויס לידע כמה הי' גדול המורה והמורה צעת ההוא וכן תעשו אעפ"י וכמעשה אהרן הכהן וק"ל.

וּנְתַתָּה

אל הארון את העדות אשר א"א ודקדקו מהו השלשון שאומר אשר אהן אליך וי"ל צוה דהנה הקצ"ה הראה למשה דור דור ודורשו

כו' אפי' מה שחלמוד ותיק עתיד לחדש א"כ וי' שחדש חידושי תורה היא משומים והמה דצרי אלקים חיים רמזים ומפורשים בכתוב או צומאור חכ"ל כאשר נקלצ עליו צעשה הנ"ל והנה ידוע מואמורס ז"ל לכל ת"ח נקרא משה ומה שפיר קאמר [צילה ל"ח] וזהו ונתת אל הארון את העדות היינו התורה המונה צה אף אשר אהן אליך אפי' והבן.

וּנְוֹעַדְתִּי

לך שם כו' את כל אשר אלוה אותך אל צנ"י י"ל עש"י הדברים האמורים צבסקוק הקודם וק"ל עוד י"ל עש"י הנאמר צפ' תשא לך רד ואמרו כלום נחתי לך גדולה אלא צעציל ישראל והי' גדולת משה תלוי צישראל וזהו את כל אשר אלוה אותך אל צנ"י פ"י מוסס כבוד ישראל

וּנְתַתָּה

על השלמן לחס פנים לפני חמוד עד"ה אחרי י"א תלכו פ"י שתהי' השכינה ונלפניו ועד"ה כי אשר כלחס אכלתי ושוקי' כו' ופני זענך והבן וזהו ונתת על השלמן לחס ולא תאכל מומנו כל שצעו יען פנים לפני והי' לריך ללכת אחרי אלקים ולא לפניו. או לאידך גיסא צאצרהס נאמר אשר התהלכתי לפניו וע"ד אמרס ז"ל [צרכות י"ז] כל העולם כולו ניזונים צעציל חנינא צני וכו' והו ונתת דייקא על השלמן לחס שיהי' צוכותך והורה לנו הכתוב דע"י וזה יוכל להיות צוכותו וגור אומר פנים לפני חמוד שתהלך לפני באצרהס אצינו ע"ה

עוֹלָל

דהנה אמרו רז"ל הולפה לשלמן אחריס עולם חשך צעדו עוד אמרו רז"ל צומן שצית המקדש הי' קיים כו' עכשו שלחנו של אדם ומכר ועוד אמרו דעל עיונות היום החמוד של צין הערבים הי' ומכר ועל של צילה התש"ש כו' והנה ודאי אופן שיחא שלחנו של אדם ומכר הוא צומן להעני צפנים ומצירות ומקיים ואל ירע לצנך כמו הקרבן שהי' לריך ללכוט והבן וזהו ונתת על השלמן לחס פנים דהיינו שהעני יוכל לשאת פניו צעת שקועד חלך ולא יצוץ מלהסתכל צך ואז נחשב "לפני חמוד כקרבן חמוד.

אָיִר

עש"י ו"ש צה"ק צעת אכילה צעת מלחמה כי מואד מואד לריך האדם להשגיח על אכילתו שיהא צהכסר וצתיקון גדול ושיאכל רק כדי שיוכל לעצור להס"ת וידוע ו"ש צקצר יערות דצס צסס כהאשונים ז"ל כי מה שאירע ליוחקן כה"ג הי' ע"י דצר מאכל ע"י"ש והוא קולס מולץ ארלה וראשו מביע השמירה וזהו ונתת על השלמן לחס [ידוע דצרי רש"י.

או חליות ולחצרים לעשות מהם מנורה דהוא הקומה
 שלימה כי כל פרק ופרק וכל חוליה מורה על איזה
 חכמה וזוהי שרולה לחצרים רולה לעשות מזה כוללות
 שהיא החכמה שהיא כולל כלל החכמות ואעפ"כ
 איש שלמד איזה חכמה והצין דעתו כי חכמה זו
 זולת חכמת החכמה א"ל לעמוד על צור"י ועי"י
 משתדל ללמוד החכמה אשר ע"י החכמה יגמור לו
 חפלו הנה כבר לומד זה חכמה שלא לשמה ושבו
 אפשר לו לצוא לשמה, אכן אף אם צא מזה לשמה
 זרעו הצא אחריו לא ילחיו אם יעשו כמעשיו ורק
 נכפשו זיכה לא כן אם זכה לכל החכמות האלה
 ע"י עסק המורה הקדושה הנה ומתהלך בתומו לדיק
 ואשרי צניו אחריו והנה צצטע מ"שכל פ"י הפקוקים
 חקרינו כו' וראה אם דרך כו' עפ"י אמרם דדוד
 התפלל אל תצוא צמטע כו' כי לא ידק לפיכך
 כו' ומלינו גם להיפוך ומפניך משפטינו יא' וכו'
 עפ"י המדרש דעמנו לפי מעשיו אל יצא חבל אם
 עיניך תחזיקה מ"שמים היינו דאם יערוך ה' מעשיו
 נגד מעשה אחרים צאופן זה ומפניך משפטינו יא'
 כו' עי"ש וצודאי מי שזכה רק מחמת שהוא לדיק
 נגד עכו"ם זרעו אחריו גם הזכות הזה אין צהם
 והצן. וזהו לדעתי פ"י המוקדמה הכל וראה אם דרך
 עולב צי שאינו מהמוצחרים להיציץ מעשי ולדקדק
 צמלות אז עכ"פ יש לי מעט תקוה ונחנו דייקא
 בדרך עולם דלוחי לצדו עדיין יש מוקם לדנו לטוב
 כי מעשיו עכ"פ יפים מומעשה אחר"ע חבל אם וראה
 ועשה בחצניתם אשר אתה וראה צהר שאז היו
 צמדריגה גדולה שאמרו נעשה ונשמע ומצואר צקרא
 צפ"י ואתחנן רק השמר לך ושמור נפשך כו' יוס אשר
 עומדת לפני י"א צחורצ וחקרצון ותעמדות תחת ההר
 כו' וידבר ה' אליכם מתוך האש אליכם דייקא ויגד
 לכם את צריחו כו' והודעתם לצניך ולצני צניך
 ומילא אם צזה האופן תלמוד התוס"ק אז צודאי
 וראה צנים לצניך שגם צני צניך יהיו נקראים צנים
 למקום והמקום יעזרינו לעבוד את ה' צאמת ובלב
 שלם לומען לא נגע לריק ולא נלד לצהלה וזוהי
 לראות צנים וצני צנים עוסקים צחורה וצמלות אמן.
 א"י וראה ועשה בחצניתם אשר אתה וראה צהר
 עפ"י מ"ש לנ"י דהמנורה רומזת על החכמה
 והחכמה [ועיין צמעשה רוקח עה"ת צקונטרס מעשה
 המעשן שהציא צסם הארז"ל רמזים נפלאים] והנה
 אמרו רז"ל למה נמשלה החכמה למים מה מים הולכין
 מוקדם בצדו למקום נמוך אף ד"ת כן אין מתקיימת
 אלא

רש"י לחם חלקיו כמו מאכל חלקיו שכל מאכל נקרא
 לחם] דהיינו שכל מאכל אשר נותנים עה"ש ואחיה
 רולה לחם הימנו לפני תמיד שישם נגד עיניו ה'
 ויצקם רחמים שלא יזיק לו ככ"ל.
 א"י דהנה אמרו רז"ל המלפס לשלחן אחרים כו'
 אך זהו אם הצעה"צ ומתנהג עלמו צרצנות
 אלל השלחן והאורה יושב כגד וכאיש נדהם שאז
 כיבר כי הצעה"צ ומחזיק דעתו שהוא הון ומפרכס
 את העני אז ומילא מאן דאכיל מדללו דיד"י צהית
 לאסתכלי צ"י לא כן אם הצעה"צ ג"כ יושב כעוצר
 אורה אז כיבר כי הצעה"צ יודע כי חלק העני עמו
 והוא רק אפטרופוס על המומן ואינו אומר כוחי
 ועולם ידי כו' רק שניהם מ"חלים לחסד הש"י"ת
 ומצקשים פניו סלה כי לא יה"י להם שום חסד
 אז ודאי אין העולם חסד צעד העני אדרבה צאור
 פני מולך חיים וזהו ונתח על השלחן לחם פני"ס
 חרתי ומשומע דהוא פני הצעה"צ ופני העני וזהו
 כיבר כי לפני תמיד כי אני אל הון ומפרכס לכל
 והם מ"חלים לחסדי וצמילא דורשי ה' לא יחקרו
 כל עוצ והצן.

וראה ועשה בחצניתם אשר אתה וראה צהר
 צמקורה וראה צנים לצניך וראה אם דרך
 עולב צי כו' י"ל דהנה הכתוב הקפיד צמנורה שחלה
 מוקשה שלא יעשה חליות ופרקים ויחצרים אחר"כ
 רק מוקשה אחת והרמז צזה לדעתי דהנה צמדדש
 וכל המפורשים הראשונים ציאורו כי המנורה ורמז
 על אור החכמה וז' נרות"י הוא רמז על צצע חכמות
 מוצא צק"י צין שמועה צסם ר' צחי"י והנה ידוע
 דא"ל לחסד לידע כל החכמה צציוור גמור אם אינו
 צקי צחכמת החכמה כי מי שלא לומד חכמת הניחות
 א"ל לו ללמוד הלכות עריפות על צור"י וכן מי שלא
 לומד חכמת החשצון א"ל לו לידע הלכות מוקוואות
 וידוע מ"ש על הגרסם צ"ל שלא רלה ללמוד שה"י
 ידוע פרק צציר. וכן שאר החכמות אך כל החכמות
 האלו הם שייכים להחכמה חבל ח"ו לומר דהחכמה
 יש לה שייכות ומשועצדת לשאר החכמות ולזה אף
 כי ליה ה' לעשות מנורה עם ז' קנים המורים על
 ז' חכמות אך כ"י אם הוא נעשה מוקשה אחת וכולם
 נעשים מחוצרים צחחילתם לנוף המנורה שרומז על
 החכמה לא כן מי שלומד רק חכמת החשצון או
 שאר חכמות ואחר"כ רולה ע"י להצין צחורה אשר
 לא ראה ולא עמל צה זהו שועה גמור שרולה שחירות
 שפחה את גצירתה ולזה נאסר לעשות מנורה פרק"י

אלא צמי שדעתו שפלה עליו והנה איתא צפ"א
לדעות משה קיצל תורה וקניי ה"יו דהתורה ניתנה
צקיני וגם ע"י משה רבינו שה"י עניו וכל האדם
לרצו על הענוה ע"ין צמדרש שמואל מזה. וזה י"ל
דמזה. לנו התורה גם כאן אשר אתה ונראה צהר
פ"י אתה משה אשר הראית צהר קיני ה"י ע"י
שאתה העניו וכל האדם אשר על פ"ה צהר האופן
וראה ועשה צחצחיתם ללמד גם לישראל שיקניינו
עלום כל האפשרי.

ושמת

את השלחן וחוץ לפרכת ואת המזורה
נכח השלחן על ללע המשכן תיוונה
והשלחן תתן על ללע לפון יל"פ ציחור הענין
צהקדם לפרש הפסוק ונתת על השלחן לחם פנים
לפני חמיד ונראה דהנה הכל"י פ"י הכתוב צפ"י
ושפטים ואל אילי צכ"י לא שלח ידו היינו כיון
שהנצואה שלהם לא היתה מוש אלא יד ה' רק
שהאילי עליהם וון הרוח הקודש של משה ע"כ לא
ה"י כחם כמשה ולא ה"י צמדגתו חעפ"כ ויחזו
את האלקים ויאכלו וישתו פ"י שעכ"פ היו צמדריגה
זאת שקיימו שויתי ה' לנגדי חמיד וזהו ויחזו את
אלקים אף צעיה שאלו ושתו והנה מי שהוא
לנועלה צקודש כמו משה רבינו הוא לריך לנורק
האכילה והשת"י ולא התיר לו להשתמש כלל צלרכי
הנוק וע"כ ה"י הדין והלוי מאלה ה' לשום את
השלחן וחוץ לפרכת כי הפרכת ה"י מצדיל צין
הקודש וצין קודש הקדשים ואין מקום לשלחן לפנים
מן הפרכת ולזה הכתוב לשום את המזורה נוכח
השלחן כי הנה המזורה יורה על חכמת התורה
כמאמר הכתוב כי נר מלוא ותורה אור ונרות"י ז'
כנגד ז' חכמות הכלולים צה כמו שהצחתי לעיל
צסם ר' צח"י ז"ל והשלחן מורה על עשירות כמובא
צכס"י שאומרים שלחן מלכים והנה צכ"י לחמי תורה
כי לפרש מ"ש א"ש כמחנת ידו כצרכת י"א אשר
כתן לך צדרך הלל דהעולם אומרים דע"כ וקמלים
אפני שהעת קשה ודחוקה מאוד אבל מה שלריכין
על שלחנם אינם מקמלין כי"ב ולזה אמר קרא כמחנת
ידו יהא עכ"פ כפי צרכת ה' אלקיך אשר כתן לך
והרי לעמוד אף אתה מקמץ כ"כ וראוי ג"כ שלא
תקמץ גם צמחנת ידך.

ול

נראה לומר קרוב לדרך זה דהצ"צ לריכין
לידע שהרי אין להסת"ה רק מה שכתבו לו
וא"כ אם אתה רואה כי אין לך שהעת קשה והיוקר
מתגבר וצודאי לפי העת והזמן הוא מתאמץ עליו

לעצור ולעמוד לפיו יותר מנחו ואעפ"כ אין מקפיק
א"כ מה יעשה זה שמזונותיו קלוצין ולזה לריך
לעשות צדעה וצהשכל עפ"י הצרכה אשר כתן לו
ה' להוסיף על מחנת ידו להחזיק ידי הסת"ה והיינו
ואת המזורה היינו הסת"ה אשר אתה לריך להחזיקו
נוכח השלחן — [ולו צנו כל"פ צזה הקרא גם
אתה תתן צידינו וכו' כי מומנו נקח לעצור את ה'
דהנה העולם אומרים שדי להם אם יספיקו שצר
רעצון צחיתם צעתם הללו ומה להם עוד להחזיק
ידי עיבדי השם והמלמד חוקי חיים כדי שידעו
לעשות רצונו רלון הסת"ה והנה צומן לאת ישראל
מואלרים ה"ה לישראל כסף והצ ומוקנה צזה כי
ילאו צרכו גדול וגם וצהמחם לא יועיעו כי לא
מת מוקניהם. גם אחד וא"כ יש לתמוה למה צקשו
מפרעה שיתן עוד הוא להם אלא שאמרו לפרעה
כי מומנו פ"י ממה שאתה תתן צידינו נקח לעיבדי
השם כי מה שהאילי ה' לנו הוא ולצנינו והמ"י
ה"א צ"י צ] — ולזה והשלחן תתן על ללע לפון
כי תתן צפתר יכפה אף עפ"י מ"ש לעיל הפסוק
פנים לפני חמיד כי לריך לעשות צדקה צאופן
שלא יתצ"ש העני ואל יהא העני צכלל המלצה
לשלחן אחרים וכו' אלא אדרבה כמאמר ר"א [חולין
ו"ה] אחייקורי הוא דמחזיקו צי שאתה מלפה על
העני וזהו על ללע לפון וק"ל.

סליק פ' תרומה.

פרשת תצוה

ואתה תלוא את צכ"י צמדקש תחמומא ילמדנו
רצינו קטן לכמה כימול כך שנו רצונותיו
קטן כימול לשמונה כמו שוול אצרהם את ילחק צנו
והוא פליאה ואמרת"י צ"ה לפרש כי ידוע דהלדקים
נולדים למקועעים וראיתי צחצואה שור העעם ונשים
שהקצ"ה ומחאה כי עד מהרה יצוא הלדיק לזה
העולם ויאיר צלדקתו תצל ומולאה וידוע דגם ילחק
נולד למקועעים [והנה צגמרא דצנת צפרק צוה
מדליקין דף כ"ב ע"צ אמר ר"ה הרגיל צנר הוין ל"י
צנים ח"ה ופרש"י דכתב כי נר מלוא ותורה אור
ע"י נר מלוא דצנת ומנוכה צא אור תורה ועי"ש
צגמרא מעצודא דמייחתי הסם מרי אצין ומרי שיוצי
כו' היוולא לנו משה כי שצר הדלקת נרות הוא
מועיל להוליד צנים לדיקים והנה הצעה"ט כי תלוא
צג"י כשים ליה רמז להדלקת הנר לכשים צצנת

נפש תצוה טובה עא

לצקיאס מאל צחכמת הללו ואין דוגמתם אך עתה אחרי ראיתי כי תמונתך מכוונת אל הליור אשר הביא הלייר לא יותר כי נשמה רק אמרתי כי חכמי בגדו כי ובי חכמי אליל הם וחכמת מה להם והם חוכלי שולחני ויתעוני מאל צהצחיס. ויען משה איש אלקים ויאמר לא כן. גם הלייר גם חכמיו כפלאים הם צידיעתם וחכמותם חלום דע לך כי לולי הייתי צטצע צאמת כפי שמועת מומדותי לא טוב חכמי ויצול עץ יצם. כי גם מומנו נמנעו ונחשכו כל החקרונות הנמלא צהצחיס. ולא הכי צעצור זה אחי יקר צעיני אלקים ואדם. אמנם כן ידידי לא אצוץ לומר לך כי כל החקרונות אשר שפטו עלי חכמיו כולם קשורים כי צטצע ואפשר עוד יותר מאשר שפטו חכמיו ואני צכח אמין הכה התחזקתי ורדיתי וכצחתי אותם עד אשר קניתי לי הפוכס לטצע שני ולכן וצעצור זה יקרתי והתכצדתי צשמים מומעל וצארץ מוחת עכ"ל

ולפי יש ללמוד מועשה רבינו עה"ש איך האדם יוכל לשנות עצמו [ואפשר לזה ה"י משה עניו וכל האדם כיון שראה שנצרא צמוצ כזה] וצפרע האיש אשר לא נולד צמוצ כוונה מועלות עוצות ישיג יותר אם יתאמן צכל כחו ללחום עם ילדו ולהתחזק עליו וזהו כוונת הכהוצ יאחה חלום את צכ"י שאחה חוכל להדריכם לטווצה ויקחו אליו היינו שילמדו מומך ככ"ל שומן זית זך שזה מורה עה"ת כי הש"י אמר צרחתי יל"ה צרחתי חצלין וע"י הסורה יכולין להתחזק על היל"ה רק לריך כחית למאור ע"ד הסכת ושומע ישראל ולהעלות נר חומיד דהיינו לעסוק צמלות צחדירא ע"ד נר מלום וחורה אור וזהו כחית למאור ליגע עליו צחורה ולהעלות כ"ר חומיד כי מלום רק צעידן דעסיק צה כ"י לזאת לריך האדם לעסוק חומיד צחורה וצמלות ואז יעלה מועלה מועלה

א"י ואחה חלום את צכ"י וכו' תמוה כל המפורשים אמאי לא הזכיר משה בזה הסדר א"י צצעה"ע העעם מוסם שאמר מוחי כל מוספרך וכו' וזהו עוד יותר חומי וכי מוסם שהפקיר עלמו למיתה צצציל ישראל צעצור זה יגרע שמו אדרצה צצכות שהליל כל ישראל ה"י לריך לזכרו. כ"ל לתת טעם לשצח צצצר זה צ"ה דהנה הש"ך עה"ת כי דהש"י נחם למושה צלשון ויקחו אליו שאמר לו כסם שכתצ צו ויקחו לי תרומה צפי ללעיל עכ"ל ולריך פידוש לפידוש. ע"כ כ"ל דהנה הצעה"ע

חוצה ע"כ וצזה יצוא המדרש לכונן כיון שרמו הכחוצ כאן צחצית חלום הדלקת נרות לשצח והשכר ידוע כי ילדי צנים לדיקים נולדים למקצועים וזהו ששאלו כאן קטן לכונה ניוול והכוונה חיטוק כזה שכולד למקצועין לכונה ניוול כי אולי מה שצאמר וציום השומיני ניוול הוא רק לנולד לתשעה [ולזה דיין קטן] לזה שפיר אמר כך שנו רצוחינו אף קטן כזה ניוול לשמונה שצאמר ויוול אצרהם את ילחך צנו אף שכולד למקצועין והצן

א"י ויקחו אליו וגו' עפ"י המועשה שהוצא צם תפארת ישראל על המעשיות [ומהמחשבות] ללמוד מוחב ויסקר וי"ש לזאת אליהם לפני הקורא כולם] שכתהוליא משרעה"ש את ישראל מומלרים שמועו עמים ירגזון וגו' ויתמוהו מאלד על זה האיש משה כי על ידו נעשו כל התפללות והצצורות ולכן התעורר מלך ערצי א"י וישלח לייך וצחר ללייר לו תמונת המנהיג הגדול הזה ולהצילו אליו וילך הלייר וילייר את תמונתו ויצאהו לפני המלך וישלח שוב המלך ויצא ויאסף יחדו כל חכמי מרשים אשר לו וישאל להם לשפטו ע"פ פרכין פניו של משה כפי המלייר לדעת חכונת טצעו ומודותיו וצמה כחו גדול. וישיצו כל החכמים יחדו אל המלך ואמרו אם נשפטו על פי ליור קלסחר פכיו של האיש הזה מופורסים לגדול כאמר לדווינו כי הוא לא שצאמר צו כ"י עו"צ הו"א אדרצה צגלות ומחדת המומון וצצחירות הלצ וצכל חקרונות שצעולם שייגנו כפס אדם המועלה. ויקאוף המלך מאל ויאמר מה זה הכי התעללו צי הלא צכל אלה שמועתי מכל עצר ופיכה צהיפוך מזה האיש הגדול. ויחרדו האלפים מאל. וישיצו את המלך צשפל קול חחיכה ויתכללו את עלומם הלייר והחכמים כל אחד צחקרון ידיעת חצירו הלייר אמר אחי ילרתיו כהוגן והחכמים שנו צידיעתם והחכמים גללו כל החקרין על הלייר שלא לייך תמונת משה כהוגן. והמלך מוחמת שנכסף לדעת מי משיכה ילדך קצע צעלמו צרכצו ופרשיו עם החולקים ויצאו אל חוך מוחה ישראל וצצואו וישא עיניו וירא את משה איש אלקים מרחוק וימהר ויקח את הלייר מוחך חלנו ויצנו והנהו כחמונתו וכללמו כאשר ליינו הלייר. ויפג לצו ויפלא ויתמוה עד מאוד וילך ויצא צעלמו אל אהל איש אלקים ויכרע וישתחוה לאפיו ויסקר לו כל הדצרים אשר עשה. ויאמר אליו עוד צי אדני איש אלהים. הנה קודם ראיתי פניך פני אלקים אמרתי אך אולי הלייר שנה צמלכחו לצעצור שחכמיי מופורקמים

ה' או וידבר ה' וכו' כי מעתה ואלה תלוה וכו' ככ"ל והבן. ודבר זה חדשתי ואמנתי לפני החברה פועלי לדק דקהילתנו בצעודה זו אשר תרח"ס לפיק לכבוד משה רבינו ז"ע.

חודש ה"א"ב"ב

ואתה הקרב אליך איתא במדרש הה"ד לילא תורתך שעשועי אז אצדתי צעניי כשאמר לו הקצ"ה ואתה הקרב אליך הרע לו אמר לו הקצ"ה תורה שלי היתה ונחת"י לך והוא כולה חקשה כ"ל לצאר עפ"י מה שבי הגאון הספלאה ז"ל לפרש פסוק צקהלת מחוקה שנת העובד וכו' הכונה דלאיש העובד אפי' עבודה הספק מאלד הי' מחוקה לו כיון שכבר הרגיל צו ודימה צנפשו כי א"א לו להתפרנס צאופן אחר אזל מפני שרואה כי יש אנשים שאינם עובדים כלל ואעפ"כ מחנכים מנוב הארץ ע"כ יש לו קנאה ונעשה עבודתו אללו עבודה גדולה וזהו והשבע לעשיר אינו מוכח להעובד לישן. — [ושמעתי לפרש צדק זה מ"ש אהרן למשה על הראשונים אנו מלמערים ואתה צא להוסיף עליהן דקשה מה הי' לו לער גדול כי כ"כ לאהרן הלוא שצט לוי לא היו עובדים ולהכיל יאמר כי כבר היו צנ"י מורגלים צעזודת הספק צמלרים והיו דומים צנפסם כי א"א לחיות צלתי צעזודה חקשה אך לאשר ראו כי שצט לוי אשר גם המה מצנ"י ואעפ"כ חפשים הם מן העבודה זה הלך להם מאלד וכל מה שראו יותר אנשים חפשי הי' להם לער יותר. וז"ש על הראשונים אנו מלמערים כי המה חפשים ואתה צא להוסיף עליהן ויהי לצנ"י העבודה עוד לער יותר [ועיין מה שבי הרב הגאון מו"ה שלמה גיפ ז"ל צהסידור אשר הדפיס צעיר מלוכה ווינן לפרש המענה כל המוקיים את החורה מעוני קופה לקיימה מעושר צהקדם עוד דצרי הרב וכו' אפוקי יהודא צל עי"ש ועד"ז י"ל ג"כ כוונת הכתוב כי לולא תורתך שעשועי היינו אס לא הייתי נותן אל לצי כי כל העיקר שהעציע הש"יית מדת הקנאה צאדם לצל יסתפק צמה שיש לו היא העיקר למען שילמוד ק"ו עוד יותר ויותר ציראת הי' אשר אז הוא צאמת עשיר צממון ואין מוקנא רק ציראת הי' כל היום ולולי זאת אז ח"ו אצדתי צעניי וכאמנם ז"ל אין אדם מת וחלי תאורו צידו וק"ל. — והנה יקשה מאוד על משה האיד יתכן שיקנא לצולתו ואי מן המדות הגרועות הוא קנאה

הצעה"ט צפ' יתרו כתב וישמע יתרו וכו' את כל אשר עשה חלקים למשה וכו' למה אמר חלקים פ"י אשר עשה הקצ"ה למשה חלקים עכ"ל, והנה יש להבין מחילה זכות משה רבינו להקרא חלקים י"ל צפשיעות דצרי רש"י צפ' יתרו אכני הי' חלקיך אשר הולאתיך מוא"ל וכו' פירש"י כדאי הוא הולאה זו שתהיו משועבדים לי כמלא דע"י ההילאה זכה הקצ"ה צישראל והנה צגמורא ונגילה אמר ר"ח צ"ח א"ר ק"ו ומה מעצדות למרות אומרים צירה ממות לחיים לא כש"כ א"כ משה שהליל את כל ישראל ממות לחיים צתפילתו לא כש"כ שיקרא חלקים כי הוא ק"ו הדצרים והבן. וצוה יש לפרש הפסוק ואת הצרכה אשר צרך משה איש חלקים פ"י הכתוב מודיע לנו מחילה זכות משה ונחצרך להקרא חלקים אעפ"י שהי' רק איש ואמר הכתוב הטעם את צנ"י לפני פ"י מה שרלה הי' לעשות לפני ישראל כאמור ועתה הכינה לי וכו' מותו הספיק הוא עלמו למיתה תחתיהם וצוה הליל אותם וע"כ זכה ונחצרך להקרא חלקים. ומעתה נבין אס משה רבינו זכה צאמת לשם חלקים אחר המעשה הכ"ל הלוא אין לקרוא אותו צסם משה כי לגנאי הוא חסוד וע"כ לא נזכר שמו משה צכל פ' תלוה אשר הייתה סמוך ונראה לשמך עלמו צסציל ישראל. ומעתה איתא כנים ואמתיים דצרי הצעה"ט לפי דצרי הכ"ל שלא הזכיר משה צזה הקדר משום שאמר מחני נא מוספרך ומסר עלמו למיתה על ישראל ומחילא ראוי לו שם חלקים כהק"ו ממיתה לחיים לא כש"כ ומחילא הוא זכות גדול למשה שלא נזכר שם משה והוא לטיצותא ומחילא יוצן גם דצרי הש"ך שנחס הי' אותו ואמר לו צלשון ויקחו אליך כמו שכתוב צפ' תרומה ויקחו לי כי הי' צצחית חלקים והבן.

ומעתה יצא הסכת הכתוב צזה האופן ואתה תלוה את צנ"י ר"ל מעתה אתה תלוה על צנ"י ויקחו אליך שהצנ"י יקחו אליך כי ממיתה לחיים לא כש"כ ככ"ל "שעון" "זית" "זך" ר"ח שדי צג"י והבן כחית מפני סכחית עלמך צסצילס צמה שאמרת מחני נא מוספרך למאלד צזה זכית להאיר להעלות נר חמיר צמה שלא יזכר שמו משה צזה הקדר צזה ידע כל העולם שלא הי' ראוי לך להקרא אז צסם משה. ומחילא יוצן גם קושיות המפורשים למה לא מתחיל קדרה זו ויאמר

כל זה לגבי כל העולם אבל משה באמת שמוע כל החורה וקיצלה ופי הגזורה אל"כ באמת בעלה אללו לפי"ז הצחירה ואל"כ לגבי דמשה אין זה כי"כ מדריגה גדולה וז"ש תורה שלי היתה ונחת"י לך בלא קרסור והבן כי לקרר באתי.

דָּרָךְ ג' לפרט המדרש הכל"ע עפ"י שאתא צפ"י כל"י פי" הכחוצ ואח"ה הקרצ אליך וכו' הכוונה אעפ"י שאתאן אינו ראוי מלד עלמו לאותו גדולה ופי"ז צפציל שאתא התפללת עליו ע"כ קרצ אותו וחתך צפ"י שהם נפסלו ואלותו היום ולהלכה דהיינו הצבורים אבל אתאן קרצ אותו אליך עיי"ש ביומא ציבור. וכל"ז דהו"ה שערע לו שהבין ומואמר הש"י"ת אשר צפצילו הוא וקצב לאתאן ובאמת וועולם לא עלה על דעת משה לעצור את ה' עיי"ז לקצב פרס וכמשה"כ ולאחנן אל ה' ועיי"ש פירש"י שאתא"י שיש להלדיקים ופי"ז אינם וצקשים אל"ה ופי"ז ע"כ הרע למושה מאד על שאמר הקצ"ה ואח"ה הקרצ אליך וכל"ז. וזה שהשיב לו הקצ"ה תורה שלי היתה ונחת"י לך ויוצן עפ"י מאי דמלינו שהליץ משה אחר ונעשה העגל לי לוי"ה ולא להם כו' וזה י"ש לפרט ופי"ז וציוס פקדי ופקדתי עליהם דהנה מלינו צמחלות קרצ שאמרנו כי כל העדה כלס קדושים ופירש"י כלנו שמוענו צפ"י אכני ולא יח"י לך אל"כ שוב הם צמחוס צמרדס שהודו ואמרנו כי גס להם כיתא החורה ולא למושה בלבד אל"כ שוב חייבים פרעניות על המעשה שעשו וצפ"י קרצ פרשתי בזה ציבור דברי המדרש וזה ראה קרצ לחלוק על משה פי"ז פרה אדומה ראה יעו"ש ואל"כ י"ל דכוונת הכחוצ ואח"ה היינו לפי"ז וזה שהמלל על ישראל באמרך לי לוי"ה ולא להם אל"כ שוב לא חטאו ישראל כלל צמחוס העגל אל"כ הקרצ אליך את אתאן אחיך לקדשו לכהנו לי ואין אחי עושה דבר זה בזכותך לחול לאתאן כי וועולם לא חטאו כי לא להם אחרתי כי רק לך וזה שהשיב לו הש"י"ת לא כמו שאתא קוצר שמה שאמרתי לך ואח"ה הקרצ אליך שכוונה כי בזכותך אחי מוחל לאתאן וזה אין שום לך יען כי וועולם לא עזבת עיי"ז לקצב פרס כי אם כך הכוונה צמה שאמרתי לך ואח"ה היינו לפי"ז וזה שאמרתי אתאן כי לי לוי"ה ולא להם אל"כ החורה שה"י לי לא נחת"י כ"א לך אל"כ מוילא לא ה"י כאן חטא כלל צמגל על כן הקרצ אליך את אתאן אחיך.

והנה

הקנאה רק י"ל דודאי קנאה משה ה"י ע"ד הכל"כ שקנא לאתאן כדי שמוענו יקח לעצור את ה' צק"י הכל"כ האיד ראוי וכיון לקנא צחורה ה' ויראחו זע"ז שהשיב לו הש"י"ת כי הוא אינו לריך למדת הקנאה כי כל עיקר הקנאה הוא רק לעוצה ותיקון לעשות רצון הש"י"ת כמו שחצירו עושה אבל זאת אין שייך צמשה כי לא נחנה החורה לאיש אחר מ"ד הקצ"ה ואל"כ לא ה"י גדול צדור יותר מונו. **באופן** אחר כ"ל לצאר עפ"י שאתא"י ציוני צחורתי צהיותי שואב ויס חיים ופי"ז אדמו"ר הגאון הקדוש צעל אל"ה זל"ל צהקדס עפ"י ופי"ז צסס הגאון הלדיק מו"ה ילחק לובלינער זל"ל לפרט הפסוק וזה יפית ומה נעמה אהבה צמענוגים הכוונה דהנה המוחענה שה"י לצבו שלס עם ה' ויראחו אין זה. עצורה גדולה כ"כ כיון שהתעניית צעלמו ותיש כחו ומלער נפשו ומילא נפסק מונו היל"ר ואין זה עוצר ה' צכל ילדיו לא כן האיש אשר אובל וסורה ומעדן נפשו למאוד ואעפ"י אין מעורב צו שום תאור יל"ר ואין בזכותו רק לשמים למען יוכל לעצור את הש"י"ת וזה העצורה הקשה בלין למעלה היינו וזהו וזה יפית ומה נעמה אהבה צמענוגים היינו לאהוב את ה' וחתך תענוגים ודפח"ח ופי"ז. והנה ג"כ לזה הש"י"ת לאתאן לעשות לו צגדי קודש לכבוד ולתפארת וצודאי אין כוונת הש"י"ת ה"י למען יתגלה אתאן צהם ח"ו כי ה' מלך גאות לצס ואין ראוי לשמש צשרציעו של מלך זולתו וצפרטו לכהנים עצדי ומשרתי ה' גלחמה ה"י זאת עצורה נפלאה וגדולה למאוד הוא צדבר שהגוף גהנה ג"כ מונו לצל ירגיש האדם שום הנאה רק יח"י כל כוונתיו לפי"ז ה' ולכבוד שמו הגדול יתצרך ובאמת דואת הרע למושה כי אחר צנפשו לזאת נלעוה רק אתאן צמורה זו לפי שרק אתאן יוכל לעצור את ה' צעצורה נפלאה הלז אבל הוא אינו יכול לעצור לצוראו באופן זה ולזה ה"י תשובת הש"י"ת אליו תורה שלי היתה וכו' ויתצאר עפ"י שאתא"י שהקשו האפורשים למה רק אכני ולא יח"י לך שמוענו ופי"ז הגזורה צעלמו וכו' דאלו שמוענו כל החורה כולה ופי"ז הש"י"ת לא ה"י צחירה צ"ד האדם להטות יותר מדרכי ה' ואם אין צחירה רק ההכרח לעצור את ה' אל"ה אין צדין לקצב שבר על המלות [וצענין כזה שמועתי מפי הרצ המופלג מו"ה יעקב צבי זל"ל חתן אדמו"ר זל"ל ומרגיענין לפרט הפסוק אם יוספים אהבתו לשמוע את קול י"א ומחתו היינו ציטול הצחירה והבן] אכן

שחל לו הי' צעציל שנחן לו החירה ככל חל חלו לא ניתן רשות לפלפל שוב ליתא לכל הכ"ל וה"ש לולא תורתך פ"י שאמרת לי תורה שלי היתה כו' והו' תורתך ושעשועי ומווילא עתה שניחנה על הארץ לא צמחים הוא ע"כ הרהצתי צנפשי לוור לי לית וכנ"ל אז פ"י צאס לא היית נחן לי את התורה הצדתי ח"ו צעניי צוה שעניתי ואמרת לי לפיך והפוך זה והצנן. **שתי** כחפות חוצרת יהי' לו אל שני קלוטיו וחצר כ"ל בדרך ווסר למוצ עפ"יו ששונעתי

צסס לדיק אחד ויה שחמור השצעים כי לולא התוהמהנו כי עתה שצנו זה פעמים דהנה חעפ"י שצכל עת וצכל רגע יכול האדם לחזור צתצוה שלימה ולשפוך שיחו שיקצלו הש"ת וי"ו נכון וראוי יותר ע"ז צר"ח אלול וצט"ת כמו שדרשו עה"פ דרשו ה' צהמלאו קראוהו צהיותו קרוב כידוע לכל ואם הזדון לאיש אשר גם אז לא הקיץ ונשכחו והימים הללו חלפו והלכו להם והוא עמוד על וקומו וי"ו לא ידח ויוטו נדח ורחויו על כל וועשו לזאת יוכל עוד האדם לקרצ עליו להש"ת צאדר וצפרט צאדר שני כשהשנה וועוצרת אז וועוצרת גם לו ומוכסר לתצוה כמו אלול והו' הכוונה כי לול"א [הוא אחריות ה"ל] התוהמהנו ר"ל שלא עשינו אז תצוה שלימה כי עתה שצנו ז"ה פעמיים חעפ"כ יש תקנה להשיצ צמוד אדר דהוא חודש י"צ צג"י זה וצפרט פעמים שיש עוד אדר שני ודפח"ח וש"י. והנה ר"א ור"י וחולקין ותי היתה צריאה העולם ואין נקטינן כחריהו למנות החדשים כדעת ר"י ולמנות השנים כדעת ר"א מולא וזה שיש לנו שני קלוות צשנה ור"א ולר"י והוא אלול ואדר והצנן והוא כמו שיש להאדם שתי כחפות כן גם יש להשנה שתי כחפות והו' שמרנו לנו הכחצו שתי כחפות דהוא ומוצ על החדש אלול ואדר חצרות פי הנה ומוצרים יהי' לו אל פ"י כמו שהעת ומוצש אלול ווכן ומוכסר לתצוה כמו כן חודש אדר ומוכסר ג"כ והוא נחשצ כאלול והו' ל"א אלול אחריות אלול ע"כ שני קלוותי הכוונה ע"כ יש להשנה צ' קלוות וחצר כדי שחוכל להתחצר להש"ת צמודש אדר כמו אלול וה' יעסר לצצנו לעצדו צאמח ולשוב צתצוה שלימה.

חודש ה"א ב"י

ושמת את שתי האצנים על כחפות האדם אצני זכרון לצנ"י ונשא אהרן את שמוות לפני

והנה להכ"ל צאמח הסכים הקצ"ה עם ושה כאומו לו לית ולא להם והוא כפלא ח"כ וועיקר וואי ס"ד קצ"ה להעניס על חמא העגל הלא רק לנשה לזה ולא להם ואי ושה לכלל לזה ולכל ח"א חור חכני י"א והעעס ומוצר צוודרשים וצוופרטי התורה לזה חור צלשון יחיד ח"כ שוב יוגר יש להפליא ח"כ למה הסכים עם ושה אם לפי האמח חינו כוואמו של ושה אך יש למווד וועעשה המוצא צגורא צצ"ו דחור עכנאי ח"כ כי צת קול צא מן השונים וכותלי ציהו"ד הוכיחו כר"א וי"ו כידורו וצרכורו ולא עשו כדצרו כאמור לא צמחים היא וכוונת כותן התורה הי' צתחילה כאשר יכנימו הרוב צפירושם עהית כן יהי' וכן יקום ועיין דצנן חור ויה שהציר הרצ הגלון ר"ש ג"פ ז"ל צפירשו להקידור צכוונת הצרכה ונחן לנו את חורתי צסס הגלון ווער"ה זללה"ה והכוונה כנ"ל כיון שהחורה רתנה לנו ויש כח ציד החכמים אם כלס הסכינו צדצר ואחר רוב החקירה כי נראה להם שהדין וועהס ח"כ אם ושה למוד כוונת הכחצו חכני י"א הכוונה שרק לו כאמור ולא להם והוא הי' כללות ישראל ח"כ כיון שניתן לו התורה שוב לא צמחים הוא ע"כ ונחל להם הקצ"ה חמא העגל רק שלא יהא חרתי דקחני חעדדי ע"כ חור הקצ"ה וציוס פקדי ופקדתי וזה שהשיצ הקצ"ה תורה שלי היתה ונחת"י לך וכיון שנחת"י לך ואחש וופרש כי רק לך אמרתי ולא להם הדין כמוד ח"כ כי כוונת הש"ת לא הי' כן. **וזה** כ"ל כוונת אמור כי פלפל התורה נימנה לנשה והוא נחנה לישראל צציוה עין דהנה צאמח הקצ"ה חור חכני י"א והכוונה כי לכל יחיד ויחיד חור הש"ת רק ושה פלפל על זה הפירוש ואמור כי יש לפרש וי"ש חכני י"א היינו לי חורתי ולא להם וח"כ כיון שהסכים הקצ"ה עמו עי"ז נודע לו כי יש לו כח לפלפל צתורה ולא צמחים הוא וכאשר יכנימו הרוב המוצקים צאמח כוונת התורה כן יכנים וועהס הקצ"ה והכל הי' צצציל מוצת עיני לישראל ולא רלה לראות ח"ו צהשחתס ע"כ פלפל צפירוש הכחצו לאמור כי לדעתי הי' הכוונה צמ"ש חכני כי רק לי לית ולא להם.

והנה לדעתי יקרא צאמח שעשועי דאורייתא הפלפול כי זולת הפלפול אין כאן שעשועים וכמוצור צקה"ק וציה"ק וזה מוצן ציאר דצרי המודש שדרש ע"פ ואחש הקרצ חליך דרשה הכ"ל כי כל הכ"ל ונה שצצחר אהרן והקצ"ה חור לנשה

ולתפארת. והנה להצין המנהג ישראל אשר כונה משנים בגדיהם צפורים יש שמדמין עלמו לנכרים ויש שלוצסים בגדי הוד והדר בגדי חסידים ורצנים ודאי המנהג יקורו צקודש וי"ל דכל זה לעורר חיצותן לפני המוקד עפ"י ויש צם' אהל יעקב סוף שגלה על המדרש למה אמר משה ליהושע דחוקא לא הלחם בעמלק אמר לו זקינד אמר את חלקים אני ירא ובזה כתיב ולא ירא חלקים יצא צ"צ שאמר את חלקים אני ירא ויפרע בו עיי"ש דבריו כי נעמו והעולה ויש דישכחל אף אם מדמה ומחפש עלמו כנכרי עוד יראת חלקים חופף על פניו. והנה מלינו באחסורוש הסיפוד שהתחפש עלמו דמות כה"ג ולצט בגדי כה"ג וזה היי הקטרוג עליו ומחלבי הרחמים כלום הקריצ לפניך בו הרי לא עשה רק מה שלצט עלמו בגדי כה"ג אצל זי"ל לא עשה שום מעשה שלריך הכה"ג לעשות אדרבה צעת הזאת למה להצ"א את ופתי לפניו ערווה ע"כ לעורר אהבת ישראל אל היי ומחשין עליון דמוות נכרים ואעפ"י לא יגעו בלוצסיהם לעשות כמעשיהם רק יראת היי חופפת על פניהם וכמו כן אם יחפש אדם עלמו דמות לא אדם כשר לא ישחית דרכו בודאי אז ח"ו וזוה נכרין את עוצר חלקים לאשר לא עצדו וממילא יש להושיך גם שאר הפסוקים על זה הדרך וקדשת אותם ובהנה לי ועשה להם ומכני צד לכסות צער ערוה בו ולא ישאו עון חקת עולם בו שלא יעשו ח"ו באחסורוש והצן

וכבר אהרן על קרנותיו אחת צשנה בו אחת צשנה יכפר עליו לדורתיכם ועיין צג' שצונוה דף ח' צרש"י ד"ה א"ק אחת צשנה וצחוקי שם ד"ה כפרה זו בו וי"ל עוד דדרך למות דלונה וקדים הקרא צרישא וכפר לאחת צשנה וצקיפא דקרא אחת צשנה יכפר כתיב עפ"י וואי ששמועתי לפירש מה שאנו מתפללין והקר שטן מלפנינו ומאחרינו הכוונה בצפורים אובלין ושותין ושומחין שמוחת פורים וממעטין בלימוד והשטן מקטרג ע"ז לאמר לאחר כונה ניסים ונפלאות שעשית מעולם צמודה הזה ויכלולו נומות לחיים לא די להם מה שמועטין צוים זה בלימוד חלל עוד משתכרין ומפלגין על פניהם עד דלא ידעו צין א"ה לצ"מ והקצ"ה משיצו על עשה זאת מדוע לא ראית הלוס וכדי אשר היי להם יום חתומל וכן צעיה"כ השטן מקטרג ראה עומך אשר נחומים וחר דצין והוא אובלין ושומים ועל זה משיצו הקצ"ה ראה מעשיהם לומר וזהו והקר שטן מלפנינו

לפני היי על שתי כחציו לזכרון ולכאורה נראה כפסל לשון וי"ל צוה עפ"י הכתוב צלילה ההוא בו ויאמר להצ"א את ס' הזכרונות בו וימלא כתוב אשר הגיד מרדכי בו וצמגילה דף ע"ו דרשו על נדרה שנת הוולך נדרה שנת וכלו של עולם וכי צקו"י שראוי להצין לפי"ז וואי זכות היי צוה לישראל צוה שנמלא כתוב שהגיד מרדכי על צו"ת שרלו שלגל יד צמולך אחשורוש עיי"ש ולפענ"ד יוצן עפ"י הכתוב ושהצב לרעך כמוך אני היי וכבר כי צוה הן צוקומו ושלא צוקומו עיי"ש והנה אף כאן הראו חיצותן ואהצתן זה לזה כי מרדכי לא הגיד לאחסורוש כי ראה שיעיב אחשורוש לאסתר עבור זה אצל אסתר לאשר כל ומוחטה היי לטווח מרדכי אמרה היא צסם מרדכי וכבר הצטיה השי"ת כי אם יעשו כן אז הוא היי [שם הרחמים] ע"כ ריחם היי על עונו. והנה השלח"ק הקשה וואי ענינה דהך קרא וזכרתי את צריתי יעקב בו צהתוכחה ותיי כי גם זה יירוש להם עונש לאשר הם זרע קודש ומחלצתם וא"ך נהפכו לנשחית עכ"ל א"כ אם ישא אהרן את שמוותם צהתפות האשוד ח"ו תוכל ללמוות מזה רעה ח"ו לישראל אך הלא הנושא את האשוד הוא אהרן הבהן האוהב שנים ורודף שנים ומקרבן לחירה ומויילא יהיו נכרים לכל עוב ע"כ אמר הכתוב ושונת את שתי האצנים על כתפות האשד [שהיי חקוק צהם שמוות השצטים] ואעפ"י אצני זכרון לצני לטווח והטעם מפני ונשא אהרן את שמוותם לפני היי שם הרחמים וגם הנושא הוא אהרן שהיי ואלא רחמים ע"כ על שתי כחציו לזכרון לטווח.

ועשית את וועיל האשד כליל תכלת י"ל הכוונה עפ"י שכתבו חכמי הווסקר שאין דציצור רק וולוה או איקור ואין דבר הרשות ובהקדם דברי סקו"י ע"ש אם מוצע היהודים מרדכי עיין שם היטב כי מחוקים מדצט א"כ אין לדבר רק דברי תכלית והוועיל היי מחבר על לה"ר כידוע ע"כ אמר הכתוב והי פי ראשו צהיכו כי שומר פיו ולשונה שומר מלכת נפשו אצל מעשה האורג [הכוונה לחורה המכונה לזה] כפי תחרא יי"ל לו לא יקרע ע"ד אמרם עה"פ האומנם אלס בו יכול אף לדי"ת כן ת"ל דק תדצרון יכן גם הסיקון והמקפד לה"ר שיעסקו צחורה.

ושבצת הכוונה שם בו ומוצעות תעשה להם לכבוד ולתפארת והלצתה בו עד סוף הפרשה וצמגילה למדו ומלאן שלצט אחשורוש צגדי כהונה כאמר כאן תפארת גדולתו וכאמר להלן לכבוד

לא הי' הגזירה בשנת העיצור עכ"פ למה נאמר
צמילה שנאמרה ברוה"ק היא חודש אדר וע"כ נקרא
צמחות הי' כן.

נראה לירא' גדולה לדברי הגהות התשצ"ן והרי
מפרי"ש לעשות שמחת פורים ושמחה ושמחה
אף בחדר ראשון לפי מ"ש צי"ד מה שאמרה אסתר
ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלשים יום
שמחה בעלמה כי זה שלשים יום לא נקראה אל
המלך אבל לזה עליה הי' דוי מה שנקראה אל אף
כי הי' באונס ותלחה כל המקרה מעשה דהמון
ואחשורוש בזה שנקראה זה שלשים יום ונצטלה
מאת המלך וזה אמרה צי"ד ציטון וכיון דאדר חסר
א"כ שלשים יום ונקודת הי' ציטון י"ג אדר ולא צדא'י
הוי שנה פשוטה לדברי הירושלמי ששנת הכס הי'
מעוברת.

נ"ל דרך הללה מ"ש חז"ל צמילה חייב אינש
לצקו צפורי עד דלא ידע צין א"ה לצ"מ
עפ"י מ"ש היע"ד לפרש מ"ש דלא ידע דצו' בחדר
ות וצו' בחדר כולד כו' דמרכי שלח לא"י שלוחים
לצ"ד הגדול לעבר את השנה כי הי' ירא מאלד'ימזל
דגיס שכל הגדול ומחזירו צולע את הקטן ומנו
ולזאת לאשר הוא צעלמו לא הי' ראשי לעבר השנה
כי נשאלו צא"י יותר גדולים ומנו הלך לשלוח להם
לעבר כדאי שיהי' אדר צחודש דלאחריו ולא אין שום
מזל אשר יורה ח"ו לרעה וא"כ אדר חמון צין צשנה
פשוטה וצין צשנה מעוברת אבל צרוך מרכי כולל לומר
צשנה מעוברת דזה הי' מחמתו ששלח לעבר השנה
אבל צשנה פשוטה הוא רק מחקדי הי' שישראל אין
המזל שילע עליהם והי' שומרים ומליכס וא"כ הו"א
שאז אין החיוב צשמה ולזה אמרו צלחות לשום
חייב אינש לצקו היינו אפי' צשנה פשוטה עד
דלא ידע צין אדר חמון לצרוך מרכי וכנ"ל.

באופן צ' לפרש מאמר הנ"ל דהנה צפורים
עיקר השמחה כי נעקרו זרעו של עמלק
ומה שחשצו לעשות ליהודים נהפך עלתם והרבה
יותר עוצ הי' אם לא הי' לנו שמחה זו כי כמה
אבל ולער הי' ליהודים מקודם ומה שנושעו הי'
הגורם מרכי אבל צשום עין כמה מעלות עוצות
למקום עלינו ע"י הגזירות מהמון וחוץ ומה כי נפל
ע"י פחד היהודים עליהם אבל עוד ציורח נחבדלו
ישראל כי עד אז הייתה התורה חללם באונס ומלא
מלכותו צלחן קבלו עליהם וא"כ כסם שנלחם ישועה
ע"י מרכי כן כלמה ישועה עוד יותר גדולה ע"י
המון

ומלכינו צפורים ונראה לו הקצ"ה הא"ך התנהגו
ישראל ציום שלפניו ומאחריו דצערב יוהכ"פ מראין
לו הנהגת ישראל עם קדשו לאחר האכילה והשת"י
היינו היום נוס. והנה איתא בקדמונים דיום כפורי'
הוא יום קדוש וגדול כמו פורים [דמי נחלה צמי
הי' אומר הקטן נחלה בגדול וק"ל] וכבר כי דחילוק
ציניהם צפורים הלום מלכינו וציוהכ"פ הוא מלאחריו
וזו וכפר אהרן דהיינו הכפרה ונקודת אחת צשנה
ופירש"י וכפר אהרן מחן דמ"ס לרמוז דמלוא ליתן
מתנות לאציונים ומשלוח מנות דמ"ס חרתי משמע
מדם חטאת הכפורים אחת צשנה ואח"כ כתי' יכפר
דהיינו ציוהכ"פ דהמלוא לכל צערב יוהכ"פ וכבר
כי לע"י צפ' צרהשית צשם המפורשים דהטעם
האכילה צערב יוהכ"פ כדי שיהא לו חלצ ודם להקריב
ציוהכ"פ עד"ר מיעוט חו"ד שכתמעט צלווי יהא
חמור וכו' וזה האכילה ונקודת ואח"כ יכפר עליו
לדורתיכם וכל פועלי ציטון לצר מפועליה דאורייתא

פורים

פלא דרוב הפעמים יחול ז' אדר גם צשנה
מעוברת ז' אדר ראשון צפ' תלום דהיא
יום מיתת משה ועיין מ"ש מור"ר הגאון זקוקלה"ה
צפ' א"א חלק א"ה צפ"י כ"ה לתרץ דברי המג"א
מקושיות המע"ל דאף דשנה שנת משה הי' מעוברת
לא עצרה אלא לאחר מיתת משה כדי שיוכלו להתאבל
עליו ג"פ לז"ד יום ואולי זהו כוונת הגמרא ולא
ידע כי צו' בחדר ות וצו' בחדר כולד היינו שלא
ידע כסם שלא כולד בחדר שכי דהרי קודם הזמן
הזה צדא'י לא הי' מעברין כי עיצור השנה הוא
מונחת הי' לעמו ישראל כך לא ות בחדר שכי כי
המון קצר כר"י לפי דעת המע"ל דהשנה הי' מעוברת
וקצר דודא'י משה ג"כ ות בחדר שכי ולכך גזר
הגזירה על אדר שכי וכדאיתא צירושלמי הציאו היענות
דצט צדקשותיו ואפשר שזה לדקדק המון באגרותיו
לאשר לא ידע אולי יתעצרו השנה לזאת כי צשלחה עשר
לחודש שנים עשר וכן כי דאז אולי יתעצרו השנה ע"כ
כי הוא חודש אדר דעיקר כוונתו על אדר הצ' דאם הי'
כוונתו על אדר הא' לא הי' לריך לכחוצ יותר רק
צשלחה עשר לחודש שנים עשר. ומיושצ מה שהקשיתי
צוה לאדמו"ר הגאון מו"ה מנחם א"ש זל"ל על דברות
הירושלמי דהרי מוצא צקרא דהגזירה הי' על אדר
הראשון ולהכי"ל מ"ס ראי' וד"ק דא"כ עכ"פ אם

המון ובמאמר אסתר למרדכי עיין פדר"א פרק כ' שאמרה אסתר למרדכי שלא רלה להשתענות בפסח ולעצור על ד"ת כי ה"י יום ג' בפסח אמרה לו אחת ראש לקסנהדרין ואחת אומר דבר זה ואם אין ישראל פסח למי יעייש כן אם אין המון אין כאן מרדכי ותורה עלי מודעה וק"ל [ואולי משום זה מצני צניו של המון למדו תורה צניו צניו] וא"כ ע"י שניהם נחרומם קרן החורה וקרן ישראל ואם כי מחשבת המון הרשע ה"י לרעה הרי מצוה צרכות פ"ט מ"ה דחייב אדם לצדק על הרעה כשם שהוא מצדק על הטובה ועיין בפירוש המשנה להרמב"ם שבי וע"כ אין ראוי למשכיל להשתחווים כשתה"י עליו לרה גדולה מפני שאין יודע קופה וכש"כ כאן שכבר נתחבר גדול התועלת שכלמה ע"י מעשה המון.

והנה השמחה צבורים יש לה צ' דרכים א' מה שנימח זכרו של המון שרלה להרע לישראל דומילא צטלה הגזירה כאמרם דבי קטלא חד צטלה לגיחתא ושמחה צ' כי ע"י הכתב שכתבו קופרי המלך ככל אשר היה מרדכי אל היהודים כו' וכי נפל פחד מרדכי עליהם וצטור זה יש לנו לשבח את מרדכי אבל צאמה לדין להיות עיקר השמחה על מה שקצלו עליהם החורה אז צלטון וזה כלמה מצין שניהם ואז אין לחלק צין מרדכי להמון דהיינו לארור את המון ולצדק את מרדכי כי צאמה מביע זה ג"כ צרכה להמון וזהו שאמרו צלחות לשונם חייב אדם לצדקו צבורי דהנה על ארורת המון ל"ש לומר לשון חייב דהא הוא שמחה הצא מומילא כמאה"כ ישמה לדיק כי חזה נקם ונאמר צאצוד רשעים רינה וכן השמחה מעוצה מרדכי ולצרכו ג"כ לא שייך לשון חיוב כי צזה ג"כ אם לא יחייצוהו לשמחה מ"י זה האיש אשר לא ישמה לצו ולצדק האיש המלילו ממות לחיים אבל ע"י אומר חייב אינש לשמחה צבורי ע"ד שאמרו וקראת לשבת עונג דייקא ליום השבת וממילא לא ידע צין ארור המון לצדק מרדכי.

באופן ג' יש לצדק מ"מרה הכ"ל דהנה לכאורה יש להקשות מומ"ם אם ח"ו ישראל מלך מעשיהם נחתיצו אז כלי"י ורק מרדכי הוא ה"י הגורם להלילם ע"י שהרבה צלחות וצתפילה אי"כ מודע מביע קללה וארור להמון הלא מלך הדין ח"ו נחתיצו ואם כינח דצאמה המון ה"י כל הגורם שרלה לחשורוש להשמדים אבל הם מלך מעשיהם לא נחתיצו כלי"י אי"כ מודע מביע צרכה למרדכי

הלא צודאי לא יעשה הקצ"ה דיכא צלא דיינא, והנראה צזה דהנה צגמרה איחא צ' מעמים למה נחתיצו שוכאי ישראל צאוחו דור כלי"י תלמודי רשצ"י אמרו מפני שנהנו ומקעודתו של אוחו רשע, ורשצ"י צעלמו אחר העעם מפני שהשתחוו לללם ועיין צעין יעקב צרי"ף וכן צפני יהושע שכתבו דע"י שבי הטעמים ציחד נגזרה הגזירה והנה יש לצדק קלת למה הולרכו שבי הטעמים י"ל דהנה על מה שהשתחוו לללם אין להענישם כי לא עשו אלא לפניהם, ואף כי השתחוו לללם אבל לצם לא היו ככון עומם ואת חלקי אצותם היו יראים אך לחשורוש נחחכם לעשות משהה למען יתגאלו צפת צגו ויהנו מהמשהה וכי צרי"ף צע"י יען כל עיקר המשהה ה"י אחרי אשר חשב כי צבר עצרו השצעים שנה ולא נפרקו שוב לא יפרקו וא"כ כיון שזה ה"י עיקר המשהה אי"כ כל שה"י נהנה ומאוחו קעודה הרי ה"י שמה על החורצן וישראל שגלו עי"ש וא"כ י"ל כי שוב צאמה עצדו לע"י דהרי קופן מוכח על תחילתן כי צאמה עיצו את ה"י ושמוחו צמורצן הצית וי"ש שאלו תלמודי רשצ"י וכי מושא פנים יש צדצר כיון דצדצר המשהה נחצצר דגם השתחוו"י לא היתה לפניהם, וע"י השיצ רשצ"י הם לא עשו אלא לפניהם יען כי כן עשה המלך משהה לכל העם הנמלחים צשושן למגדול ועד קטן וא"כ כל המעכב מלצוא אל המשהה הרי הוא מורד צמלכות וצמלותיו וא"כ ההנאה מהמשהה לא היתה אלא לפניהם ע"כ כילולו ועיין צס' ראשון לליון מהגאון צעל אוחי"ם ז"ל שחזר ז"ל כי דצאמה לא היו אנוסים מלאת המלך לצוא אל המשהה ומ"י שה"י לו טעם מקפיק מודע לא צא אל המשהה או שה"י חולה וכדומה לו צאופן כי אין אונס וכמדומי כי הגאון ז"ל מפרש אין אונס לא קאי על השתיה כי אם על כל מה שגזר אומר לפניו שעשה משהה לכל העם למקטן ועד גדול והשת"י כדת הכל ה"י אין אונס וגמר הסקוק צאומרו לעשות כלטון איש ואיש ואמרו צגמרה זה מרדכי והמון וטעמו של המון ה"י ג"כ שלא להאניקם על המשהה כי אם יאכנס אי"כ המשהה תה"י רק לפניהם וא"כ מומילא אין להענישם ג"כ צמה שהשתחוו לללם דקושטא קאי אלא עשו לפניהם ועעם מרדכי ה"י שלא צהאניקם שלא יתגאלו צפת צגם וצין משההם ולמעשה אחד כיוונו יחד רק המשתצות היו מהיפך להיפך ולדיקים ילכו צם ופושעים יכשלו צם.

והנה באמת גם אלה ציין שגו אף שלא האניקו
 אותם וכמאמרם ופני שנהנו וקצרותו
 של אותו רשע ונמלא שם רלון המן נעשה ואולם
 רלון מרדכי לא נעשה כ"א ה"י יודע מרדכי שאף
 צלל אונס יהנו מן הקצרות ודאי דה"י דעת מרדכי
 מוכנים להאניקם כדי שעב"פ יהיו מוכרחים ולא
 יענשו על מה שנהנו ברלון והנה לפי כוונת רלונם
 ודאי דמגיע קללה להמן שכל כוונתו לא ה"י אלא
 כדי שידונו כמזידים ומחשבה רעה של אותו רשע
 הקצ"ה מלרפה למעשה ולקללה תחשבו לו וכוונת
 מרדכי ומחשבה טובה שה"י לו לרפה הקצ"ה למעשה
 ותצוה לו צרכה אכן לפי הנועשה ששחו מ"יין
 נסביהם ודאי מגיע קללה להמן אצל אותו ונעשה
 לא גרמה לצדק את מרדכי ואם נעשה זכר לרלונם
 ה"י מן הראוי שלא לשתות צפורים כלל ואז צדק
 זה כובל לומר ארור המן וגם צדק מרדכי ואולם
 לאשר כי עיקר הזכר הוא אף שנהנו ברלון מ"יין
 היל"ם ה"י אחרי שעשו רוב וזכרי המעשה לרמות
 ותשובה א"כ לזה לריך האדם וחיוצ הוא לצפון
 כדי לזכור כי אחרי כל אלה אף כי היו ראויים
 לעונש היל"ם ה"י ואולם אז ראוי לקבל את המן
 ותו לא וד"ל אצל מ"י ששונה עד דלא ידע יולא
 לכל הדיעות כי צוה הוא מראה כי רק לה' המלוכה
 ומושל צגרים והמן.

נראה צמיות דברים כי צמיתת המן י"ש ה"י
 שלשה דברים א' מחשבתו אשר חשב על
 היהודים צ' כפילתו על המיטה אשר אסתר עלי'
 ג' מהגדת חרובות. ונראה דלשלתן הולכר דאף
 דאחשורוש ה"י עיקר כעסו צוה שחשב המן על
 ישראל והוא לא ידע כי צהם דיצר דלא אחר רק
 יסני עם אחד ומכש"כ שלא ידע אחשורוש שאסתר
 גם הוא מהיהודים מ"יין לא ה"י יכול אחשורוש לנקום
 מהמן על זה כיון דאחשורוש ג"כ הסכים לדעת המן
 ולא חקר ע"ז איהו דאע"י אכש"י וע"כ הולכך לזה
 חטאו צוה שגפ"ל על המטה דזה עשה המן לגמרי
 שלא מדעת אחשורוש ואולם גם זה צלצד לא ה"י
 קג"י עדיין דהנה תחלת המגילה אחר לא על המלך
 לצדו כ"י וכבר הקשו דזה פגם בכבוד המלך דהחמיר
 בכבוד השמים יותר מכבוד המלך אך נראה דהמלך
 אחר כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין
 ולזה אחר לא על המלך לצדו עושה כ"י א"כ אין
 זה דבר המלך רק ג"כ דבר השמים ומחויב המלך
 להשגיח בכללות המדינה והנוגע להם וא"כ יוכל המלך

לשפוט לצדו ולזה ג"כ נכפילת המן על המטה שה"י
 הדבר נוגע למלך לצדו לא ה"י יכול המלך לעשות
 משפטו לצדו רק ע"י אחרים ומ"י יודע אם לא ה"י
 נמלא לו מליצים מעצדי המלך ולזה הילכך הנס
 ה"י ומהגדת חרובות מרדכי א"כ אין זה דבר המלך
 ונוגע לעלת השמים ויכולת ציד המלך לשפוט לצדו
 דצד זה והי"י דאמרו אינש"י קדנ"י צקדנ"י יח"צ
 והצדדים עתיקין ואת אלני דודי הרב החריף המואה"ג
 מו"ה מאיר שמעון ז"ל מוזנדסקוואלד אחי א"א ז"ל.

מה

שכלענ"ד לפרש המשך הפסוקים ולחנך
 הדקדוקים ויאמר המן וגו' ועשרת אלפים
 כבר כקף אשכול וגו' ויאמר המלך להמן הכסף נחון
 כך והעם לעשות צו כעוז צעוניך יל"ד למה לא
 אמר כעוז צלצך כי הוא צעוניך צקרא כמאמר
 הכתוב ולא תתורו אחרי לצדכם ואח"כ אמר ואחרי
 עיניכם ויוצן עפ"י מאי שמועתי מא"א ז"ל לפרש
 הפסוק הנה עין ה' אל יראוי למיחלים לחסדו
 להל"ל ממות נפשם ולחיותם צרעצ דהנה כת"ב
 מואתו לא תלא הרע רק א"ך צאה חיה רעה
 לעולם וח"ו לומר כדעת הטועים כי יש צ' רשויות
 פועל עוז ופועל רע ח"ו מלהעלות על הדעת דיעה
 זרה ונפקדה כזו רק כמו שאיתא בזה"ק וצראשם
 צאלש"י הקדוש כי הקצ"ה שולח ומוריד להעוה"ז
 רק אותיות ועמו ישראל ע"י מעשיהם הם עושים
 ליחותם ואם עושין מעשים טובים אז עושין הלידוק
 לטובה ואם ח"ו אין עושין מעשים עושין הלידוק
 בהיפוך ואם אפילו שאירע שעשו הלידוק לא עלהיה"ע
 צאם עושין תשובה מהפכין לטובה וזה פשוט הקרל
 והנה הנגע לא הפך את עינו כי נעשה האיש
 המנוגע תשובה אז נתהפך נגע לענג כידוע מהאלש"יך
 הקדוש ז"ל

ולא

עוד שיוכל האדם צמעותו הטובים לחסד
 ממדה רעה למדה טובה אלא עוד יותר
 צאם עושה תשובה מאהבה ומחשך צחורה וצמלות
 מוספין לו ג"כ מן השמים א"ה לטובה דהנה למשל
 שילא הלידוק אותיות רעצ ר"ל אם עושין תשובה
 נתהפך הלידוק לערצ וימחקו כל הדינין ונעשה שובע
 צעולם או צאם ח"ו ילא אותיו מות צאם עושין תשובה
 נתהפך לתום חוס וישר ה"י רק ורפא ירפא שליכין
 לשלם שכר הרופא כי גם למעות לריך האדם אחר
 שנעשה צריא ואולם תשובה שלימה. וי"ש הנה
 עין ה' אל יראוי למיחלים לחסדו הכוונה שהקצ"ה
 מוסף את עין אל יראוי [כי גמירא מיהב יח"י
 משמיה

נפש לפורים טובה עה

מיחה כדלמדין צוגילע ויאמר ממוכן וכו' דזה
ה"ה הון ולמה נקרא שמו ממוכן שמוכן לפרעניות
וא"כ נהי שקלל הון אזל גם עשה תיקון. ומלינו
שהתורה לוחה לא תחנע מלרי כי גר היית צלצלו ועיין
ברש"י וא"כ ג"כ הי' לריך שחנן על רשעתו ולכל
הפחות שתקל לו העונש ולמה כתוב ולמדין ארור
הון וזה הי' תנח צלם לא הי' צו שום עוב אזל א"ל
שעשה גם עוב למה יאורר ונראה לומר דאפשר דלמדין
הון הי' צומחה היין שלא הי' אז בדעתו
ושכלו משא"כ רשעתו הי' דעתו שלימה ויהו מה
שהשיכור נידון לאינו צר דעת זה רק כודע ויכיר
לאיש אשר לא שחה לאיש הזה הם מעשה השיכור
בלא מעש וריח ובלא דעת אזל צעיני השיכור עלמו
כשהוא שיכור והיין צו וסובר שגם עוד יינו צו יש
צו מדעת זקנים ואם הי' כן אז הי' להון מעלה
עובה צמה שיען להרוג את ושכי ולא הי' ראוי
לומר עליו ארור הון אמנם איש אחר או אפילו
הוא בעלמו לאחר שכחותו דהיינו לאחר פורים ידע
והי' צו מועדו אשר עומד צשכרותו והיינו חייב
לכ"ל לצקווי עד דלא יקע הכוונה שחייב לצקווי
כ"ל עד דלא ידע צין ארור הון לצ"מ שלא יקשה לו
קושיא הנ"ל דהא גם מהון כתגלגל דצר עוב

א אפשר דלכאורה הכס של פורים לא הי' גדול
כ"כ שהרי כיון שגזרו להרוג את ושתי ומיילא
הי' המלך לריך להיות נשוי אשה והוא מדרך שהמלך
יהי' לו אשה יפה יהי' מי שיהי' אלא הי' הכס
שאחזק המלכה הי' היפת תואר מכולם ואח"כ כשגזרו
להרוג את כל היהודים וזה דצר שא"ל שכבר כרת
הי' צרית עם אצותינו וא"כ למענו יעש ואי אפשר
לעקור את ישראל ועדיין אין שמחה והצטחה ליחדי
קבולה אמנם אם הי' רק למענו יעש לא הי' הללה
רק מהרג ואצדן אזל מגדולת מרדכי לא הי' שום
גדולת אלא עכ"ה שהי' הללה מוחך התשובה שעשו
וחו שבחוקים שבעלי תשובה עומדין אין לדיקים גמורים
יכולין לעמוד והי' גם גדולת מרדכי וזה מוכח שהי'
הכס מכת התשובה שעשו ישראל וזה דלמדין ארור
הון אשר ציקש לאצדי ופגע צצבועות ה' אמנם
מברוך מרדכי הוא ושושן שהי' יהודי דהיינו מלך
מעלתו וזה אמנם צין ארור הון לצ"מ הי' הללה
ישראל הן מלך השצווע וכריתות צרית שזה הוא
ציינו וצינו וזה הוא אם הי' רק הללה ישראל והכס
למענו אז לא הי' מקום לנו לאכל ולשתות רק להלל
ולהודות כמו צחנוכה וכמשי"כ העו"ז ריש הלכות

חנכה

משמיה וק"ל] ומה נעשה צלות זה ומה לורך יש
זה לזה אחר להליל ממות נפסם כי צלם מוספין
אות עין לורך אותיות מות נעשה אותיות ממות
ומיילא ולחידוש צרע שיש לכל אחד צ"ר ע"צ פ"י
הרבה מצלות ע"כ שומעתי ופי' א"ל - ז"ל
והוספתי ונענו.

ובזה יובן הדקדוקים צלר היעב דהנה הון
הרשע הי' רולה לצד את היהודים והי'
רולה לקיים צהם ח"ו אותיות מות וצבצור זה הי'
רולה ליתן לאחשורוש עשרת אלפים ככר כסף
דהוא ממות והי' רולה לצד את עין רק לקיים
צישראל אותיות מות

ובזה יחזר לנו עוד דקדוק קטן אשר קיפר
לנו המגילה ויצו צעיניו לשלח יד וגו' למה
לא אחר ג"כ ויצו צלצו כ"ל רק עפ"י שציארכו
שהי' רולה הון להחליף אותיות ממות צעד אותיות
מות וצוה הראה כי אצלו אין העיין שום יחוס
וחשיבות ומיילא גם להעיין לא הי' נחת רוח מומנו
כי כמים פא"פ כו' ע"כ כתיב ויצו צעיניו הכוונה
כי הון נעשה צווי ונצוה צלות עיין שלו והצן
ומיילא אם נשאר הון צלי עיין נעשה ממונות שלו
אותיות מות ע"כ ויתלו את הון על העץ. [ובזה
תצין כוונת החס' העץ בגימטריא הכסף פ"י כי
נחלה הון ע"י הכסף וע"י את עין שהלכה לה
כי נעשה צווי צעינייה]

ויבוא מנחה לכבן הפקוקים שהתחילו ויאמר
המלך להון הכסף כהון לך ומיילא יהי'
לך גם את עיין אזל והעם לעשות צו כעוב צעיניך
פ"י רק תראה לעשות גם להעם כעוב צעיניך
היינו עם את עיין כי גם לך עובה העין כי עד
אז יש לך מנחה צשלימות כן תראה להוסיף גם
לישראל את עיין לאותיות מות אשר אתה רולה
לעשות צהם אזל הון לא הצין כוונתו והוא הצין
צפשימות כעוב צעיניך כי לצ מלך ושרים ציד הי' דרך
למות כ"ז אמרתי אעפ"י הוא מפרת נאם ודצר צעתו

חודש ה"א ב"י ב

ואלו כאמרים וכדרכים ומלדומ"ר הגאון המפורסם
מהר"ם שיק זוקלה"ה אשר העתקתי מכתבי
ידו ממש צהא דלמרו חכ"ל צמגילה חייב אינש
לצקווי צפורי כו' כ"ל לפרש דהנה לכאורה עיקר
הגאולה הי' בצר קוצצות עוד ע"י הריגת ושתי
ולקחת אסתר. ולהריגת ושתי הי' הון הגורר עלי'

נפש

תשא

טובה

חטובה וגם לא הי' יקר ותפארת לישראל ובאמת צדקת הקדוש הוא לעשות צפורים ונשמה ושומחה דבאמת לזמן ישראל עשה הי' וזה הוא הכבוד וציקוס לישראל שישתכר בשומחה ובכבוד הזה וישכח מה שבין ארור הזון לבניו דהיינו אשר ציקש לאצדי דכתיב בין ח"ה לבניו ישתכח דאם שישכור ויזכור שכלה הזון לאצד ולעקור את כל ישראל שוב אין כאן נס גדול כ"כ ולא שומחה ונשמה.

והנה באמת עיקר הנס נעשה לישראל מאד עלאם על שחזרו בשומחה שליומה ולזאת קראו לימים האלה פורים על שם הפור ולכאורה קשה וואי ענין שם הפור אשר הי' הזון מפיל גורלות לאצד לקרוא ימי שומחה והללה על שום אומנם כאשר נבחר כי עיי' הפור נחם לבצ ציי' ויי' שצו אל הי' ולמו והתפללו וזאת שמעדה להם כי שפטו כי צחיק יוטל גורל ווהי' ונשפטו ע"כ לעקו צקול גר יללה ולכך שפיר כי פור הזון כהפך לפורינו שזה עלאם הפכה הגזירה ולכך נקרא שום פורים לבני רבים כי הי' צללי שמים, לנעה, אם לא ונעוצה אם ישבו וזה שמה"כ והקדוש אשר לא להם ויגון לשומחה כו' כלעיי' איב נעשה הנס עיי' תשובות ישראל ע"כ הוא ונהראוי לעשות אותם ימי נשמה ושומחה כלעיי'.

אמרן חכז"ל אם כל המועדות יהי' צטלים וימי הפורים לא נצטלים אחרתי לפרש עפ"י מ"ש ה"ל"ח צפקחים וקוס שנהגו צסם הגדול ר' אפרים ריישער ז"ל על לא כעוה"ז עוה"ז עוה"ז לא כמו שהוא נכחצ נקרא אל צעוה"ז שכומו שהוא נכחצ הוא נקרא וציאור הוא ז"ל דעתה קוצרים העולם כי הרעות הם באמת רעות וה רות הם באמת טויות אלל לעתיד לצוא יכירו וידעו שהכל הי' טויה אפי' הדבר שהי' נראה עכשיו שהיא רעה ולא עוד שגדול חקד הרעות בחקד הטויות ואפשר עוד יותר עיי"ש וכל הימים טוים הם צעמים הללו שעשה הש"י לנו ולאצותינו חקדים טוים וכשיראו לעתיד שהכל הי' טוב וחסד ונחילה יהי' המועדים צטלים ומצטלים כהי' דהיי"ט יתקיים לזכר עולם אלל הזוונים יהי' צטלים אלל פורים שאותו היום עלמו הי' רעה ונחשפך לעוצה וזה כמש"כ לעי' דלכך נקרא פורים וא"כ הוא דוגמת עוה"ז שנתהפך כאן הרעה צעלמו לטובה והיינו ימי הפורים לא נצטלים וא"ש.

ומרדכי ילא מלפני הוולך בלצוש וילכות וכו' והעיר שושן להלה ושומחה יס לפענ"ד

לבאר דהיינו הטויה אשר נעשה לאדם יס חילוק אם נעשה לו הטויה מאלם גדול או מאלם פחות וכזה אם נעשה לו מאלם פחות אין הטויה אללו חשיבות כ"כ רק מה שהגיע לו צפועל וסיקור והכבוד או מהטויה אלל צאם נעשה לו הטויה מאלם כשר וחשוב יס לה יוהרה הכבוד אי כי מהטויה עלאם ניכר ואות הוא על כל מיני גדולת הש"י אשר האילי עליו מן ושכל טוב צעני' אגשים שרים ופרתמים שנהגו צו כבוד וגדולה והוא סימן כי יס לו מן צעני' אלקים ג"כ כי לב מולך ושרים המה ציד הי' וצי' מהגדולה עלאם אלל הוא עפל להכ"ל וזה שמה"כ ומרדכי ילא מלפני הוולך פ"י שהטויה הי' מהוולך וגם בלצוש וילכות חכלת וחור וכו' והכריך צון וארגון שזה הוא הטויה צפועל והי' הטויה כפול ומכופל ומכורך על שאר עניני הוד והדר ויקר שנמשלו צמשל צון וארגון אלל והעיר שושן להלה ושומחה פ"י הקטני מוע שנקראו צסם צעיר היינו אנשי העיר הם היו שומחים צלהל שניתן להם עוז וחדוה קה יעשה הי' עוננו נסים ונפלאות לישראל בכל עת ואחינו אשר הם צלה צמקומות ונשבותיהם וי"אם הי' צמורה מאפילה לאורה וציטעה ונחמה חזון עד כאן לשוני הטעור זי"ע ועכ"י.

פרשת תשא

וידבר הי' אל משה לאמר כי תשא את ראש צב"י כו' ובגמרא צ"צ דף י"ד אי' אמר משה לפני הקב"ה צוה תרום קרן ישראל אחר לו ככי תשא והכ"ל צהקדם עוד לפרש המדרש אלנולא זכיתם הייחס קורים תציאמו ותעממו עכשיו שלא זכיתם אחס קירים תצוא כל רעתם לפניך והוא עפ"י מ"ש צקי קנאת אפרים או צח"ש כסא דוד דאין לבקש שיראה נקמה צשונאליו רק שיצקש כי יעשה הי' עונו את לעוצה ונחילה יראו שונאליו ויצושו ופי' צזה גם הקיום כי אחס הי' עזרתני ונחמתי וק"ל להצין וכל לפרש צזה מה שאמרו משכנכס אדר מ"צ ומשכנכס אלל מועטין צשומחה והוא לפי מ"ש בגמרא תענית האי מן דאית ל"י דינא צהדי עכו"ם לישחמנו מיני' צאז דריע מולי' וליולי' נפשי צאדר דצריא מולי' והמכוון לדעתי ע"ד הכ"ל דהנה צאז ריע מולא דנכרי [צלקנ"כ] כי אז עשו עם ישראל מה שעשו אלל הכי גם לישראל הכי לא טוב מולי' מה שהרי נעשה עומה אז מה שנעשה וא"כ אז אין

ג לפקש וי"ש חכז"ל [בפקשים ח'] האומר קלע
 זו ללדקס עי"ש שיח"י כזי ה"ז לדיק גמור יל"ד
 למה נקעו דייקא קלע ולא אמרו הנותן מעות ללדקס
 כו' ועוד הא אסור לעבוד להשי"ת עי"ש לקבל פקש

פליאה וצק' גבולות צניעות כ' צה דצר כחמד עיי"ש
ולפענ"ד י"ל עפ"י מ"ש צצצעות דף ו"ז מ"ש שכיר
דחקו ל"י בצנן דמשתצב וסקיל וקאמר הגמרא
חקנות גדולות שנו כאן ופריך גדולות מכלל דליכא
קטנות עיי"ש והנה ג"כ קאמר הפסוק חטאה גדולה
וקשה ככ"ל גדולה ומכלל דליכא קטנה מינה ולזה
קאמר המדרש כי צלמות איכא קטנה דעריות לגבי
ע"ז צלמות קטנה וקרי וכדלונרינן צעירוצין דף י"ח
ע"ז אחורי אשה ולא אחורי ע"ז וכיון שכבר חטאו
צעירות שפיר קרא הכחוצ לע"ז חטאה גדולה. והנה
כל מפורשי התורה עמדו צה למה ה"י לו למה
להגדיל החטא כ"כ וכי זה הוא מדרך הסניגור וצפרט
מונשה רבינו ולדעתי יתכן עפ"י אונס ז"ל צסקהדרי
על פסוק וספטו העדה והלילו העדה ש"ל מזכין
גיב דלולא זאת הוי כלו חייב וכשאר זכאי וכבר
כ' הגאון מו"ה יסונתן ז"ל דצה כתצבר הדין על
צוריו עיין דצריו כי נעמו על קושיות החוס' שהקשו
דהרי הוי פלפול של הצל ואולי זה ה"י כונת משה
רבינו דאין להתחיל כלל לדון אותם לכף זכות וז"ל
שום אופן להחליץ צעדם ומוחיל ילאו כנים צריצם.

ועתה

אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא כו'
ופירש"י אם תשא ומונח וכבר הקשה
צאורה"ח למה לא השלים דצריו וכ"ל לפרש הכחוצ
עפ"י מ"ש צהקדמות החת"ס על חלק יו"ד דמה
שהתפלל משה ונפלינו איני ועמד מכל העם שציקש
משה ומהקצ"ה שלא ישרה שכינתו על האומות לא
מלד רוע לצדו ח"ו התפלל כן אך תפילתו ה"י אם
יקים אחד מהם להכיר את ה' אל יצחר הש"י
צו וצורעו אחריו כמו טעשה לאצרהם אצינו אלא
יתאחד עם צכ"י להיות לעם אחד כי חשש משה
רבינו אם יעשה ה' לו עוד אומה אחרת אולי הם
לא יחטאו ולא יעשו עגל א"כ עיין יחמנע אורן
ואהצתן של ישראל כי תהא אותה אומה הנצחרת
לו לעם קבולה ע"כ התפלל שיחממדו הגרים עם
ישראל להיות לעם אחד יעו"ש מתיקות דצרי נועם
ואני צא דצרינו הקדושים להוסיף כי ה"י ירא
אולי אם יאמר הש"י לאחד מהם הנצחר ואעשה
אותך לגוי גדול יתלה האיש הזה צכליון ישראל
ח"ו לנענן היות הוא לעם גדול ומויטצ אללי קלת
צה חיצת איני דה"י די צלמנו ונפלינו מכל העם
ולמה אומר ואני אלא שתתפלל דלעולם יהא להם
מכהיגים אשר יאקרו עלמם עצור ישראל אשר ע"כ
צתחלה כאשר ציקש משה רחמים עליהם וכבר שמוע

מהש"י שמוע לו ואעשה אותך לגוי גדול כדי לקיים
צצצעות האצות וה"י לצו מלא פחד אף אם יתלה
ה' לשאת חטאתם אולי צצצות מה שצו יחטאו ואולי
אז לא יאצה ה' קלות להם ויעשה את משה לגוי
גדול ע"כ הרועה הנאמן ציקש מהש"י הן אם
ישא חטאתם עתה הן לא שימחה הש"י את שמו
ואז מוחילא אם משה לא יהי' מוחילא יהי' מוכרח
אז הש"י למחול להם דלכ"כ צווי יקיים צצצעות
האצות רק כ"ז שייך אם רק עתה ימחול להם אצל
לא צפעס אחרת לא כן אם צכל עת ימחול להם
ודאי נח לו שלא ימחה שמו וזהו פ"י הכחוצ ועתה אם
תשא חטאתם היינו צחם רק צפעס הזאת תשא חטאתם
ואם אין פ"י שאף עתה לא תשא חטאתם צכני אופנים
אלו איני מצקש מחני אצל אם צכל עת תמחול חטאתם
וסלחת לעוונם אזי ודאי כוח לי להיות כחוצ צסקדק
אשר כתצת עם כל הכחוצ צהן לחיים.

וביום

פקדי ופקדתי עליהם חטאתם וז"ל
צעינו ז"ל ר"ל כשאפקוד עליהם דוקא
שה"י דור דעה יודע כי אינם ראויים רק שה"י
כדי להורות תשובה א"כ אקצלם עכ"ל דפסח"ח ולי"כ
דיש לדקדק דהאי עליהם חטאתם נראה כמיותר
וכ"ל עפ"י פירש"י צפסק פוקד עון אצות על צנים
כשאוחזים מנעשה אצותיהם צדיהם וזהו וציוס פקדי
ופקדתי ואך צצצותן שיעליהם על הצנים חטאתם של
אצותיהם אצל אם אין חטאתם עליהם הרי הש"י
נוצר חסד לאלפים והצן.

אני

ופקדתי עליהם חטאתם צהקדם על קושיות
הרמזים ז"ל הידוע כ"ל דהנה כתיב והאלקים
עשה את האדם ישר והצורה את כל ידע צודאי
וזה יעשה צריאה כזאת עד אחרית הימים ואולם
הצוית"ש צרו"ח אשר צתפלו רק להטיצ צרה צהאדם
עצמו סיהא נועה לצריצות או לעללות ומוחילא עי"ז
הכל כאשר יענו האדם וזאת ג"כ צודאי אין הכל
נכחד ממנו ויודע אדון העולם כי אם יעה עלמו
לצריצות אזי יהא עצמו נועה ללד אחר ומה יעשה
עד אחרית הימים וג"כ אם יעה ללד העללות
האיך יהא עצמו נועה ואולם ציד האדם להטות
עלמו ללד אחד מהלדדים כאשר יתפוצ וכיון שכל
אדם יס לו עצמו ושאינו עומד על עצמו שנוולד
וילדו הוא המהפכו מנצב שנוולד אל מצב אחר
ע"כ הוא נענש הלא אחת רואה כי יס ציבולת
ילך להטותך לכל אשר תתפוצ ומדוע לא העית
עלמך ללד האחרת כיון שלא נשחרת על ועמודך
שצנצרה

ע"פ האדומה חבל שאר חכמים וגייע וועלען ווענשיסם העוצים עד לשמים וכל אחד ואחד נתפעל ומעטלוהו של חצירו לאשר לא ראה רק מעלת חצירו ולא חסרונו ומוחו וקרח ה' חולק ע"ז שהרי פרה אדומה ה' מכפר על אורח חטא וא"כ כלל"ה כולם קדושים וא"כ מודע תתנשאו על קהל ה' היינו מודיע לא יח' לכם התנשאות אחר רק מה שיקהלו ויתאחדו כאחד. והנה צלחת החילוק צנייהם אם פרה מכפר א"כ אין לו שום חטא לא בן האחדות הוא נטעם שבעל צעירי עלמו וכלל כל אחד נחשז וגם כשרואה שחצירו מלליה יותר מומנו הרי הוא תולה החסרון בעלמו וגם את העיז אשר הוא מקבל הוא רק מחסדי הנוקם ואפילו אם יעמוד הרבה לא ישיג יותר ממה שיש לו וכחומר שלמה המעי"ה בקהלת מה יחרון לאדם צבל עמלו שיעמול וכו' ועיין ושל נחמד צבי קול יעקב ע"פ אין עוז צאלם שיחבל ופורה וסרלה את נפשו עוז בעמלו כי גם זה ראיתי מיד חלקים הוא עיי"ש וינעם לחסך וחדשן עלם. והוה לדעתי פ"י הכחוז ויקהל

משה אה וכו' ופירש"י לתחרת יוסב"פ כשירד מן ההר והנה לגודל אהבת משה את ישראל ומסר נפשו עליהם ה' לו לזיוות מיד על מעשה פרה חבל הוא לא עשה בן רק אחר להם אלה הדברים אשר לוה ה' לעשות היינו להקטיל את הקהל שיהיו צאגודה א' והריוח צוה כי ששת ימים תעשה מלאכה ולא תעמול עלמך כ"כ כי חצין כי כל יגיעתך להצל ולריק כי רק מיד חלקים הוא וככ"ל ומכש"כ כי יום השציעי יהי' לכם קודש ש"ש ליי"א ול"ת צו מלאכה על מנן רק דלפי"ז לא יצא שום שבר על נתינת הלדקה כי הכל הוא לה' וז"ש אשר לוה ה' [שם הרחמים] לאמור קחיו מאלהים תרומה לה' כאלו אחס נותנים משלכם חבל צלחת כל כד"צ לצו יציאה את תרומה ה' כי צלחת הכל של ה' הוא והוא נכון לדעתי רק קלרתי מאוד והושגשג צוה יולל דצג לפי.

ויקהל . משה את כל עדת בני ישראל צמודת אכציר הוצא צילקוט [כ"כ צבי צרית שלום]

רבותינו צעלי אגדה אמרו מתחילת התורה ועד סופה אין צו פרשה שנאמר צה ויקהל צראשה אלא פרשה זו צלצד אחר הקציה לומשה עשה לך קהלות ודרוש לפניהם צרצים הלכות שצת כדי שילמדו מנך דורות הצאים להקהל קהילות וכו' ומסיים וכן דוד הוא אומר צשרתי לך צקהל רב וכו'

שנצרח ע"כ, והכוונה עלמו ללד העוז יקבל שכר ושלם דהרי כסם שהטה עלמו ומעצמו שכולד ללד זה הרי ה' יכול להטות עלמו ג"כ ללד האחר חלא הוא הצביר ילדו העוז על יל"ה"ר וזהו ופקדתי עליהם פ"י וזה שאפקיד עונם עליהם ואפרע מהם אין להם ת"י מוכח קושיות הרומצ"ם רק חטאת"ם דהם עלמם היו הגורמים צוה.

כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית כ"ל להקציר הענין למה כינוי לתורה שצכת צורה שצכת ולתורה שצע"פ חורה שצבל פה דלכאורה הוי לכנות או זה תורה שצע"פ כתצ וזאת תורה שצע"פ פה או דגם חורה שצע"פ ה' ראוי לכנות תורה שצפה. ונראה דהנה תורה שצבל פה הכוונה דהפה הוא הצעל של התורה הזאת וחור האדון וכמוצן כי חיים הם למולאיהם כתיב לא בן התורה שצכת אין שייך לקרותו תורה שצבל כתצ כי אין הכתצ הוא הצעל כי הוא רק רשום צכת צוה והחיות והכוונה תלוי צהלות לפי מה שהוא מצין את הענין וגם אין לכנות הקצלה תורה שצפה כי אין תורה צפה כי אם ע"י הצעל היינו האדון שעל הפה על שמו נקרא התורה והפה הוא רק כלי שצ"י נגזר התורה וכאמור כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל

סליק פרשת כי תשא

פרשת ויקהל

ויקהל משה וכו' אלה הדברים אשר לוה ה' לעשות יל"ד הא עיקר מלות שצת שלא לעשות ועוד שאלו הכחוז ששת ימים תעשה וכו' הול"ל תעשה קחו ומחכס בו כל כד"צ ל" ציאה את תרומה ה' זהו וכסף וכו' הול"ל קחו ומחכס זהו וכו' והנ"ל צהקדם מדרש פליאה מה ראה קרח לחלוק על משה פרה אדומה ראה וכל צ"ה ית"ש דהנה ידוע מעלת מאחדות ישראל וכל מעלת מנהיג ישראל תלוי צוה ומקרא מלא דבר הכחוז ויהי צישורן מלך צהתחסף ראשי עם יחד שצטי ישראל וכמו שבי המפורשים ע"פ לך דד בו וטעמא מפני כי כל יחיד ויחיד כחצבל צפני רצים [ויש לוחר דזהו הקוד מי שאין לו מקוה יסתחוו עלמו צחוק עשרה מישראל כחלצנה צחוק שאר הקיומי קטורת כח"ש צסה"ק והצן] וזהו לדעתי והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר

והנה ראיתי דעה שאמרו רז"ל על מ"ש אלל דוד כל הוואה נזכר לו הלכה היינו דוד המעשה עסק כ"כ צעדות השם עד שה"י מקום ללמוד אפי' מאצרי כל ההלכות כי כל אצרי לא עשו רק מה שה"י לבצור ה' וכמאמר דוד חשתי דרכי ואשוצה רגלי אל עדותיך ואמרו רז"ל שאמר דוד בכל יום ה"י מחשב לילך לבתי טרטיאות וכו' וה"י רגלי ווליות אחי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וכו' כי ה"י אצרי בחזקת מחוקקים שלא לעצור על מילות ה' אשר לא תעשינה ועי"כ הוואה אחת נזכר ההלכה וזה יש לבוא אל ציור המדרש דהנה באמת מי שלומד להעם דרכי ה' באומרי פיו יכול להיות שהוא נהנה בזה שהוא מעשים דצרי ומוקרי ויכול לבוא לידי גבהות לא כן אם רק נזכרות פניו ילמדו אז זכות הוא לו כי המלמד לא ידע מהתלמוד אשר יכלה למלא חן צעיניו ולמלמד כזה לא יזיק ההתחברות כי באמת אין אומר ואין דברים בלי כשמוע קולו ככ"ל.

והנה כאן שנאמר ויקהל ונשה את כל עדת בני ישראל חליהם ואללו לא ה"י החשב שיצא לידי גאון בהשמיע קולו בצואו אל הקודש להשמיע להעם דברי חלקים חיים לאשר הוא ה"י באמת העניו וכל האדם ואולי יש לחוש להדורות הצאים רז"ש המדרש עשה לך קהלות הכוונה ככ"ל דעשה צעלמו יקהיל קהילות ודרוש לפנייהם שיהא נדרש להם צעלמו ואותן יראו ויזכרו ונוך הלכות ואף שאלך אין לחוש מ"מ כדי שילמדו ונוך דורות הצאים [דלאלס יכול להזיק האמירה וצפנו להאששים אשר כל מנוחתם להנחות דיבורם הלך אשר אמרו ללשוניו נגזר אשר עליהם רימוז הכחוצ נפשו ב"ה דצדו וק"ל כי גזרו כחלל צימים הסה הפ"י החירו"ת האלו ה' יכפר] והו דרוש לפנייהם פ"י שתלומדם שתהא נדרש החורה רק מפניהם היינו ע"י ראיית פניהם בלצד וכן צדור הוא אומר צשרתי לך בקהל רב וכו' פותח דורש ד"ת שלא שומעתן און היינו כי לא אחר שום דיבור וככ"ל רק ממה שראו אותו למדו מומנו כמה וכמה הלכות ויש לפרש בזה גם יהללך זר ולא פ"ך הכוונה שיהללך העולם ע"י "בראות" "זיך" והו ר"ת זר ולא פ"ך כי ע"י הפה אז אחת לריך קייצת דשמיא ככ"ל.

א"י ויקהל ונשה כו' ויאמר אליהם א"ה אשר ליה ה' לבעות אותם והנה דקדקו המפורשים דעיקר שבת הוא בלא תעשה וכל המלות של שבת הנה

ובי מה צטורה היו לריכין ישראל צימי דוד אלל שה"י פותח דורש להם דברי חורה שלא שומען און מעולם עכ"ל המדרש. ולהצין הדברים הללו נקדים הגמרא צ"צ י"ד אחר לו משה להקצ"ה בזה חרם קרן ישראל א"ל צבי תשא ועל פי פשוטי כראה דהנה מלינו צמדרש דלחיהו איתרע למקום שלא ה"י לו נח מהם וצרכם שיה"י כולם ראשים ולפי מ"ש צספרים קללה גדולה הוא זו אם כל א"י רולה להיות ראש דאז אין אחד רולה לשמוע ולהקציצ לדברי חצירו כי לדעתו אחר תמות החכמה ואחר רק המדע ואין לך פירוד לבבות יותר מזה ומי שמתנהג דרך זו בודאי לגכאי יחשב לו ואללנו העיקר בזה הוא האחדות ומוקרא מלא דבר הכחוצ חצור עלצים אפרים הנח לו ואם ח"ו ישראל מתחננים דרך זה דהיינו שכל אחד רולה להיות ראש ומנהיג אזי ח"ו צעלה כל החורה אללו שאמרה אחרי רבים להטות ואם כל א"י יכלה להיות ראש אזי יש ששים רבוא דעות וז"ש בזה יתרום קרן של ישראל א"ל צבי תשא את ראש צב"י היינו שהראש של צב"י מושא ומופאר צעיני כל וכולם יודעים שיש עליהם ראש הראוי ובודאי אז לייחין לזה הראש וכיון שכלם יצטלו דעתם ואין כל א"י רולה להתנשאות אזי יש חוקק וקיום לכלל ישראל ויוותק הענין עפ"י דברי האלפ"ך צטעם ונחליה השקל שזה המקום ליתן שזה מורה שכל אחד צפ"ע אינו כלל ורק צהתחברות.

וזה כ"ל ציור הכחוצ בקהלת עובים השנים מן האחד והוא עפ"י מ"ש צספר חוצת הלצצות כי הצדירות עוצה למאוד כי רוב העצירות אינם נגמרים רק ע"י שנים ריב גזילה גניבה לה"ר זנות אונאה וכדומה כי למי יגזול או לבני מ"י יספר לה"ר או את מי יאנה אם הוא יחיד ולכאורה הצדירות גיב אינו מעלה גדולה כי אז יגדל לבו בקרבו וגאון ילצש כל אחד כי מ"י דומה לו ובודאי לענין קניית השפלות יותר טוב הצדירות וכאמר ג"כ צקי חוצת הלצצות צטם חסיד אחד כי מעולם לא ראה חרם יטלא יה"י גדול מומנו כי אם ה"י זקן מומנו [ויש לומר דרך לחות כוונת הכחוצ עובים השנים מן האחד אף כי לרוב הצדירות טובה ולא להיות שנים ציח אלל עובים השנים מן האחד היינו שטוב שהם שנים ומנוחת האחד ומנוחת אחרות.]

וע"י מה וצאיה זמן זכו בחזרה להקרא צנ"י ע"כ פירש"י למחרתו של יוהכ"פ כנ"ל ויאמר להם אז משה רבינו צחק שפתיו אלה הדברים דהיינו מה שאמרו היו אומרים אלה חלקך כי אשר לזה ה' כי כדי להורות חשיבה לרצים וצאנות אחס לך היו ראויין לזה הנועשה ומוחלל שפיר מדויק ת"י לעשות בו ואם שגיתי ה' יכפר צד"ס.

חורש ה"א"ב"י"ב

קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לב יצאה את תרומת ה' ולבאורה נראה ככפל לשון ויש לפרש עפ"י ו"ש הפסוק נחון חתן ולא ירע לצדך צחחק לו כי דהוא עלה עוצה לצל ירע לצד הביתן צחתו ללדקה כי לו יחשז ע"כ ירגיל עלמו עוד ערס צוא העני לציתו להפריש ממועותיו ללדקה ולהניחו צמקום מיוחד ואז עדיין לא ירע לצבו צחתו להעני אח"כ כי כבר הוליא המעות מרשותו אשר חלק צתיבה אחרת וכבר יש לו יאוש והוא נחון היינו מקודם למקום מיוחד ואח"כ חתן לו ואז לא ירע לצדך צחתך לו והוא גם כאלן לזה להם מקודם קחו מאתכם תרומה פ"י קודם כל תפרישו המעות מאתכם מה שאמרו רולים ליתן לנדבת המושכן ומוחלל יהי אח"כ כל נדיב לב יצאה את תרומת ה' כי אז יהי צכל לצבו התרומה אשר יתן לה' וזה מיושב אללי מה שנאמר בפסוק הקודם ויאמר משה אל כל עדת צנ"י לאמר זה הדבר אשר לזה ה' לאמר דהך לאמר צי צודא' הוא נראה מיוחד ולהנ"ל כיחא והנה לקמן בפסוק ויצאו כל איש אשר נשאו לצו וכל אשר נדבה רוחו ואיתו הציאו את תרומת ה' וכי האוה"ס כי יש צי הדגות צנותנדצים אי יש שמתנדב צרלון נפשו כפי יכלתו וזה יקרא נדבת רוח שאינו עושה שלא לרלון והצי הוא המתנדב יותר ומיכולתו מוגדל עוצת לצו ולזה יקרא נשאו לצו כי הלצ ונשאוהו ומעריכו צערך עשיר יותר ממה שהוא ולא נמלא צישראל כ"א צי קריגים האלו עיי"ש אח"כ צאמת צי המינים האלו לא הלרכו לפתוס מקודם להניח צמקום מיוחד והי' הליזוי רק לאמר לדורות דגם אם יאדע כמו אלה יקחו אפי' מהם.

ויבאו האנשים על הנשים בו עיין צמפורשים מה שיט להצין ולהורות מפסוק זה וגם אני לא אומנע מלחמות דעתי וי"ל דהנה הש"י"ת צאל את האדם זכר ונקבה כמו שמוצאר צקרא זכר ונקבה צאל אותם והי' צחתלת הצריאה הנקבה עפלה להאדם

המה רק מה שלא לעשות צצצת זולה זכור את יום השצת שאמרו ז"ל שהוא צעשה זכרהו על היין ועוד יל"ד דרש"י כתצ שעת ימים תעשה מלאכה הקדים להם חזהרת צצת לליזוי ומלאכה המושכן לוור שאינו דוחה את השצת הלל צמקום שאפשר לקיים שניהם לא אמרינן עשה דוחה לית וצפרע דצצת הוא עשה ול"ת [וכבר פלפלו צזה דאם אפשר לקיים שניהם אם הוא דאורייתא יעויין צאחרונים וצראשונים] ונ"ל דאלה הדברים קאי אחרוניהו אצצת ומלאכה המושכן דהנה אמרו חכז"ל כל השומר צצת כהלכתו אפי' עוצד ע"ז כדור חנוס מוחלן לו גם ידוע דנועשה המושכן צא לכפרה על איתו עיון והו"א דקני צחדא מייעיהו או צצת או ומלאכה המושכן ומוחלל תדחה ומלאכה המושכן את השצת קמ"ל דלא רק דלריך לעשות שניהם את המושכן יעשו ואת השצת ישמרו.

א"י אלה הדברים אשר לזה ה' לעשות אותם דהנה רש"י ז"ל כתצ ויקהל פירשו הפעיל שלא חסך חנשים צידים אלא עפ"י דצורו הם נאספין הכוונה דהי' כח דציצורו של משה לחסוף את כל עדת צנ"י אליו לאשר שידעו כל ישראל אהבת משה להם אשר חסך נפשו עליהם צאמרו ואט אין מחני נא ומספרך בו אשר מזה הכירו כי דורש שלומם הוא עי"כ הי' הדיצור שלו חציב מאוד צעיניהם והי' הדיצור שלו מועיל כמו מעשה עי"כ אחר הכי ויקהל משה את כל עדת צנ"י ורק עפ"י דצורו ואמר להם אלה הדברים היינו דברים כמו אלה לזה ה' כי המה לעשות אותם דהדיצור כזה חסוב כמעשה.

א"י ויקהל משה את כל עדת צנ"י ויאמר אליהם בו אשר לזה ה' לעשות אותם ורש"י פירוש למחרת יוהכ"פ וי"ל מה צא רש"י להשמיעני ותי' הי' הקהלה והדיצור ועוד יל"ד כל הדקדוקים שזכרנו לעי' כי הלכות צצת הוא צל"ת ונ"ל עפ"י מה דאמרו חכז"ל צע"ז ד' לא היו ישראל ראויין לאותו מעשה אלא כדי להורות תשובה לרצים אח"כ היו נקצת מאלה הי' על מה שעשו וא"כ לא היו לריכין לכפרה וצאנות מלינו שהיו לריכין לכפרה כמו שהציא רש"י מאמר רז"ל יצוא זהב של מושכן ויכפר על זהב בו רק מחמת שהצחירה היא חפשיית כידוע לזאת היו לריכין לכפרה וידוע כי ציוהכ"פ נתרלה הקצ"ה לישראל ואמר למשה קלחתי כדצרך הרי שיוהכ"פ הי' מכפר על איתו עיון והוא צצא הכחוצ ואמר ויקהל משה את כל עדת צנ"י וישראל הוא צמודריגה העליונה

ויקהל

ויבְּקֵחוּ

ומעשה חרש עשה אותם [ל"ד פתח צרכים ומסיים
צלשון יחיד] אורח היריעה האחת (לא כתיב כאן
לשון ויעש או ויעשו) ויחבר את חוט היריעות
ויעש ללואות תכלת ויעש חושים קרסי זהב כולם
לשון יחיד והי המסכן אחד ויוצן הכל עפ"י מ"ט
צ"ד עה"ח צועט חוספת משלי שהקצ"ה אחר
למשה וראה ועשה תצנתיים משומע שהוא יעשה
וכן צאח הכלים אחר ועשית שלחן ועשית מזורה
ואת המסכן תעשה וגו' ואח"כ אחר ככל אשר
אני מראה אותך א"ת המסכן וא"ת כל כליו וכן
יעשו אלא אחר לו למשה לריך שתסתחף עשייתך
עם עשייתם אחת עושה את הרחמים שהוא הכוונה
והם יעשו הגשמיות א"ל ודפח"ח ומעשה הכתובים
כראוי מולקים ויעשו כל חכם לצ צעושי המללכה
א"ה היינו דעושי המללכה עשו את המסכן עשר
יריעות שש משזר וגו' ומעשה כרובים אצל ומעשה

לפרש הכתוב ויקרי' משה ח"צ' ואל' אהליאז' ואל' כל איש חכם לצ' וגוי' אשר נשאו לצו לקרבה אל המלואכה כי יש להצין מדוע צחר ה' צהם דוקא וכו' כי האיש אשר חשקה נפשו לקרבה אל המלואכה כחן השי"ת לו חכמה שיוכל להוליל ממשצתו אל הסועל אלו דצריז' ז"ל וזהו לדעתי ועשה צללאל וגוי' וכל איש חכם לצ' כולם עשו מעשים טובים והיו חושצים ממשצות טהורות ועיי' זכו אשר כחן ה' צהם חכמה וחכונה לדעת לעשות צבל מלאכת עבודת הקודש וק"ל

נפש

פקודי

טובה עמ

חושב היינו הכוונה דל"ל לזה מעשה רק מחשבה
עשה פ"י ונשה אוחס וע"כ לא אמר ויעש אורכ
היריעה כי צלחת אורכ היריעה עשו עושי המלאכה. אך
זה ה"י מעשה ונשה ויחבר את חוש היריעות אחת אל
אחת וכל הכתובים אח"כ הכל לשון יחיד כי הוא ה"י
מעשה ונשה רצונו עה"ש לחבר את האהל להיות אחד
והוא עפ"י דברי הכל"י צפ"י תרומה ע"פ ואת
המשכן תעשה עבר יריעות עיין דבריו כי נעמו
והו שומעים כאלו וה"י המשכן אחד. וכתוב אח"כ

ויעש

יריעות עזים ללחל על המשכן והוא ג"כ
עפ"י ח"ש הכל"י שם דצחנות המוכות ה"י
מצדיל צין הקודש וצין קודש הקדשים אצל הקדשים
שם למעלה הנה חצרו את הקודש והקדש קדשים
וצלחת רלה הקציה שלא יהא שום הצדלה צניהם
ולזה לזה ה"י לעשות יריעות עז"ס ללחל על המשכן
והוא עפ"י מאמרים ז"ל צילה כ"ה מפני מה ניתנה
תורה לישראל ופני שהן עזין וחולפא אפילו כלפי
שמיא מהני כי כן יסד הולך והו רלונו כלחוני
צני ואולי לזה היו היריעות העליונות של עזים
אחד עשר יריעות לפי שאמרו חכז"ל לעולם ילך
אדם חפילתו עם פושעי ישראל צתענית שהני גם
מלכנס נמנו עם שומרי הקטורת ועיין צפ"י מעשה
בוקח צפ"י מעשה המשכן נחמדה פלחים למה
ה"י המוצא הקטורת אמה ארכו ואמה רחבו וא"כ
ילפינן ממוצא הזה דלף צפושעי ישראל חין אור
הגיהנם שולעת צהם והכל הוא לגדל האהבה
והחיצה ש"ס לנו לאצו שצשומים. ולזה סמך ויעש
קדשים למשכן וצמדש להול"ל אלה ועשית קדשים
משכן מה למשכן ח"ר אופעי"י אס נחחייצו שונלחיהן
של ישראל כל"י יח"י וממשכן עליהם וישפוך מחמו
על עלים ואצנים והו ג"כ רק נחמדת אהבה וחיצה
וכל האהבה הוא רק ע"י שמירת התורה והו ויעשו
כל חכם לצ פ"י ונתי קדשים ישראל חכמי לצ
והוא מוכנה לתורה"ק כי התרגום פ"י על צדכשית
צחממחא ולצ הוא חחילת וסוף התורה כמזכר הוא
רק צעושי המלאכה וק"ל.

ויעש

את החלר וגו' ולפאת לפון ונאה צלחה
ודקדק צפ"י עה"ת דה"י קרא לכחורה
בולו מיותר דלל הול"ל רק וכן לפאת לפון ות"י
אצל צל לומר שלריך לעשות לשם כל מקום ומקום
וציחור הדברים כ"ל עפ"י אמרים ז"ל חייב אדם
לומר ונתי יגיע ונעשי למעשה אצותי והלשון חתי
ההול"ל חתי חעשה כמעשה אצותי והלשון יגיעו

הוא כמו והגיעו צדק והנ"ל לצאר עפ"י מאמר
חכז"ל צצרכות ל"ה הכנה עשו כרשצ"י ולא עלתה
צידם ופירשו המפורשים דלכך לא עלתה צידם
דהנה מעלמם לא נחשורו להיעיץ דרכם כי"כ רק
לאשר ידעו רוצ הקדושה והטהרה שעשה רשצ"י
וצרוב וסירת נפשו לעצדות הש"י"ת צרה אל
הנערה וישצ שם הוא וצנו ר"א כמה שנים וה"י
צעורם כידוע ומעשיהם ע"כ לאשר ראו האנשים
ההנה ומעשיהם עד כמה רחמי האל על הצן
ולא יעצו את חסידיו ע"כ גם הנה עשו כוונה
וע"כ אף שלרשצ"י עלתה צידו הוא יען כי הוא
התעורר מעלמו לכ"ז אף כי לא נקה צלחה ולא
ראה עוד ישועות כוונה אצל הם כל עיקר עשייתם
ה"י על אשר כבר אירע שומך אחד נפשו ואעפ"כ
אירע לו כמה וכמה ניסים ולא עשו מעומקא
דלצא כמו רשצ"י ע"כ לא עלתה צידם והו הכנה
עשו כרשצ"י והצן וכן שומתי לפרש מה שאלו
אומרים ציה"ר קודם אמירת תהלים שחפן צרחמים אל
קריאת מוזמורי תהלים שאקרא לפיכך כאלו אמרים
דהמעשה"ש צעלמו ז"ע והוא ככ"ל וק"ל וצזה יצן
שפיר הלשון ונתי יגיע ונעשי למעשה אצותי כי
אף אס הוא עושה הכל על ככון ועל להיו"ע הכל
כמעשה אצותיו עדיין לא הגיעו ונעשו למעשה
אצותיו כי אצותיו עשו מעשים הטובים מלד עלמם
ומנדבת לצם הטוב לא כן הוא צחר צלחה למען
להתדמות למעשה אצותיו וצזה י"ל גם פ"י הכתוב
לא תעשון כן ל"י"א ג"כ הכוונה כנ"ל דלעצור ה"י
הוא החיצו על האדם שיעצור לה' צכל לצצו וכל
נפשו לא מלד שרואה שגם חצירו עושה כן ע"כ
גם הוא עושה ונתי הפ"י למה שאלו אומרים
אלקי אצרהם אלקי ילחק כו' כי כל אחד עצד
מעלמו לאלקיו ויש להוסיף צזה מה שאמר צחוכה
המוצא צכל נשיא ונשיא זה קרצן כו' ולא אמר
וכן הקרצן זה כו' וכן יש להוסיף צזה החודש
הזה לכס ראש חדשים כו' ראשון הוא לכ"ס כו'
וק"ל וזה שומעים ג"כ לפאת לפון ונאה צלחה
וכו' וק"ל

פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן ומשכן העדות אשר פוקד
ע"פ ונשה והציא רש"י דרשות חכז"ל
המשכן משכן שכתושכן על עיוותיהם של ישראל
וקשה

טובה

ה' הוּמָה וְהַנְרָאָה לִי דַהֲנָה רִאֲשִׁית צְמִיחֵי-יָסִיד
שְׁפִירָתוֹ זֶה אֵל פְּרֻעָה הַכוֹנֶנֶת שִׁחְלִיף וְעֵשֶׂה תִּצְתָּ
זֶה צְחִיצַת פְּרֻעָה לְאוֹתוֹת צִי"מ"ף הוּמָה צְשִׁפְתִּים
וְהוּמָה וַתַּחֲלֹפִים צִי צִי אִלּוּ צִי וְכֵן אוֹתוֹת
אִ"מִּיעִיָּה וַתַּחֲלֹפִים וְהוּמָה אוֹתוֹת הַגִּבּוֹן לְזֹאת אֲמַר
הִי זֶה אֵל פְּרֻעָה דִּהְיִינוּ שֶׁהִזְ' אוֹתוֹת הִלְלוּ זֶה
יַחֲלִיף צִאוֹתוֹת פִּ"ה עִי"ן צִפְרֻעָה וְאִזְ' יִהְיֶה צִמְקִים
פְּרֻעָה אוֹתוֹת אֲרָצָה וּדְפַח"ח וּלְדַעֲתִי יֵשׁ לְרִמֹּז
זֶדְדִּךְ הִלְלָה מְדוּעַ תִּי הַחֲלִיף דּוּקָא צִאוֹתוֹת
הַשְׁפָּתִים וְצִאוֹתוֹת הַגִּבּוֹן דַּהֲנָה כְּחִיצ וּמֹלָא שְׁשִׁפִּיךְ
חֲשׂוֹר וְאֲמַר רַז"ל [יֹמֵא ע"א] הַרְוֵה לִנְכֵךְ יִינוּ
יִמְלֹא גְרוֹנֶס שֶׁל תִּחַ לְהִדְיֵעוּ כִּי אֵלף שְׁנֵדֶר אֲדָם
לִהְשִׁי"ת יִמְלֹא יְדֵי נִדְרוֹ זֹמָה שְׁטוֹחַן לִתִּחַ וְהַנֶּסֶךְ
וְעֵשֶׂה הַצִּין זֹמָה שְׁאֲמֹר לוֹ הַשֶּׁסֶם זֶה אֵל פְּרֻעָה וְלֹא
אֲמֹר לוֹ לֵךְ וְאֲחִי"כ אֲמֹר לוֹ לִמְעַן שְׁחִי אוֹתִי אֵלֶּה
צִקְצִו הִיִּינוּ הַכוֹנֶנֶת שְׁאוֹתוֹת זֶה יָסִיד וַיַּחֲלִיף
צִמּוֹן חִילּוֹף עִי אוֹתוֹת אֲשֶׁר וּמֹלָאֵם עִי הַגִּבּוֹן
וְהִ"שׁ וְעֵשֶׂה כִּי חָג הִי לֵנוּ מֹה שְׁנִדְרֵנוּ לֵהִי כֹכַל
לְקִיִּים לֵנוּ וְעִי שְׁמֹלָא גְרוֹנֶס שֶׁל תִּחַ וְלֹאֲשֶׁר רִם
עַל כָּל גִּוִּים הִי וְעַל הַשְׁנוּיִם כְּזֹדוֹ ע"כ לֹא הֶאֱמִינָה
פְּרֻעָה צִשׁוֹם אֲזַפֵּן כִּי מֹה שְׁנִדְרֵ הַאֲדָם לֵהִי יִכְלֵ
לְקִיִּיט נִדְרוֹ זֹמָה שִׁשְׁלֵם לְאֲדָם ע"כ חֲשׂוֹר וְאֲמַר
כִּי אוֹתָהּ אֲחַם וְצִקְשִׁים [לֹא כִמוֹ שְׁאֲמֹר צִקְדִּישִׁין
ע"פ יוֹדֵךְ הִי כָל מְלִכֵי אֶרֶץ וְגוֹי רֹאשׁ זֶדְדִּךְ אֲמַת
מִקִּיף זֶדְדִּךְ כִּיכֵר שְׁרָאשׁ זֶדְדִּךְ אֲמַת] ע"כ וַיִּגְרַשׁ
אוֹתָם מֵאֶחָד פְּנֵי פְרֻעָה כִּי וְעֵשֶׂה אֲמֹר לוֹ עַד מָתִי
מֵאֲנִת לַעֲנוֹת מִפְּנֵי וְכֹאֵן עָשׂוּ מִשְׁמוֹ מַתִּי צִי וְנוֹעִי
אִי וְהַמְשַׁכִּי זֶדְדִּךְ חִדּוֹד וְהִימְלֹא מִזֶּה דֹלֶף דִּנְדֹר
הַנִּדְרֵ לֵהִי אֲשֶׁפֶר לְקִיִּימוֹ כִּכ"ל וַיַּחֲכֵן הַעֲעֵס צִאוֹת
כֹּאֲשֶׁר תִּקְנוּ תַּחֲפֹלָה לִמְנַחֶה צְשִׁבָה אֲחַם אֲחַד וְשִׁמְךָ
אֲחֵד וְתִי כַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֲחֵד וַיַּעֲקֹב חֲצֵל
נִחְלָהוּ כְּחִיצ וְעִי"ן צִפְנִים יִפּוֹחַ ע"פ שְׁמוֹעַ יִשְׂרָאֵל
יִאִי אֲחֵד וְהִ"שׁ צִפְסֹק הֵן עַם לְזֶדֶד יִשְׁכּוֹן וְצִגְרִים
לֹא יִתְחַשְׁצֵן לְאוֹתוֹת הֵן אִינִים מְלַעֲרָפוֹת כִּמוֹ גִּיכ
יִשְׂרָאֵל אִינִים מְלַעֲרָפִים עַם הָאוֹמוֹת חֲצֵל יִשְׂרָאֵל עַם
הַקְּצִיָּה יֵשׁ לֵהֶם שִׁיכּוֹת כִּכ"ל ע"כ יֵשׁ אֲשִׁפְרוֹת
לְקִיִּים נִדְרוֹ לֵהִי אֵם יִשְׁלֹנוּ לַעֲמוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִמִּילָא
לֹא קֶשֶׁה גִיכ הֵיטָחַן שִׁיִּשְׂרָאֵל חֲטִיּוֹר וְהַמְשַׁכֵּן אֲשֶׁר
עַם וְשִׁרָה הַקְּצִיָּה שְׁכִיכְתּוֹ יִתְמַשְׁכֵּן צִחְטֹאֵם וְלֹהֲכִיל
חֲדָא שִׁיכָא צִחִידֵךְ הִואִיל וְהַמְשַׁכֵּן הִואִיל עֲדוֹת
שֶׁהַשְׁכִּינָה שׁוֹרָה צִיִּשְׂרָאֵל אִי"כ קִצְרִים וְעָמוֹ חֲד
הִוא ע"כ שְׁפִיר נִתְמַשְׁכֵּן צִעוֹכִיתִיהֶם וְכִמְאֲמֹר נִתְחַבֵּז
צִכֵּל לִרְאֵם לוֹ לֹר כְּצִיכּוֹל וְצִרְחָמוֹ עַל עָמוֹ כְּחִיצ

ויושע

באופן אחר אונתרי לפרש צהקדם הפסוק ריש
 פ' צא צא אל פרעה וגו' ודקדקו
 הנופריס ונחל ידע ונשה דהקצ"ה רולה להציא על
 פרעה עתה ארצה ונ"ל צהקדם וי"ש ונשה צנערינו
 כו' כי חג ה' לנו. ופרעה אומר כי ארצה אתם
 וצקשים הלא צתחלת צא ונשה לפרעה כיחש פרעה
 צה' ואמר מי ה' אשר אשמוע צקולו והסוף הי'
 סהודה ואמר ה' הלדיק ומה ראה עתה להסוף
 פשע להכחיש ולומר כי ארצה אתם וצקשים הלא
 כבר החזיק ונשה לצאון צעייכו וצודאי צריו צצני

ויושע ה' ציוס הוא אלה ויושע אלה ויושע אלה
לגוהה גלוויינת ויושע והגן.
וירקעו את פחי הזהב כו' והקשה הכוונות ז"ל
מדוע ציאר כאן אופן האונות האיד
נעשה ועיין תירוולו ואולי י"ל דהנה האבוד הוא
צא לכפר עון ע"ז וע"ז קשה לכאורה דהא אין
קטיגור נעשה קטיגור ולומר כחירון חב"ל צ"ה
דפנים קאמרינן הוא דוחק וכמוצא צ"י יאיר אהן
וערכה א' אלה ע"י עי"ש שהאריך אך לתירון
המפורשים ניחא דכחני כוונת לכדח המשכן הוא
משום שה"י צחצחות עיין צ"ה א"כ י"ל גם כאן
כיון שחוט הזהב ה"י מעורב לא שייך אין קטיגור
כ"ס א"כ י"ל דזה כוונת הקרא ועשו את האבוד
זהב וע"ז קשה כיון דאפיד וזכר על עון ע"ז א"כ
איך עשו וזהב הלא אין קטיגור כ"ס ולתירן זה עוברת
הכחצ לכפר עשייתו וירקעו את פחי הזהב וק"ל
פתיים לעשות צה"י החבל"ת ד"קא וה"י ע"י
תערוכות וא"ש.

ותכל כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו צ"י
כו' והקשה צ"י ע"ה"ת כיון שכבר כלתה
כל עבודת המשכן מה זה שאמר עוד ויעשו צ"י
ככל אשר ליה ה' א"י וכל ע"י מה שהקשה ב"ר
הש"ך צוקרא שלאח"י דכחצ ויציאו את המשכן אל
משה דלא הול"ל אלא ויציאו את הקרשים את קרסיו
כו' כי עדיין לא ה"י משכן ועי"ש תירוולו וכל דבאמת
לאחר שכלו כל עבודת משכן אהל מועד לא ה"י
לישראל לעשות עוד צו שום מלאכה ואף שה"י חסר
עוד הקמתו הרי הקמתו ה"י הלאו מלת השם שיוקם
ע"י משה אצל צ"י מנחתו שלא ידעו מזה רלו הם
גם להקים את המשכן לזה אמר הכתוב ויעשו צ"י
היינו הקימה שהוא באמת אשר ליה ה' א"י שהוא
יקים את המשכן כן עשו הם צעלום ורלו להקינו
רק לאשר לא יכלו להקינו ע"כ ה"י מוכרחים להציא
המשכן אל משה וק"ל.

ויביאו את המשכן אל משה הה"ד ע"י והדר
לבישה ותשחק ליום אחרון צמדש מעשה
צ"י אצורו שנקחלק מן העולם וראה את העוב
שהבינו לשכרו לעוה"צ החמיל שמה ואמר כל אל"ן
לאצורו ואני אמרתי לריק יגעתי לחורו והצל כוחי
כליתי כו' הוי ותשחק ליום אחרון. וכל המפורשים
תמנו היתכן שהקדוש הזה לא ידע משהר ועובש
ובפשוטו כחאין לי הדברים ע"י מה שאמרו חב"ל
[תענית כ"ד] כל העולם כולו כיוון צבציל חניכא
א"כ

וירא

משה וצילקו הוצא צר"י אמר להם
יהי' רלון שתשרה שכינה צמעשה ידיכם ויהי' כועס
ה' עלינו כ"ל ע"י מ"ש המפורשים לפירש הכתוב
ולך ה' חסד כי אלה חסלם לאיש כמעשהו כי
באמת אמרו רז"ל [קובע כ"ז] ילדו של אדם מתגבר
עליו בכל יום וכו' ולאמלא הקב"ה עזרו לא יכול לו
א"כ

א"כ צאמת אין וגייע לאדם שום שכר על מה שקיים מלות השם ומה שהשי"ת נתן לו הוא צאמת רק ויחסיי השם הגדולים ועיין צ"י נחלת יעקב להגאון הז"ק וליסא ז"ל צריט פ' ויקהל מ"ע כתיב שם תעשה מלאכה כי כל המלאכה מלאכת המשכן נעשה מאליו ע"י הקצ"ה וא"כ כיון שנעשה הכל ע"י הקצ"ה ונווילא מלך הדין אין וגייע להם צרכה עבור זה רק הלל לה' החסד כי הוא משלם לאיש כמעשהו אם האדם הוכן עלומו לעשות כל מה שצרכהו אף כי ה' צחקדו גמר עליו לטוב אעפ"י שמשלם כאלו עשה הכל וזהו וירא משה את המלאכה והנה עשו אותה כאשר לוה ה' כן עשו פ"י שהם לא ה' צידם לגמור המלאכה כי הוא דבר שא"ל ואעפ"י הם הכינו עלומו לכך כל מה שילוו הקצ"ה עליהם שיעשו אעפ"י כאשר לוה ה' פ"י על המלאכה שיעשה ועלמו כן עשו המלאכה ומעלה אעפ"י כי ויבדק אותם ומה והיתה הצרכה שתשרה השכינה צוועשה ידיהם דהיינו צכל מעשה ידיהם תשרה השכינה כי אלמלא עוזרו לא יכול לו רק לש"י לא יגיע להם שכר הוסף להתפלל ויהי נועם ה' עלינו כי יהי נועם ה' עלינו צכל עת ועונה יעזרינו ומעשה ידינו כוננה עלינו שיחשב מעשה ידינו כאלו אנחנו העושים אף כי צאמת מעשה ידינו כוננהו שהוא עזר למעשה ידינו ישולם לנו שכרינו ומשלם שוב ומלאכי צ"י שצטו מיישראל שפירש כן פסוק זה צתהלים צמקומו.

ומשחת אותם כאשר ונשחת א"ל וכו' ונשחתם לכהנת עולם לדורתם וא"י צצעה"ט צ' צמקורה הכא ואידך כי ונשחתם צהם מוס צם כו' וכ"ל לצאר צהקדם הגמרא צמגילה י"ב שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נחתיצו שונאיהן של ישראל כליי [עיין צפנים כל הגמרא אם לאו צעל נפש אחת] והגמרא תתיי ועיין צדרי הגאון ערצי כחל פ' תלל ציחור דברי הגמרא הכ"ל ודפח"ח לנצי"י דצרי ואחרתי מעט צציחור יותר למען יוצן הדבר לפשוטי עם ג"כ דהטעם צצמקום צצעלי תשובה עומדים א"ל"ג יכולין לעמוד דהנה עוד צצטון רבקה חלקו יעקב ועשו נטל לחלקו עוה"י ויעקב נטל לחלקו עוה"י וא"כ אין לחייב לעשו על רשעו ועל חטאתו כיון שנטל חלקו עוה"י למלא תלות לצו צמה שירלה אצל אם רולה להרע לישראל אם ישראל עושים רלונו של מקום ודאי אין להרע להם וכמאמר הכתוב הקול קול

יעקב וא"י צמדרש אז אין הידים של עשו שולטות ורק וס"י כאשר תריר אם חיו ישראל אינם עוסקים צתורה וצמולות והולכים אחר שרירות לצם אז יש כח ציד עשו להרע כי מה להם לגזול מחלקו וליבך ג"כ צצתי ומשתאות ושאר צמים כאלו אשר לא כאלה חלק יעקב עמו צצטון ולהחננג צמענוגי עוה"י אשר זהו חלקו של עשו וכמו כן אין וגייע לישראל שכר על מעשיהם העושים צעוה"י שהרי הם צמרו לחלקם צעוה"י וצמה ישינו ויגיעו לשכר עוה"י אם לא תורה ומלות ומע"ט עמלם צעוה"י ועל ידי זה זוכין לעוה"י ושכר מלוא צהאי עלמא ליכא אצל עכ"פ אין כח לעשו להרע אז לישראל יען שהקול קול יעקב וע"כ צימי מרדכי שנתעללו ישראל מתורה וכמאמר ז"ל ע"פ צעללתיים יומך המוקרה ע"כ ה' מקום ויד להאויב לעשות צהם מה שלצו חפץ. אצל לאשר לאחר כי השחיתו ישראל דרכם והשתחוו לללם ונהנו ומעבודתו של אותו רשע והנה פירשו דטעם גדול המליה ועושה כו' משום דילרו ומסיתו יותר א"כ הרצה יותר מתגבר על ישראל ומסיתם להרע מאשר ומסית היל"ר לעשו ואעפ"י עשו חיל הצנ"י אחר"כ להתגבר על ילם ולטוב מדרכם הרעה וזהו לשטן להאומות כי מעתה אין להם טענה שאינם ונוציים דרכם כי לזה נולדו וקשה עליהם להתגבר על ילם דהלל אצל הישראל התגבר היל"ר ציותר ואעפ"י אזרו חיל וע"כ נהפוך הוא אשר ישלעו היהודים המה צשונאיהם ולפ"י קל להצין מדוע צמקום שצעיית עומדין א"ל גמורים יכולים לעמוד.

מערתה הפירוש צגמרא כדברי הערצי נחל מדוע נחתיצו שונאיהן של ישראל דהיינו צאמת השונאים נחתיצו כליי ואם צצציל צציקשו להרע לישראל הלוא לזה נולדו אם ישראל אין עושין רשעים ואם כי אחר"כ שבו ישראל לה' והקול קול יעקב די צזה שלא יוכלו להרע להם אצל מדוע נהפוך הוא עוד שישלעו המה צשונאיהם וע"י אמרו מפני שנהנו ומעבודתו של א"ר אצל צעוה"י אחר"כ תשובה גמורה ונחנצו על ילם ע"י יש מוילל קטרוג על האומות מדוע לא יטיצו גם הם דרכם שהרי עליהם אין מתגבר היל"ר כ"כ ונקל להם יותר להשיצ מדרכם הרעה וע"י אמר להם א"כ שצטושן יחרוגו פ"י היהודים אשר המה צטושן יחרגו האומות שדרום שם ע"כ אמר להם צצציל שהשתחוו לללם וזה החטא ה"י צכל המדיניות ע"כ לאחר שעשו תשובה צכ"י עלה הקטרוג עוד יותר על האומות

ולא יכול משה לצוא אל אהל מועד כו' כ"ל לפרש ולהסביר ונעני מפני מה לא הי' יכול משה לצוא אל אהל מועד מאלו ר"י [במגילה י"ד] מלי דכתיב ולא קרצ זה איז כל הליכה בקשו מלאכי השרת לוור שירה אחר הקציה ונעשה ידי עוצעין צים ואחס מוצקשים לוור שירה וידוע וי"ע צו האון הקדוש מוכרש"ש אצד"ק ניקעלסצורג ז"ע ועכ"ל וסוכן מוצריו דידוע דהקציה ונעניש ודה ככ"ו ומקרא מלא דבר הכתוב כי דבר אשר זר עליהם והנה במלחמות סכרצ אורו ויה"ש שירה כו' כך ג"כ בקשו ויה"ש לוור שירה ונוגדל נעיומות השירה יתמו המלכים גם ימותו אחר הקציה ונעשה ידי עוצעין צים ואחס מוצקשין לוור שירה פ"י שיחצצרו מן העולם ע"י השירה שיטעמו ואין זה ודה ככ"ו ודפח"ח ושי"י ולכל יה"י לפלא הלוא באמת גם בכל יום ולילה אומרים ויה"ש שירה ואין האומות כלים רק הענין הוא יען לא נשמע קולם בכל הארץ כי מוקים בשמים ומעל לא כן במלחמות סכרצ דכתיב וילא מלאך ה' כו' והי' הנוגדל צה"ך הנוחם וק"ל וכן הענין צנועס עזו וחסארתו אס כי מלא כל הארץ כבודו אעפ"כ אין העולם מתעטל כי השי"ת צרו"ח נותן כח צאדס כי לולא זאת לא הי' צאפשרי לשום נצרה לחיות בעולם אצל כשאלס השי"ת כציכול את כצידו צוקיס מיוחד צאהל מועד לא הי' צאפשרי אף למשה לצוא אל האהל ויהי יכפר והצן.

נראה

לחת טעם ויה שוסיין התורה צחק ונחצוק ואיתא צהמפורשים הטעם מפני שג' פעמים צוק צג"י ונשה לרמוז וזאת התורה אשר שם משה וכו' ודפח"ח ולי כראה עפ"י מה שכתבו המפורשים וכן הוא צבלי יקר ויה שכתבו צהקומ המשכן ג' לשונות של הקומ תקיוו ויקס הוקס שהוא כנגד ג' מוקדשים כי תקיוו ויקס מוצר צהקומ התלוי צפעולה האנושית אצל מוקדש שלישי אינו תלוי צצכות שאלינו אס יהיו חיו כולו חייב יצוא הנואל ועל זה מרמו הוקס ומעלמו והצן ולזה אס כי צסיוס קפר אחר לא שייך טעם הזה אצל כאן י"ש להטעם הזה מוקס שאלו מתפללין שאלה אחרת צוק צוק שעי"י התחזקות שלנו צצורה וצותע"ע נוכה לגאולה אצל הרי רמזת ג"כ ונחצוק על ידך מומס אף אס חיו לא נהי' ראויס המרמוז צציתת הוקס ככ"ל ע"כ רחס עלינו והצא לציון הנואל צמהרס צימיוו אמן.

האומות אשר צכל המדינות א"כ לריך להרוג אלו כולם וק"ל אמרו לו וכי משה פנים י"ש צצצר ואמלי נשחיי"ר מן האומות שריד ופליע אחר להס הם לא עשו אלא לפנים ע"כ לא הי' הכח צהחצוצה רק ג"כ להפוך פחד היהודים עליהם והפוך צצצרים הללו היולא מזה דהשכר הוא לפי התצצרות הילר והיו לדעתי וי"ש חכז"ל [צצצ"ק קכ"ג] אין עשו נופל אלא ציד צג"י של רחל וכאמרס יצוא וי שכתבו צו את אלקים אפי' ירא ויפרע מומי שכתבו צו ולא ירא אלקים והוא כמו שפי' רש"י על ויוסף הי' צומלרים ואעפ"כ עמד צלדקו א"כ לפי גודל התצצרות הילר"ר עליו לזה כן י"ש צידו להחצצר על עשו וכנ"ל וכמו כן פינחס שהצצטים צציו אותו ראיחס פועי צן פועי זה שפיטס כו' ויה"י צו שייכות עם המדיניות ואעפ"כ התצצר על ילרו לקנא קנאת הי' לצחות צהוכס ע"כ שכרו יוחר מלדיק גמור עוד ויה"י לו ולצרעו אחריו ואולי לזה שלח משה את פינחס דווקא למלחמת מדין כי הוא הי' להס לקטיגור דהרי גם הוא מדיני לפי צציו האומות ואולי י"ל צזה מה שכתבו והיחס להיות להס ומשחתס היינו מה שכתבו משחת ומשחת כדעת השצצטים על פינחס שהוא מוקור ומשחת זה הי' לכהנת עולם לדורתס כאמור אצל פינחס להיות לו ולצרעו אחריו צצית כו' כ"ז דומשחתס צהס מוס צס לא ירלו אצל אס התצצרו על ילרס ועשו תצוצה וצמוקס שצצית עומדין אצ"ג יכוליס לעמוד ויה"ש התקורה.

מה

שלח נתן משכן משה רצינו מהזהב כ"ל למה טעם לשצח לפי שזה עשי לצעל ומעשה המשכן הי' לכפרה על ישראל נכן לא רלה לצציסס אף לפי וי"ש מפורשי התורה צצירוש למה אלה צוט לכך נצחרת קשה דהי' למשה לעשות משצון גם מהזהב ואס כי יתצוטשו הרי עי"י יהי' להס כפרה וכאמרס ז"ל אדס שצצר עצירה ומחצייס צה מוחלין לו [אס כי י"ש לחלק דכ"ז אס מחצייס ומעלמו לא כן עי"י אחר וק"ל] אלא דלא הי' לריך לכך דהרי המשכן צעלמו הוא עדות שומחל להס הקציה על אותו עון והיו לדעתי אלה פקודי המשכן האמור להלן החשצון מהכסף והנחושת וקשה אמלי לא נתן חשצון גם מהזהב ולריך לוור כדי שלא יצישו וקשה אדרבה הרי עי"י הציקה ימוחל להס העוון ולזה מתרצ משכן העדות הרי המשכן הוא עדות שומחל להס הקציה על אותו עון וממילא לא לריך שצז שיחצוטשו.

כחם על הנייר אמרתי להציג כאן איזה ענינים טובים המובאים בספרים הקדושים. אשר רבים
אומרים מי יראנו טוב וכדר לחינוך הבית מהנאות: בעל חידושי ז"ל

- (א) צנזורה להצית יאמר "צנזורה" (כיוון ר"ת צ"ח"צ"ו וכמו להללם)
(ב) יאמר ויהי ה' את יוסף ויהי איש ואלוהים. ויהי דוד לכל דרכיו משכיל ויהי עמו.
(ג) יאמר ויהי כועס כולו. וגם יאמר אלא צנזורה כולו
(ד) יאמר והנה אלהינו מאלוהים אלוהים צנזורה השדה והנה קמה (הקס) אלוהינו וגם כלצה והנה
תקובנה אלוהותכם ותשתחווין לאלוהינו
(ה) יאמר יהי רצון מלפניך "יהוה" אלוקינו ואלקי אבותינו מלך רחום וחנון שתחמול רחמים
עלינו וצרכיך וצרכיך שמוח הקדושים הילולים מפקוקים אלו תללינו לנו ולכל זרענו
צנזורה זה צנזורה וזה"ל כלנו מוללמים ומצורכים צנזורה כל ותללינו מעין הרע ומכל חטא
ומכל חולי ומכל לרע ויהיו צנזורה צנזורה מאלים כל טוב מוללמות ומצורכות לנו ולזרענו
אליהם יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך קדשך וישיגך חסדך לנו. ואני צנזורה
צנזורה יגל לצי צנזורה אשירה לה' כי גוול עלי קנה אל ישועתי אצנזורה ולא אשחר כי עזי וחזקתי יהי
ויהי לי ליסועה

- (ו) יתן לדקא ויכין שחמול הצית מוללמת צנזורה
(ז) קדש ליווד לאור החינוך (יען כי לפי רצונו האר"י אין ללמוד מקרא צנזורה לא רליג' לתקן
ליווד צנזורה) ילמוד ונשכחות ב"ר צנזורה יו"ט תמיד ויכין שחמול הפקדים מ"ג מ"ס' אלו
כ"א ג"י אלהים ילמוד צנזורה ח"ג דף ו' ע"א שורה ה' זכאין חינוך ישראל עד שורה כ"ד ולא
החמול כחצו. ילמוד גמול מ"ס' צ' מילא דף ק"ז ע"א א"ל רב יהודה לרבין צנזורה רב כחמן
עד ע"צ והקיר ה' מווד כל חולי אור רב זהו כ"י. ילמוד צנזורה"ם הלכות דיעות פ"ה דין י"א עד
סוף הפרק הלכות צית הצחירה פרק ראשון.

תם ונשלם

וזהו כלי הבית ונאותיו

- (ח) כחצ הגאון החסיד צ"י יסוד יוסף שחמול מלוד הוא שעת הכושר להתפלל איזה צנזורה
הלכיה לו צנזורה עשיית המולד כי אז שעת רחמים ורצון ומיללים טוב צנזורה
(ט) קדושת נרות של מולד חצו מלוד לפני הקציה נר הדלוק לדבר מולד יש צו קבולה כפלה
(י) אלו היינו זכרים לרוב"ק היינו מצינים ומצינים הרבה דברים עמידות ע"י הדלקת נר מולד
(יא) נר של מולד כושר צו קדושה עלינוה ומצורר למעלה צנזורה קדישין נר דלוק ג"י השכינה
(יב) כחצ צ"י מצורר יצק הנרות שחמולקין צנזורה"ם הם דבר שצנזורה עד מלוד והם מוספים
לורה והאלה צנזורה של מעלה כ"י
(יג) צנזורה קדש עת רצון ומקובל להכלל מהילר הרע
(יד) כחצ צ"י ככר לאדון ש"י שצנזורה מ"ס' ר"ל יקרא לצנזורה צנזורה. עוד לקרותו צ"י שמוח. עוד
צנזורה ספר חסידים קבולה למוכרו
(טו) מקורת צידנו שכל מי שיעדה צנזורה הצנזורה כדיו צנזורה צנזורה צנזורה צנזורה צנזורה צנזורה
המעות אורח חינוך יכלל מפעני הזמן ויגדל ויהי לאיש צנזורה
(טז) אם אינו יכול להציג לפני הדיק כל שאלות לבו אזי צנזורה ישיבת הדיק אלל השלמן כנון
צנזורה ש"ק יפיל חמיתו לפני קונו צנזורה צנזורה וישיג הדיק כל שאלותיו
(טז) כשמוכרת ליהן שלום לאדם רשע יכין שיעשה יחוד צנזורה כי רשע צנזורה שלום לדק וה"ש
לדק ושלום כשקן. ויעין צנזורה"ם ואלה